

כעורח
השם
יתברך

ספר

הערב רב

וכל המסתערך

חלק ששי

על פי

ספר הקדוש

תיקוני זוהר

יוצא לאור בעזהש״ת על ידי

הוצאת ״ועד גילוי פני הערב רב״

* * *

מנחם אב תשס״ד לפ״ק

עיה״ק ירושלים תובב״א

ספר "הערב רב"

וכל המסתעף

חלק ששי

על פי ספר הקדוש תיקוני זוהר

בו יבואר גודל ענין חיוב הלימוד ולחקור מעשי וענין ה"ערב רב", ואיך שצריכים ללחום נגדם, שמקלקלים את כל עם ישראל בכל העולם כולו, ועוקרים כל המצות שבתורתנו הקדושה, כמו שכתב הגאון הקדוש מווילנא זיע"א, שישנם חמשה מיני ערב רב, והם: ^(א) בעלי מחלוקת ובעלי לשון הרע, ^(ב) הרודפים אחר התאוה כמו זנות וכדומה, ^(ג) הרמאים שמראים עצמם כצדיקים ואין לבם שלם, ^(ד) הרודפים אחר הכבוד ובונים חרבות לעשות להם שם, ^(ה) הרודפים אחר הממון. והמחלוקת תחילה, כי המחלוקת כנגד כולם, והם נקראים "עמלקים", ואין בן דוד בא עד שיעברו מן העולם, ועליהם נאמר (דברים כה, יט): "תמחה את זכר עמלק" כמבואר בזוהר. (אדרת אליהו פרשת דברים)

גם יבואר בו השכר הגדול למי שעוסק להציל את עם ישראל מן הערב רב, ומעורר את הרבים שלא יפלו ברשתם ח"ו.

עוד יבואר. שהערב רב הם רמאים כנחשים ועקרבים. כמבואר בזוהר חדש וז"ל (זוהר חדש פרשת יתרו מאמר ז' ימי בראשית):

"אבל נחשים ועקרבים יש בו – ונחשין ועקרבין דילה אינון ערב רב".

עוד יבואר בו העונשים הגדולים אשר מענישים את האדם בזה ובבא, ושאין אדם יכול לשער עד כמה שיסבול בזה ובבא על זה שעזר את הערב רב, והפגם הגדול הנעשה על ידי אלו העוזרים להם, וגודל החיוב שמוטל על כל איש ואיש להיות בקי בהם בפרטותיהם ודקדוקיהם, כדי שלא יכשלו חס ושלום לבנות בתני עבודה זרה של דור הפלגה של הבה גבנה לגנו עיר ומגדל וראשו בשמים ונעשה לגנו שם (בראשית יא, ד), כי בזה תלוי יסוד קדושת ישראל, ובו תלוי גם כן ביאת משיח בן דוד, כמו שגילה לנו רבינו חיים וויטאל זיע"א תלמיד הארנו"ל בספרו הקדוש עץ חיים בהקדמתו.

בס"ד

הספר נדפס לזכות את הרבים
ונחלק בחנם לכל דורש ומבקש

הרשות נתונה לכל מי שברצונו להדפיס קטעים מספר זה או כל הספר בכל
לשון שהוא בכל מדינה ומדינה, כדי להרכות תורה ויראת שמים בעולם,
ולעזור לבנות אחינו בני ישראל בתשובה שלימה

אם אתה רוצה לדעת מי הוא זה ואיזה הוא אשר מלאו לבו לעכב את
גאולתינו ופדות נפשינו רחמנא ליצלן, תלמוד בעיון בספר הזה.

במקום הקדמה

וְהִנֵּה מַה שֶּׁכָּתַב בְּתַחֲלִיל דְּבַרְיוֹ וְאָפִילוּ כָּל אֵינֹן
 דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוֹרֵייתָא כָּל חֶסֶד דְּעֵבְדֵי לְגַרְמִייהוּ וְכוּ', עִם
 הַיּוֹת שֶׁשֶּׁטְמוֹ מְבוֹאֵר וּבִפְרָט בּוֹזְמִינֵנו זֶה בַּעֲוֹ"ה אֲשֶׁר
 הַתּוֹרָה נַעֲשִׂית קַרְדּוּם לַחֲתוּךְ בַּהּ אֲצֵל קֶצֶת בַּעֲלֵי תוֹרָה
 אֲשֶׁר עִסְקִים בַּתּוֹרָה עַל מִנַּת לְקַבֵּל פֶּרֶם וְהַסְפָּקוֹת
 יִתִּירוֹת וְגַם לְהִיּוֹתָם מְבַלְלֵי רֵאשִׁי יְשׁוּבוֹת וְדִיּוּנֵי
 סְנֵהֲרָאוֹת לְהִיּוֹת שְׁמֵם וְרִיחָם נוֹדֵף בְּכֹל הָאָרֶץ וְדוֹמִים
 בְּמַעֲשֵׂיהֶם לְאֲנָשֵׁי דוֹר הַפְּלָגָה הַבּוֹנִים מְגַדֵּל וְרֵאשׁוֹ
 בַּשָּׁמַיִם. וְעִיקַר סִיבַת מַעֲשֵׂיהֶם הִיא מַה שֶּׁכָּתַב אַחֵר כִּךְ
 הַכְּתוּב וְנַעֲשֶׂה לָנוּ שֵׁם. כְּכַתּוּב בְּסֵפֶר הַזּוֹהַר בְּפֶרֶשֶׁת
 בְּרֵאשִׁית דָּף כ"ה ע"ב וְזֶה לְשׁוֹנוֹ עַל פֶּסוּק אֱלֹה תוֹלְדוֹת
 הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ. שְׁחֻמְשָׁה מִיָּנִים יֵשׁ בְּעֵרֶב רַב וּמִן הַגּוֹ'
 מִיָּנִים מֵהֶם הוּא הַנִּקְרָא כֵּת גְּבוּרִים דְּעִלְיָהּ אֲתַמַּר
 הֵמָּה הַגְּבוּרִים אֲשֶׁר מַעוֹלָם אֲנָשֵׁי הַשֵּׁם וְאֵינֹן מַסְטְרָא
 דְּאִילִין דְּאִיתַּמַּר בְּהוֹן הַבָּה נִבְנָה לָנוּ עִיר וּמְגַדֵּל וְגוֹ'
 וְנַעֲשֶׂה לָנוּ שֵׁם בְּבִנְיָן בְּתֵי כְּנַסְיוֹת וּבְתֵי מִדְרָשׁוֹת וְשׁוּין
 בְּהוֹן ס"ת וְעַטְרָה עַל רִישֵׁיהָ וְלֹא לְשִׁמָּה אֱלֹא לְמַעַבְד
 לוֹן וְכוּ' וְהִנֵּה עַל הַכֵּת הַזֹּאת אֲמָרוּ בְּגִמְרָא כֹּל הָעוֹסֵק
 בַּתּוֹרָה שְׁלֹא לְשִׁמָּה נוּחַ לוֹ שְׁנֵהֲפָכָה שְׁלִייתוֹ עַל פְּנֵי
 וְלֹא יֵצֵא לְאוּרֵי הָעוֹלָם.

תוכן עניני "ערב רב" מספר הקדוש תיקוני זוהר להרשב"י

תיקוני זוהר דף ט"ו עמוד א' טו

א. וכי ימכור איש את בתו לאמה, איש זה הקב"ה, בתו זו שכינה, לאמה בת זוגו של ממטרון בתוספת יוד, ששפחה רעה היא אמה של ערב רב, ומפני שאותה שפחה רעה ובניה לא ניכרים בה, היא מתכסה בעבד שלה כנשמה בגוף, ובגלות ראשונה שלא חזרה למלכות בת המלך וכו', ובגולה נאמר בהם עבדים היינו לפרעה במצרים, מפני שהיו תחת רשות אותו עבד – אבל בגאולה האחרונה, לא תצא הבת, בזה העבד כשפחה, אלא בהקב"ה, מפני שהתורה שהיא חרות, היא עמה בגלות אחרונה, שהיא חירות שלה – כי לא בחיפזון תצאו וכמנוסה לא תלכו כי הולך לפניכם ה', יקו"ק וודאי, הוא יקים אותם מעפר, והוא מאיר על פני ישראל, ובו מכירים כל עולמות שהם זרע ברך ה' טז

תיקוני זוהר דף כ"ב עמוד א' יז

ב. ויפן כה וכה, אם יש מי שיתעורר בתשובה לשכור בית אסורים שלהם, צאו ולאשר בחושך הגלו, ויפן כה וכה וירא כי אין איש, אלא איש לדרכו פנו, בעסקים שלהם בדרכים שלהם, איש לבצעו מקצהו, בכצע זה העולם, לרשת זה העולם, ואין הם מצד אלו שנאמר בהם אנשי חיל יראי אלהים אנשי אמת שנאי בצע, והם עזי נפש ככלבים, שהם אומות העולם וכו', ודומים לכלבים, שנאמר בהם ויתערכו בנויים וילמדו מעשיהם, ואלו ערב רב, שכל חסד שעושה לעצמם עושים יז

תיקוני זוהר דף כ"ז עמוד א' יח

ג. מדוע נגלה לו בסנה, להראות שהיתה בדוחק בין הקוצים, ועם כל זה והסנה איננו אוכל, מפני שושנים שהם בניה, שהם ישראל, שהם עתידים להיות בגלות בין ערב רב שהם קוצים יח

ד. הראה לו שכר הכלה שהיא לבת אש בין הקוצים שהם הרשעים, כאשר דוחקים את השכינה וישראל, השכר שלהם כלה, יוצאת שכינה כלה מביניהם, ויבוא חתן בשבילה, וזה הוא שכר הכלה הדוחק, ויגאל אותם מן הגלות בשבילה, ודוחק גלות הערב רב לישראל ממחר להם הגאולה, ורפיון שלהם מעכב להם לישראל הגאולה יט

ה הערב רב על פי ספר הקדוש תיקוני זוהר

תיקוני זוהר דף ב"ז עמוד ב'..... כ

ה. וכמושב לצים לא ישב, מי זה מושב לצים זו לילי"ת אמם של ערב רב, שהיא מטמאה כנדה במושבה, וכן ערב רב מטמאים במושבם את הצדיקים שיושבים ביניהם כנדה..... כ

תיקוני זוהר דף ב"ח עמוד ב'..... כא

ו. באותו זמן מתקיים סוד המשנה וכו', ושורפים בתחילת שש שהוא אלף ששי – וכדי שלא יבדילו בין שש שהוא עמוד האמצע ובין שבע שהוא בת זוגו, צריך לבער שאור וחמוץ שהם ערב רב, שלא יראו בין שש שהוא ו', ובין שבע שנאמר בה שבע ביום הללתיך, מפני שערב רב הבדילו בין שש לשבע במתן תורה, כך יפריש אותם הקב"ה בין שש לשבע..... כא

ז. בגלם היתה מצה פרוסה לחם עוני וודאי, ובאותו זמן תהיה שלימה כמו חבירתה שהיא מצה שלימה, זה הוא שכתוב והיה אור הלכנה כאור החמה כג

ח. מי גרם זה, 'י מן שד"י רושם הברית, שנתן משה בערב רב, משום כך ירד משה ממדרגתו, זה הוא שכתוב לך רד כי שחת עמך, עמך ולא עמי. ועל ידו עתידה שכינה להתייחד עם הקדוש ברוך הוא. מפני שהוא הבדיל אותם, צריך לייחד אותם. לתקן במה שחטא – קמו כל החברים ונשקו לו, ואמרו אם לא באתי לעולם אלא לשמוע זה דיי..... כד

תיקוני זוהר דף ל' עמוד ב'..... כה

ט. בדד ינחנו ואין עמו אל נכר, לא מתערבים בבניו של יעקב ערבובית גרים, ומפני זה אין מקבלים גרים לימות המשיח, שעל זרע יעקב נאמר גפן ממצרים תסיע, מזה גפן לא מקבלת הרכבה ממיין אחר, כן זרעו הם שומרים אות ברית ולא מקבלים הרכבה ממיין אחר, וכל מי ששומר אות ברית זוכה למלכות כמו יוסף..... כה

תיקוני זוהר דף מ"א עמוד ב'..... כו

י. ערב רב שאלו בשר ונתן להם, ומה כתוב הבשר עודנו בין שיניהם טרם יכרת ואף ה' וכו', והיה בשר היורד מן השמים, זה המן שאכלו ערב רב, ועם כל זה אמרו עליו אין דבר טמא יורד מן השמים – וסוד זה הבשר לחכמי לב נמסר, וזה בש"ר בהיפוך שב"ר, ועליו נאמר שבר רעכון בתיכם, אם זכו בשר קודש, שנאמר בו ומבשרי אחזה אלוק, ואם לא שומרים בזה בש"ר אות ברי"ת, נהפך להם בשב"ר..... כו

תיקוני זוהר דף מ"ב עמוד א'..... כז

יא. אחר שבאו ערב רב ועשו את העגל, גרמו שעלתה ה' לגבי ו"י ונעשה הו"י, ומי גרם זה הו"י גוי חוטא, ונשארה ה' אחרונה יחידה, זה הוא שכתוב איכה

ישבה בדרך — גרמו שגלתה שכינה והתערבה בין אומות העולם, ושומרת אותם בגלות.....

תיקוני זוהר דף מ"ט עמוד א'..... כח

יב. אזל"א גר"ש, השכינה אומרת להקדוש ברוך הוא גרש האמה הזאת ואת בנה, אלו ערב רב, שגרשוני מהסתפח בנחלת ה', גרש אותם מן העולם הזה ומהעולם הבא, שלא יהיה להם חלק עם ישראל..... כח

תיקוני זוהר דף נ' עמוד ב'..... כט

יג. ובגלות חל"ק לכם, שהם ע"ב צדיקים שהם כמו הסנהדרין, וסוד הדבר אשרי כל חוכי לו, ל"ו בחשבון עולה שלשים ושש, והם ל"ו בארץ ישראל, ול"ו בחוץ לארץ ישראל, וזה הוא חל"ק לב"ם, ומי חלק לב"ם, שאור וחמץ שהם ערב רב, וסוד הדבר ויהי מבדיל בין מים למים, שעליהם נאמר אך ביום הראשון תשבתו שאור מבתיכם, אך חלק, ושבעה שימחו ב"ד, שהם ארבעה עשר ימי הפסח, לקיים כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות. כט

תיקוני זוהר נ"ב עמוד א'..... לא

יד. ולחושך קרא לילה, ששלטונו בגלות שהוא לילה, ובגלות השעה עומדת לו, שהיא לילית, אימא של ערב רב, והיא שחוק הכסיל, ובגללה נאמר כלה ענן וילך כן יורד שאול לא יעלה..... לא

טו. מוריד שאול ויעל, אוי לנשמה כאשר בולע אותה טחול, אוי לישראל כאשר נבלעים בערב רב, שעליהם נאמר ולא נודע כי באו אל קרבנה ומראיהן רע כאשר בתחלה..... לג

טז. בזמן הגלות, כל ממוני אומות העולם וערב רב, נאמר בהם היו צריה לראש

אויביה שלו, צריה וודאי הם ערב רב, עליהם נאמר שריך סוררים וחברי גנבים כולו אוהב שוחד וגוי. אויביה שלו, אלו עשו וישמעאל ושבעים ממונים, שהם כולם בשלוח ועושר, וישראל בדוחק בעניות, ומפני זה, אוי לעולם כאשר נבעלו בערכוביה רעה, ומי גרם שנבלעו במעיהם ולא נודע כי באו אל קרבנה, מפני שמעשיהם רעים בידיהם, זה הוא שכתוב ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם — אני ה' הוא שמו וכבודי לאחר לא אתן ותהלתי לפסילים, אלו שבעים ממונים, שלא נותן להם הקב"ה רשות לשלוט עליה, שהם עורקי הכבוד, הוא אל אחר, טחול נחש, יותרת הכבוד אשת זנונים, אחר שעושה זיוף (ס"א ניאוף) עם אלהים אחרים, ומחלקת הדם שלה שהיא תמצית שלה לכל עורקים, השיור מקריבה אצל טחול שהוא בעלה כסיל, שלא נוטל טחול אלא תמצית הדם, ולא נותנת לו מדם אחר..... לד

תיקוני זוהר דף נ"ג עמוד ב'..... לז

הערב רב על פי ספר הקדוש תיקוני זוהר

ז

יז. וימן ה' דג גדול, זה טחול לילי"ת שהיא ערב רב מאותו רב החובל שנאמר בו וגם ערב רב וכו', וטחול הוא שחוק הכסיל, עליו נאמר כי כעס בחיק כסילים ינוח – דג גדול הוא ערב רב, שהם רב החובל, מי הוא חובל, אלא גדול מכל מלאכי חבלה, הוא חובל, והיא חבלה, ערב רב בני לילית הרשעה, שבהם חטאו ישראל והשחיתו את בשרם באות ברית, הם גדולים עליהם בגלות, והם דגה לישראל, ומפני זה אמרו זכרנו את הדגה וכו' – ובזמן שיצאו ישראל ממצרים הרג מהם הרבה, ובגלות אחרונה עתיד הקדוש ברוך הוא להרוג אותם, וזה הוא והדגה אשר ביאור מתה ויבאש היאור..... לז

תיקוני זוהר דף ג"ה עמוד א'.....לט

יח. רשעים שהם ערב רב נאמר בהם סו"ף פסוק, שהם מזרע עמלק שנאמר בו ויאמר כי יד על כס י"ה, והם, חמשה מינים עמלקים גיבורים נפילים ענקים רפאים, שכולם עולים ומתגברים על ישראל בגלות – ועליהם נאמר סוף פסוק, שפוסק אותם הקדוש ברוך הוא לסוף ימים מהעולם..... למ

יט. באותו זמן שימחו עמלקים מהעולם, יהיה הקב"ה מניח מנוחה לישראל, וישב על כסאו – ולגבי עשו וישמעאל כתוב כרסיה שביבין די נור, ומאלו שביבים של כסאו נשרפים כל אלילים שלהם..... מ

תיקוני זוהר דף ע"ה עמוד ב'.....מא

כ. באשר תלכי אלך בגלות – ובאשר תליני אלין שהמשכב שלך בגלות, זה הוא שכתוב על משכבי בלילות – עמך עמי אלו ישראל – ואלוקיך אלוקי זה הקב"ה – ערפה אימא של ערב רב, שנאמר בהם כי עם קשה עורף הוא, שחזרה לסרחונה, והחזירה עורף לגבי חמותה..... מא

תיקוני זוהר דף צ"ו עמוד ב'.....מב

כא. אוי להם לאלו שמניחים לעסוק בתורה שנאמר בה ולקח גם מעץ החיים, ובמצוות שלה שהם פרי האילן שנאמר בו ואכל וחי לעולם, והולכים אחר אלו שמפתיים אותם מצד הנחש הקדמוני, שאומרים להם התעסקו במלאכים שממונים על הכוכבים והשמש והלבנה, ועל אלו שממונים על רוחות ושרים. להיות כאלוקים יודעי טוב ורע – ויש"ו הרשע בזה היה מתעסק, ודור אנוש ודור המבול ודור הפלגה, והקב"ה עקר אותם מהעוה"ז ומהעוה"ב – כי ביום אכלך ממנו מות תמות, מות בעולם הזה ותמות בעולם הבא – וחטא זה גרם חורבן בית המקדש וגלות ישראל בין אומות העולם ונהרגו מהם – שכל אחד היה מזבח ומקטר, והיו יורדים צבאות שלמעלה וכאשר היה נביא מייסר אותם וכו'..... מב

כב. וודאי זה סוד האילן של עץ הדעת טוב ורע, שלא עתיד הקדוש ברוך הוא לגלות אותו מפורסם לעולם אלא בין החברים, עד שיבוא הדור של מלך המשיח..... מו

כג. מזה האילן יורדות נשמות הערב רב שהם ערבוביה של טוב ורע, וכמה נימים תלויות מזה האילן שהם צבא השמים, אשר ממונים על כוכבים ומזלות, וכולם מעורבים טוב ורע – מי שמוציא מרשות היחיד ומכניס ברשות הרבים, או שמוציא זרע ממנו מאות ברית קודש ומכניס ברשות זרה, כאילו זה נטע אילן של טוב ורע, ומפני זה הבן שנטע בזונה או שפחה או גויה או נדה, נאמר לא תעשה לך פסל, ועל הבת שנעשית באופן זה נקראת מסכה, ועליהם נאמר ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה וגו' ושם בסתר – ועתיד הקדוש ברוך הוא לעקור זה האילן מהעולם ולשרוף אותו בגיהנם, זה הוא שכתוב והיה החסון לנעורת וגו'..... מה

כד. ישראל בגלות עובדי עבודה זרה בטהרה הם..... מט

כה. אלו שיודעים האילן של הקדוש ברוך הוא שהוא עץ החיים, נטוע בגן שלו שהיא השכינה שלו, שנאמר בה לא יגורך רע, יכולים להוריד כח משם לגבי שכנינו בלי ערבוביה כלל, בכל מצוה ומצוה, הוא עץ פרי עושה פרי למינו, נטוע בגן בלי ערבוביה כלל, ומפני זה אמר למינו, אבל עץ הדעת טוב ורע לא נאמר בו למינו..... נ

כו. זכאי הוא מי שמעלה אמונת הקדוש ברוך הוא – כך צריך בן אדם שלא מוציא זרע לחוץ מבית זוגו, שהיא מין שלו יחוד שלו..... נ

תיקוני זוהר דף קי"ב עמוד א'..... נב

כז. ומה היא אימא של ערבוביה רעה, פרי האילן של טוב ורע, שנאמר בה ותקח מפריו ותאכל ותתן גם לאישה עמה, ומה היא, לילית, משם באים ערב רב שהם מעורבים בישראל, שנאמר זרע מרעים בנים משחיתים וכו', ואמרו אלה אלהיך ישראל לעגל, ומפני זה ואל קין ואל מנחתו לא שעה..... נב

כח. הראה לקין שעתידים להיות ישראל בדוחק בגלות, עני ורוכב על חמור, שיהיו כחמור משא על כתפיו מעול המס בגלות ומכובד המלאכה, וזה הוא רובץ תחת משא בגלות, ובני קין שהם עשירים וחזקים במלכים בחוזק רב, ומפני זה אמר הלא אם תיטיב שאת, הלא אם תיטיב להיות שאת לעניי ישראל שהם כבדים כמשא כבד, אני אסכול לבניך בעולם ומאריך עליהם, ואם לא, לפתח חמאת רובץ, שער הגיהנם נפתח, לקחת נקמה ממך ומבניך..... נה

הערב רב על פי ספר הקדוש תיקוני זוהר

ט

כט. ברוך בני לעתיק ימים, שהרי רוח הקודש התעורר אצלך לגלות כאן חידושים שלא נודעו עד עכשיו – וודאי זה הוא קול דמי אחיך צועקים אלי, אלו דמי ישראל שעתידים לגזול אותם בני קין ערב רב רשעים בגלות נו

ל. ראה שעתידים לצאת ממנו מחבלי כרמים, שהם ישראל שנאמר בהם כי כרם ה' צבאו"ת בית ישראל, משום כך ואל קין ואל מנחתו לא שעה, וראה שעתידים לצאת מהבל כמה צדיקים, משום כך וישע ה' אל הבל ואל מנחתו נו

לא. קול הזרע שעתידי לצאת מן אחיך, אלו ששים רבוא שעתידים לצאת מהבל, באותו שנאמר בו בשגם זה הבל, כולם צווחים מן הארץ, כאן רמוז עינוי הדין ועוות הדין וחמס ושוד ושבר שעתידים בני קין לעשות לבניו של הקב"ה – אחר שיאסף הוא, יתעוררו בני קין להחריב העולם, ומהם קול דמי אחיך צועקים, זה הוא שכתוב משוד עניים מאנקת אביונים וכו' נו

לב. קין מצד האילן של טוב ורע היה, והתפשטות של טוב היה בגלגול עד קני חותן משה, משם ואילך התפשטות של רע, ומפני שהראה לו הקדוש ברוך הוא מה שעתידים לעשות בניו לישראל בכל דור ודור, זה הוא שכתוב הן גרשת אותי היום מעל פני האדמה ומפניך אסתר והייתי נע ונד וודאי, כאן רמוז הגלגול שלו ובניו וכו' – הן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר, ועליהם נאמר על שלשה פשעי ישראל, ועל ארבעה לא אשיבנו, שלא מחזיר אותם בגוף רביעי, ולא בפדיון רביעי, אלא נאמר בישראל ה' בדרך ינחנו ואין עמו אל נכר. משום כך העמידוהו בעלי המשנה אין מקבלים גרים לימות המשיח נט

תיקוני זוהר דף קי"ז עמוד א'

לג. בזמן שהולידה את קין, ידע את כל אשר נעשה אותה זוהמא, ועד אותו מקום שמוגיעה ומתפשטת אותה זוהמא בכל דורות – וזו הידיעה של קין היא שהתגלתה לו עד אותו מקום שמתפשט, שעליו נאמר כי משורש נחש שהטיל זוהמה בחוה, מלאך המות שגרם מיתה לאדם ולכל הדורות שלו.... ס

לד. זו הזוהמא שנלקחה ממנו, היא לילי"ת אימא של ערב רב, עליה נאמר רגליה יורדות מות וכו', שהיא סם המות של אל אחר שהוא סמא"ל, והיא פרי שלו סא

לה. כיוון שראה את הבל שהתפשטותו בכל דור לטוב, אמר ותוסף ללדת, הוסיפה היא כמה קרבנות וכמה תחנונים וכמה בכיות בשבילו, כיוון שהוא היה עתיד לטהר הזוהמא שלו מהעולם, והרי קהלת אמר יש הבל אשר נעשה על הארץ אשר יש צדיקים אשר מגיע אליהם כמעשה הרשעים סב

הערב רב על פי ספר הקדוש תיקוני זוהר

תיקוני זוהר דף קי"ט עמוד א'..... סג

לו. אע"פ שהבל הרג אותו קין, שממנו היה יוצא מי שיעמיד אותו, זה הוא שכתוב אז ישיר משה, רועה יעמיד רועה, ואחר כך אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרא כולם בשם ה', אבל כאשר עמלק שהם בכורי מצרים ערב רב מעורבים בישראל, עליהם נאמר תמחה את זכר עמלק, שלא נשאר מהם שריד, שאלו הם ערבוביה מכל אומות ואפילו מקין, ומיד שימחו מהעולם אז הוחל לקרא בשם ה'..... סג

תיקוני זוהר דף קכ"ח עמוד ב'..... סה

לז. מי שאין תוכו כברו אל יכנס לבית המדרש, שוודאי הוא מעץ של טוב ורע – אחר שאין תוכו כברו שאין פיו ולבו שוים, עליו נאמר ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו, שוודאי זה הוא ערבוביה רעה שמשקר מטבע המלך שמערב כסף בעופרת, וזה היה חמא של חוה שהטיל בה נחש זוהמא, שהיא עופרת שהתערבה במיפה לבנה כסף מזוקק, ולא נטהרה הזוהמא ממנו עד שבא אברהם ונכנס באש, והתלבן הכסף, ויצאה עופרת לחוץ שהוא ישמעאל, ונאמר באדם מושך בערלתו היה, התערבה ערבוביה בזהב, נצרף ביצחק, והוציא הזוהמא לחוץ וזה עשו, ביעקב נח והשתרש והוציא תולדות, וגדל עץ החיים בענפיו ושרשיו..... סה

תיקוני זוהר דף קל"ח עמוד א'..... סז

לח. כל נשמות שבאות שלש פעמים ולא נתקנות, נקראות פושעי ישראל ערב רב – אבל צדיקים שבכל פעם שיבואו נתקנים, יבואו עד ארבעה, אפילו עד ששים דור, וזה הוא דור הולך ודור בא..... סז

לט. כאשר החליים של בני אדם, שנאמר בהם וחליים רעים, הם בראש הצדיקים, אז רפאות תהי לשרך – אבל כאשר הן בראש הרשעים, כנסת ישראל אומרת אצלם אל תראני שאני שחרחורת, שאלו מתחילים להם לפתות בני אדם, כמו שהיו מפתים את ישראל בעגל בשש שעות..... סח

תיקוני זוהר דף ק"מ עמוד א'..... סט

מ. מחו"ל זו לילי"ת אימא של ערב רב, שחוק הכסיל, מי כסיל, זה אל אחר סמא"ל, וערב רב הם בניה, שהם מעורבים בישראל רשעים גמורים, ועליהם נאמר אם ראית רשע שהשעה משחקת לו אל תתגרה בו, עליהם נאמר למה תביט בוגדים תחריש בבלע רשע צדיק ממנו, רשע זה כסיל, ערב רב בגלות הם רשע, בבלע צדיק ממנו, זה ישראל, ומי גורם שבוּלע אותם מפני שאין הם צדיקים גמורים כמו שנאמר צדיק ממנו בולע אבל צדיק גמור אינו בולע..... סט

הערב רב על פי ספר הקדוש תיקוני זוהר יא

מא. וטחול הוא לילי"ת, מארת ה' בבית רשע, והיא אסכרה לתינוקות שהם הרשעים, צוחקת בהם בעשירות בזה העולם, ואחר כך הורגת בהם, ומדוע נקראו תינוקות, מפני שאין בהם דעת להנצל ממנה, ששם צדיק, וסוד הדבר טוב לפני האלוקים ימלט ממנה וחוטא ילכד בה..... עא

מב. סוד עליון: אם זכו ישראל היתה יורדת להם תורה מן השמים בלי דוחק, ולא היו צריכים ללמוד אחד לחבירו, זה הוא שכתוב הנני ממטיר לכם לחם מן השמים, שאין לחם אלא התורה – לא זכו מפני ערב רב שהם שומים, נאמר בהם שטו העם ולקמו, שיטרחו ללמד זה לזה, לפרנסה כל אחד בדוחק, ולחכמים ברמו – אבל לעתיד לבוא ימחו ערב רב מהעולם, ונאמר בהם ולא ילמדו עוד איש רעהו ואיש את אחיו וגו'..... עד

מג. שלוחי הציבור, כאשר קוראים ספר תורה, צריכים שיחתכו דברים, ולא יאמרו אותם בהלעטה כמו הערב רב שנאמר בהם הבשר עודנו בין שניהם, והיו אוכלים בהלעטה, (וכמו עשו שנאמר בו הלעימני נא), ולא היו מוחנים אותו, נאמר בהם ואף ה' חרה בעם..... עה

תיקוני זוהר דף קמ"א עמוד א'..... עה

מד. להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא, ומפני ששם אוצר שהיא יראת ה', ממנו מתמלא לצדיקים, ואלו יראים לקדוש ברוך הוא יורשים זה היש – וערבוביה רעה לא היו יראים להקדוש ברוך הוא אלא בשביל עושר, והיו מנסים אותו כמו זה היש בקרבנו אם אין, וכל אלו שמנסים את הקדוש ברוך הוא ויראים לו בעשירות ולא יראים ממנו בעניות כמו בעשירות, אין הם אלא ערבוביה רעה..... עה

מה. המנסה להקדוש ברוך הוא בכל מצוה ומעשה, בוודאי זה הוא מאלו ערבוביה רעה, שנאמר בהם היש ה' בקרבנו אם אין..... עו

מו. שוודאי הרבה הם מכני אדם שהם עשירים בעשירות גדולה, והם מחככים העושר שלהם יותר מהנשמה שלהם, שעושר הנפש הוא מצוות טובות בעולם הבא, ועושר הגוף ממון ועדון בעולם הזה..... עז

מז. אלו שמחכבים הממון מהנפש, אם היו נותנים לו כל התורה במאה זוזים, לא היו נותנים אותם בשכילה, מפני שהממון חביב עליהם מהנפש, ומה שירא ואוהב אותו אין הוא אלא מפני הממון..... עח

תיקוני זוהר דף קמ"א עמוד ב'..... עט

מח. כאשר עשו את העגל חשב משה שישראל עשו אותו ואמר למה ה' יחרה אפך בעמך, אמר לו הקב"ה לך רד כי שחת עמך, מיד ירד וראה עגל דיוקן שור וחמור, שאל אותו מי עשה אותך, אמר חמור, ערב רב אשר בשר חמורים בשרם, שור אמר גם כך, טבעת שעליה מזל שור, בזמן שנאמר בערב רב

הערב רב על פי ספר הקדוש תיקוני זוהר

ויתפרקו כל העם את נזמי הזהב, נזדמנה שם, והשליך הכל אהרן באש, ויצא עגל דיוקן שור וחמור, באותו זמן צווחה רוח הקודש ואמרה ידע שור קונוהו וחמור ואבוס בעליו ישראל לא ידע עמי לא התבונן..... עמ

מ.ט. והרשעים מה ראו לעשות עגל, אלא וודאי הם היו מכשפי פרעה, יונו"ם וימרו"ם בני בלעם, שנאמר בהם ויעשו כן החרטמים בלטיהם, וראו שלא היתה ממשות בהם, חזרו עם משה וקבלו ברית מילה, והקדוש ברוך הוא שיודע גלויות ונסתרות, שהיה יודע בהם שהם מזנע רע, כאשר היתה יורדת השכינה נאמר בה ויסע מלאך האלוקים ההולך לפני מחנה ישראל, ולא אמר לפני העם, ומפני זה נטלו קנאה בלבם, ואמרו קום עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו, כמו שהיה הולך לפניכם, ומפני זה עשו את העגל בכישופים שלהם, וזה הוא ידע שור קונוהו וכו' ישראל לא ידע כשפים, עמי אהרן ומשה בני עמרם לא התבוננו, וזה הוא לא תלין נבלתו על העץ שהם ישראל וכו'.. פ

נ. לא תלין וכו', זה גר שלא התגייר לשם הקדוש ברוך הוא, לא תלוי בו בישראל שהם עץ..... פא

תיקוני זוהר דף קמ"ד עמוד א'..... פב

נ.א. נשכימה לכרמים, הרי יש כרמים שאין הם ישראל, כגון ששמוני נזמרה את הכרמים כרמי שלי לא נזמתי, והם ערכוביה של ערב רב, שהם מעורבים בהם בישראל בגלות – נשכימה לכרמים, נראה אם פרחה הגפן בהם, שנאמר בה כי כרם ה' צבאות בית ישראל – הנצו הרמונים, אלו וודאי אלו שמלאים מצוות כרמונים – שם אתן את דודי לך, אלו שהם אהובים שלך שם אתן אותם לך – כי הנה הסתיו עבר, שלטון שאר ממוני האומות – הגשם חלף הלך לו, שלטון הערב רב..... פב

תיקוני זוהר דף קמ"ו עמוד ב'..... פג

נ.ב. כמו מלך שהיתה לו קמטה עם המלכה, והשליך אותה מהיכלו, והיא הולכת אצל שכניה, והלא כל מי שמקבל אותה בביתו ומכבד אותה, ומכניס שלום בינה ובין בעלה, הלא כל הכבוד שעושה לה, למלך עושה, שאם המלך כעס עליה פעם אחת או שתיים, יהיה לו שלום עמה ויחזיר אותה לביתו, והוא שואל אותה מי כיבד אותך או מי זלזל בך – כמו כן הקב"ה גירש את השכינה, והשליך אותה מביתו, והלוא כל מי שמכבד אותה בגלות, את הקב"ה הוא מכבד, או מי שמזלזל בה, את הקב"ה הוא מזלזל..... פג

נ.ג. בגאולה האחרונה יהיה לה חירות ולבניה מכל חליים רעים של העולם שהם ערב רב..... פו

תיקוני זוהר דף קמ"ז עמוד ב' פז

- נד. כמו שתיבת נח לא היתה מקבלת ממין אחר אלא מאלו שצוה הקב"ה – כמו כן כל הנחלים שהם תלמידי חכמים כולם עוסקים בתורה הולכים אל הים ורוצים להכניס לשכינה, והיא לא מקבלת אותם בתוכה, אלא את אלו שצוה הקדוש ברוך הוא להכנס אצלה, שהם שבעה רועים, ואת השבטים שיוצאים מהם, ואת כל שבאים מצדם, ויתערבו בהם, הים מקבל אותם ויתערבו בתוכו, אבל האחרים לא מקבל אותם, ומשם הם שבים ללכת פז
- נה. כל אלו שיורשים נשמות מן הים ונחל שלו, ביראה ואהבה של י"ק, הוא מקבל אותם – ואחרים שאין הם חלק ה' הוא לא מקבל אותם, ורוחה אותם משם, ומשם הם שבים ללכת – כמו כולם וברכו אותו, ואמרו: פה של שכינה, סיני סיני, זכאיות אזנים ששומעות דברים אלו מפיו פח

❁ ספר תיקוני זוהר ❁

תיקוני זוהר דף ט"ו עמוד א'

א.

וכי ימכור איש את בתו לאמה, איש זה הקב"ה, בתו זו שכינה, לאמה בת זוגו של מטטרו"ן בתוספת יוד, ששפחה רעה היא אמה של ערב רב, ומפני שאותה שפחה רעה ובניה לא ניכרים בה, היא מתכסה בעבד שלה כנשמה בגוף, ובגלות ראשונה שלא חזרה למלכות בת המלך וכו', ובגללה נאמר בהם עבדים היינו לפרעה במצרים, מפני שהיו תחת רשות אותו עבד – אבל בגאולה האחרונה, לא תצא הבת, בזה העבד כשפחה, אלא בהקב"ה, מפני שהתורה שהיא חרות, היא עמה בגלות אחרונה, שהיא חירות שלה – כי לא בחיפזון תצאו ובמנוסה לא תלכוּן כי הולך לפניכם ה', יקו"ק וודאי, הוא יקים אותם מעפר, והוא מאיר על פני ישראל, ובו מכירים כל עולמות שהם זרע ברך ה'

וְדָא הוּא דְאִמְר קִרָא (שמות כ"א) וְכִי יִמְכֹר אִישׁ אֶת בְּתוּ לְאִמָּה. אִישׁ דָּא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. בְּתוּ דָא שְׂכִינְתָא. לְאִמָּה בְּת זִוּגִיָּה דְמִטְטְרוּ"ן. דְאִיְהִי מִיטְטְרוּ"ן בְּתוּסְפַת יוּ"ד. דְשִׁפְחָה בִישָׁא הִיא אִמָּה דְעֵרֵב רַב. וּבְגִין דְהִיא שִׁפְחָה בִישָׁא וּבְנֵהָ לֹא אִשְׁתְּמוּדְעִין בָּהּ. אִיְהִי מִתְכַּסֵּיָא בְּעַבְדָּא דִּילָהּ. כְּנִשְׁמַתָּא בְּגוּפָא. וּבְגִלּוּתָא קְדַמָּא דְלֹא חִזְרַת לְמַלְכוּתָהָא בְּרִתָּא דְמַלְכָא. וְלֹא נִפְקַת מֵהָהוּא גּוּפָא. לֹא נִפְקַת חִפְשִׁית. וּבְגִינְהָא אֲתַמְר בְּחֹן. עַבְדִּים הִינּוּ לְפִרְעָה בְּמִצְרַיִם בְּגִין דְהוּוּ תַּחַת רִשׁוּ דְהָהוּא עַבְד. וּבְגִין דָּא אִמְר פִּרְעָה בְּהָאִי אֲתֵר לֹא יִדְעִי אֶת ה'. וְגַם אֶת יִשְׂרָאֵל לֹא אֲשַׁלַּח. וּבְגִין דָּא נִפְקוּ בְּמִנוּסָה. כְּעַבְדָּא דְלִית לֵיהּ כְּתַב חִירוּ וּבְרַח מְרַבּוּנִיָּה. [וְזוּה הוּא שְׂאִמְר הַפְּסוּק וְכִי יִמְכֹר אִישׁ

את בתו לאמה, איש זה הקדוש ברוך הוא, בתו זו שכינה. לאמה בת זוגו של מטטרו"ן בתוספת יוד, ששפחה רעה היא אמה של ערב רב, ומפני שאותה שפחה רעה ובניה לא ניכרים בה, היא מתכסה בעבד שלה כנשמה בגוף, ובגלות ראשונה שלא חזרה למלכות בת המלך, ולא יצאה מאותו גוף, לא יצאה חפשית, ובגללה נאמר בהם עבדים היינו לפרעה במצרים, מפני שהיו תחת רשות אותו עבד, ומפני זה אמר פרעה בזה המקום לא ידעתי את ה' וגם את ישראל לא אשלח, ומפני זה יצאו במנוסה, כעבד שאין לו כתב חירות ובורח מאדונן].

אבל בפורקנא בתראה לא נפקת ברתא. בהאי עבדא כשפחה. אלא בקודשא בריך הוא. בגין דאורייתא דאיהי חירו. איהי עמה בגלותא בתראה. דאיהי חירו דיליה. מה דלא הוה הכי בגלותא קדמאה. דלא הוה לה ולבנהא אורייתא דאיהי חירו. דאורייתא ודאי איהי חירו. במלכותא דיליה ביקרא דיליה. הדא הוא דכתיב (משלי ג) יקרה היא מפנינים. ובגין דא לא תצא כצאת העבדים. ודא הוא דאמר כי לא בחפזון תצאו. ובמנוסה לא תלכו. כי הולך לפניכם ה'. יקו"ק ודאי איהו יוקים לון מעפרא. ואיהו נהיר על אנפוי דישראל. וביה אשתמודעין כל עלמין דאינון זרע ברך ה'. [אבל בגאולה האחרונה, לא תצא הבת, בזה העבד כשפחה, אלא בקדוש ברוך הוא, מפני שהתורה שהיא חרות, היא עמה בגלות אחרונה, שהיא חירות שלה, מה שלא היה כך בגלות ראשונה, שלא היה לה ולבניה תורה, שהיא חרות, שהתורה וודאי היא חירות במלכות שלה ביקר שלה, זה הוא שכתוב יקרה היא מפנינים, ומפני זה לא תצא כצאת העבדים, וזה הוא שאמר כי לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכו כי הולך לפניכם ה', יקו"ק וודאי, הוא יקים אותם מעפר, והוא מאיר על פני ישראל, ובו מכירים כל עולמות שהם זרע ברך ה'].

תיקוני זוהר דף כ"ב עמוד א'

ב.

ויפן כה וכה, אם יש מי שיתעורר בתשובה לשבור בית
 אסורים שלהם, צאו ולאשר בחושך הגלו, ויפן כה וכה וירא
 כי אין איש, אלא איש לדרכו פנו, בעסקים שלהם בדרכים
 שלהם, איש לבצעו מקצהו, בבצע זה העולם, לרשת זה
 העולם, ואין הם מצד אלו שנאמר בהם אנשי חיל יראי
 אלהים אנשי אמת שנאי בצע, והם עזי נפש ככלבים, שהם
 אומות העולם וכו', ודומים לכלבים, שנאמר בהם ויתערבו
 בגויים וילמדו מעשיהם, ואלו ערב רב, שכל חסד שעושה
 לעצמם עושים

ויפן כה וכה וירא כי אין איש. אלא איש לדרכו פנו. בעסקין
 דילהון. באורחין דילהון. איש לבצעו מקצהו. בבצעה
 דהאי עלמא. לירתא האי עלמא. ולאו אינון מסטרא דאלין
 דאתמר בהון. אנשי חיל. יראי אלקי"ם. אנשי אמת. שונאי בצע.
 אלא כלהו צווחין בצלותין ביומא דכפורי ככלבים. הב לב לנא
 מזונא. וסליחה וכפרה וחיי. כתבנו לחיים. ואינון עזי נפש
 ככלבים. דאינון אומין דעלמא דצווחי לגביה ולית לון בשת
 אנפין. דלא אית מאן דקרא ליה בתיובתא. דיחזור שכינתיה
 לקודשא בריך הוא. דאיהי מרחקא מיניה. למהדר לגביה.
 ואדמיין לכלבים. דאתמר בהון ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם.
 ואינון ערב רב. דכל חסד דעבדין לגרמייהו עבדין. נויפן כה וכה,
 אם יש מי שיתעורר בתשובה לשבור בית (נ"א כה) אסורים שלהם, צאו
 ולאשר בחושך הגלו, ויפן כה וכה וירא כי אין איש, אלא איש לדרכו פנו,
 בעסקים שלהם בדרכים שלהם, איש לבצעו מקצהו, בבצע זה העולם,
 לרשת זה העולם, ואין הם מצד אלו שנאמר בהם אנשי חיל יראי אלהים
 אנשי אמת שנאי בצע, אלא כולם צווחים בתפילות ביום הכיפורים
 ככלבים, הב לנו מזון וסליחה וכפרה וחיים, כתבנו לחיים, והם עזי

נפש ככלבים, שהם אומות העולם שצווחים לגביו ואין להם בושת פנים, שאין מי שקורא לו בתשובה, שתחזור שכינתו להקדוש ברוך הוא, שהיא רחוקה ממנו, לחזור אצלו, ודומים לכלבים, שנאמר בהם ויתערבו בגויים וילמדו מעשיהם, ואלו ערב רב, שכל חסד שעושה לעצמם עושים].

ועוד אינן שאלין מזונא וכסויא ועונה. דאיהי עונת זוגייהו. דאתמר בה שארה כסותה ועונתה לא יגרע. ולא אית מאן דשאל מזונא דאיהי תורה. שארה דשכינתא. ואיהי אימא עלאה. דאתמר בה ואל תמוש תורת אמך. כסותה. דא כסויא דציצית. ועטיפו דיליה. ותפלין דיד. דאתמר בה תפלה לעני כי יעטף. ועונתה דא קריאת שמע בעונתה. דאם שלש אלה לא יעשה לה לשכינתא. ויצאה חנם אין כסף. לית ליה כסופא מן שכינתא. חציף איהו. ועוד אין כסף לא יהא ליה כסופא לעלמא דאתי. [ועוד, הם שואלים מזון וכסות, ועונה, שהיא עונת זוגם, שנאמר בה שארה כסותה ועונתה לא יגרע, ואין מי ששואל מזון שהיא תורה, שארה השכינה, והיא אימא עליונה, שנאמר בה ואל תמוש תורת אמך, כסותה זו כסוי של ציצית, ועטיפה שלו, ותפלין של יד, שנאמר בה תפלה לעני כי יעטף, ועונתה זו קריאת שמע בעונתה, שאם שלש אלה לא יעשה לה לשכינה, ויצאה חנם אין כסף, אין לו כיסוף, (בושה) מן השכינה, חצוף הוא, ועוד אין כסף, לא יהיה לו כסוף (בושה) לעולם הבא].

תיקוני זוהר דף כ"ז עמוד א'

ג.

מדוע נגלה לו בסנה, להראות שהיתה בדוחק בין הקוצים, ועם כל זה והסנה איננו אוכל, מפני שושנים שהם בניה,

שהם ישראל, שהם עתידים להיות בגלות בין ערב רב שהם קוצים

תיקונא תריסר. בראשית מאמר קדמאה דכלא. כלילא מעשר אמירן. ואיהי ל"ב אלקי"ם דעובדא דבראשית. (ס"א דברית אש). ומסטרא דשמאלא אתייהבת. דאיהי גבורה אשא סומקא. ובגין דא בלבת אש. ומשה הוה מסטרא דליואי מסטרא דיליה ממש. ואמאי אתגליא ליה בסנה. לאחזאה דהוות בדוחקא בין הקוצים. ועם כל דא והסנה איננו אכל. בגין שושנים דאינון בנהא. דאינון ישראל. דהוו עתידין למחוי בגלותא בין ערב רב דאינון קוצים. ודא איהו רזא כי אעשה כלה בכל הגוים אשר הדחתיך שמה. ואתך לא אעשה כלה. [תיקון שנים עשר. בראשית מאמר ראשון של הכל, כלול מעשר אמירות, והיא ל"ב אלקים של מעשה בראשית (ס"א של ברי"ת א"ש), ומצד השמאל ניתנה, שהיא גבורה אש אדומה, ומפני זה בלבת אש, ומשה היה מצד הלויים מצד שלו ממש, ומדוע נגלה לו בסנה, להראות שהיתה בדוחק בין הקוצים, ועם כל זה והסנה איננו אוכל, מפני שושנים שהם בניה, שהם ישראל, שהם עתידים להיות בגלות בין ערב רב שהם קוצים. וזהו הוא סוד כי אעשה כלה בכל הגוים אשר הדחתיך שמה ואתך לא אעשה כלה].

ד.

הראה לו שכר הכלה שהיא לבת אש בין הקוצים שהם הרשעים, כאשר דוחקים את השכינה וישראל, השכר שלהם כלה, יוצאת שכינה כלה מביניהם, ויבוא חתן בשבילה, וזה הוא שכר הכלה הדוחק, ויגאל אותם מן הגלות בשבילה, ודוחק גלות הערב רב לישראל ממחר להם הגאולה, ורפיון שלהם מעכב להם לישראל הגאולה אחזי ליה אגרא דכלה (נ"א דשכינתאה). דאיהי לבת אש בין

הקוצים דאינון חיביא. כד דחקין לשכינתא וישראל. אגרא
 דיליהון כלה. נפקא שכינתא כלה מבינייהו. וייתי חתן בגינה. ודא
 איהו אגרא דכלה דוחקא. ויפרוק לון מן גלותא בגינה. ודוחקא
 דגלותא דערב רב לישראל ממחר לון פורקנא. ורפיון דיליהון
 מעכב לון לישראל פורקנא. בגין דא אתחזי ליה למשה בלבת אש
 מתוך הסנה. מגו כובין. [הראה לו שכר הכלה (נ"א השכינה), שהיא
 לבת אש בין הקוצים שהם הרשעים, כאשר דוחקים את השכינה
 וישראל, השכר שלהם כלה, יוצאת שכינה כלה מביניהם, ויבוא חתן
 בשבילה, וזה הוא שכר הכלה הדוחק, ויגאל אותם מן הגלות בשבילה,
 ודוחק גלות הערב רב לישראל ממחר להם הגאולה, ורפיון שלהם מעכב
 להם לישראל הגאולה, משום כך נראה לו למשה בלבת אש מתוך
 הסנה, מתוך קוצים].

תיקוני זוהר דף כ"ז עמוד ב'

ה.

ובמושב לצים לא ישב, מי זה מושב לצים זו לילי"ת אמם
 של ערב רב, שהיא מטמאה כנדה במושבה, וכן ערב רב
 מטמאים במושבים את הצדיקים שיושבים ביניהם כנדה

תקונא תליסר בראשית תמן אשר"י. ודא איהו אשרי האיש.
 ואיהו אהי"ה אשר אהי"ה. רישא לכל רישין. ועלה
 אתמר ראשך עליך ככרמל ודא תפילין דרישא. ודלת ראשך
 כארגמן דא תפלין דיד. וביה משבחין לבת בהאי אשרי. הדא
 הוא דכתיב באשרי כי אשרוני בנות. [תיקון שלשה עשר. בראשית,
 שם אשר"י, וזה הוא אשרי האיש, והוא אהי"ה אשר אהי"ה, ראש לכל
 ראשים, ועליה נאמר ראשך עליך ככרמל, וזה תפילין של ראש, ודלת

הערב רב על פי ספר הקדוש תיקוני זוהר כא

ראשך כארגמן, זו תפילין של יד, וכו' משבחים לבת בזה אשרי, זה הוא שכתוב באשרי כי אשרוני בנות].

מאן זכי לאעלא תמן. אשר לא הלך בעצת רשעים. דאיהי עצה בישא מסטרא דעין הדעת טוב ורע. ובדרך חטאים לא עמד. מאן דרך חטאים ההיא דאתמר בה כן דרך אשה מנאפת. אכלה ומחתה פיה וגומר. ובמושב לצים לא ישב. מאן מושב לצים. דא לילי"ת אימן דערב רב. דאיהי מטמאה כנדה במושבה. וכן ערב רב מטמאין במושבם לצדיקא דיתבין בינייהו כנדה. [מי זוכה להכנס שם, אשר אל הלך בעצת רשעים, שהיא עצה רעה מצד של עין הדעת טוב ורע, ובדרך חטאים של עמד, מי זה דרך חטאין, אותה שנאמר בה כן דרך אשה מנאפת אכלה ומחתה פיה וגו'. ובמושב לצים לא ישב, מי זה מושב לצים זו לילי"ת אמם של ערב רב, שהיא מטמאה כנדה במושבה, וכן ערב רב מטמאים במושבם את הצדיקים שיושבים ביניהם, כנדה].

תיקוני זוהר דף כ"ח עמוד ב'

.1

באותו זמן מתקיים סוד המשנה וכו', ושורפים בתחילת שש שהוא אלף ששי – וכדי שלא יבדילו בין שש שהוא עמוד האמצע ובין שבע שהיא בת זוגו, צריך לבער שאור וחמץ שהם ערב רב, שלא יראו בין שש שהוא ו', ובין שבע שנאמר בה שבע ביום הללתיך, מפני שערב רב הבדילו בין שש לשבע במתן תורה, כך יפריש אותם הקב"ה בין שש לשבע שתיתאה הללויה הללוהו ודא ה"ו. עליה אתמר ליל שמורים הוא לה'. ודא איהו עמודא דאמצעיתא. ורזא דמלה השמישו הללו. ואמרו הושע ה' את עמך את שארית ישראל.

לקיים קרא (מיכה ו') כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות. [ששי הללויה הללויה וזה ה"ו. עליו נאמר ליל שמורים הוא לה, וזה הוא עמוד האמצע, וסוד הדבר השמיעו הללו ואמרו הושע ה' את עמך את שארית ישראל, לקיים הפסוק כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות].

ורזא דמל'ה מ'ה ש'היה הוא שיהיה. וביה מ'מכון ש'בתו ה'שגיה. בגין דאיהו דיוקנא דעמודא דאמצעיתא. בההוא זמנא אתקיים רזא דמתניתין דאמר אוכלין כל ארבע. ותולין כל חמש דהיינו אלף חמשה. ושורפין בתחלת שש דאיהו אלף שתיתאה. [וסוד הדבר מ'ה ש'היה הוא שיהיה. ובו מ'מכון ש'בתו השגיה. מפני שהוא דיוקן עמוד האמצע, באותו זמן מתקיים סוד המשנה שאמר אוכלים כל ארבע, ותולים כל חמש שזהו אלף תמישי, ושורפים בתחילת שש שהוא אלף ששי].

ובגין דלא יפרישו בין שש דאיהו עמודא דאמצעיתא. ובין שבע דאיהו בת זוגיה. צריך לבער שאור וחמץ דאינון ערב רב. דלא יתחזיין בין שש דאיהו ו'. ובין שבע דאתמר בה שבע ביום הללתיך. בגין דערב רב אפרישו בין שש לשבע במתן תורה. כמה דאת אמר (שמות ל"ב) וירא העם כי בשש משה. ואוקמוהו בשש. באלין שית שעתין עבדו ית עגלא. ואפרישו בין ו"ק דאינון שש לשבע. הכי יפריש לון קודשא בריך הוא בין שש לשבע. [וכדי שלא יברילו בין שש שהוא עמוד האמצע ובין שבע שהיא בת זוגו, צריך לבער שאור וחמץ שהם ערב רב, שלא יראו בין שש שהוא ו', ובין שבע שנאמר בה שבע ביום הללתיך, מפני שערב רב הברילו בין שש לשבע במתן תורה, כמו שאתה אומר וירא העם כי בשש משה, והעמידוהו בשש, באלו שש שעות עשו את העגל, והפרישו בין ו"ק, שהן שש לשבע, כך יפריש אותם הקדוש ברוך הוא בין שש לשבע].

ז.

בגללם היתה מצה פרוסה לחם עוני וודאי, ובאותו זמן תהיה שלימה כמו חבירתה שהיא מצה שלימה, זה הוא שכתוב והיה אור הלבנה כאור החמה

דבגנייהו הוות מצה פרוסה לחם עני עני ודאי. ובהוא זמנא תהא שלימה כגוונא דחברתה דאיהי מצה שלימה.

הדא הוא דכתיב (ישעיה ל') והיה אור הלבנה כאור החמה. ואמאי הוות מצה פרוסה. בגין דאסתלק מנה ו' רגל דילא למתוי לה מצוה. ומצה פרוסה אשתארת ד'. ובגין דא מצה פרוסה ד'. מצה שלימה ה'. ובגין דא אמרין הלל גמור והלל שאינו גמור בפסח. לקבל מצה שלימה ומצה פרוסה. [שבגללם היתה מצה פרוסה לחם עוני וודאי, ובאותו זמן תהיה שלימה כמו חבירתה שהיא מצה שלימה, זה הוא שכתוב והיה אור הלבנה כאור החמה, ומדוע היתה מצה פרוסה, מפני שהסתלק ממנה ו' רגל שלה להיות בה כמצוה, ומצה פרוסה נשארה ד', ומפני זה מצה פרוסה ד', מצה שלימה ה', ומפני זה אומרים הלל הלל גמור והלל שאינו גמור בפסח, כנגד מצה שלימה ומצה פרוסה].

ואמרין מרור. על שם ו' דאתפרש מן ה'. ודא גרים לון דוימררו את חייהם. איהו מרור ואיהי מרה. הדא הוא דכתיב (רות א') קראן לי מרה כי המר שד"י לי. בעבודה קשה בקשיא. בחמר בקל וחמר. בין אומין דעלמא. [ואומרים מרור, על שם ו' שנבדלת מן ה', וזה גרם להם שוימררו את חייהם, הוא מרור והיא מרה, זה הוא שכתוב קראן לי (מרה) [מרא] כי המר שד"י לי, בעבודה קשה, בקושיה, בחומר, בקל וחומר, בין אומות העולם].

ח.

מי גרם זה, י' מן שד"י רושם הברית, שנתן משה בערב רב, משום כך ירד משה ממדריגתו, זה הוא שכתוב לך רד כי שחת עמך, עמך ולא עמי. ועל ידו עתידה שכינה להתייחד עם הקדוש ברוך הוא. מפני שהוא הבדיל אותם, צריך לייחד אותם. לתקן במה שחטא – קמו כל החברים ונשקו לו, ואמרו אם לא באתי לעולם אלא לשמוע זה דיי

ומאן גרים דא. י' מן שדי רשימו דברית. דיהיב משה בערב רב. בגין דא נחית משה מדרגיה. הדא הוא דכתיב (שמות ל"ב) לך רד כי שחת עמך. עמך ולא עמי. ועל ידיה עתידה שכינתא לייחדא עם קודשא בריך הוא. בגין דאיהו אפריש לון. צריך לייחדא לון. לתקנא במה דחאב. קמו כלהו חבריא ונשקו ליה. ואמרו אי לא אתינא לעלמא אלא למשמע דא די. [ומי גרם זה, י' מן שד"י רושם הברית, שנתן משה בערב רב, משום כך ירד משה ממדריגתו. זה הוא שכתוב לך רד כי שחת עמך, עמך ולא עמי. ועל ידו עתידה שכינה להתייחד עם הקדוש ברוך הוא. מפני שהוא הבדיל אותם, צריך לייחד אותם. לתקן במה שחטא. קמו כל החברים ונשקו לו, ואמרו אם לא באתי לעולם אלא לשמוע זה דיי].

תיקוני זוהר דף ל' עמוד ב'

ט.

בדד ינחנו ואין עמו אל נכר, לא מתערבים בבניו של יעקב
ערבובית גרים, ומפני זה אין מקבלים גרים לימות המשיח,
שעל זרע יעקב נאמר גפן ממצרים תסיע, מה גפן לא מקבלת
הרכבה ממין אחר, כן זרעו הם שומרים אות ברית ולא
מקבלים הרכבה ממין אחר, וכל מי ששומר אות ברית זוכה
למלכות כמו יוסף

יעקב בגין דלא הוה ביה פסולת. אתמר בזרעיה בגלותא. וישכן
ישראל בטח בדד עין יעקב. אתמר הכא בטח בדד.
ואתמר התם ביה במפקנו דגלותא ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר.
לא אתערבון בבנוי ערבוביא דגזורים. ובגין דא אין מקבלים גרים
לימות המשיח. דעלייהו דזרעא יעקב אתמר. גפן ממצרים תסיע.
מה גפן לא מקבלת הרכבה ממין אחרא. כן זרעיה הוו נטרין אות
ברית. ולא מקבלין הרכבה ממין אחרא. וכל מאן דנטיר אות
ברית זכי למלכו. כגוונא דיוסף. וישראל בגין דנטרין ברית זכו
למלכותא. ואתמר בהון כל ישראל בני מלכים. ומשה בגין דנטיר
אות ברית. אתמר ביה ויהי בישורון מלך. זכאה איהו מאן דנטיר
ברית. [יעקב מפני שלא היתה בו פסולת, נאמר בזרעו בגלות וישן
ישראל בטח בדד, ונאמר שם ביציאת הגלות בדד ינחנו ואין עמו אל
נכר, לא מתערבים בבניו ערבובית גרים, ומפני זה אין מקבלים גרים
לימות המשיח, שעל זרע יעקב נאמר גפן ממצרים תסיע, מה גפן לא
מקבלת הרכבה ממין אחר, כן זרעו הם שומרים אות ברית ולא מקבלים
הרכבה ממין אחר. וכל מי ששומר אות ברית זוכה למלכות, כמו יוסף.
וישראל מפני ששומרים ברית זכו למלכות ונאמר בהם כל ישראל בני
מלכים, ומשה מפני ששומר אות ברית, נאמר בו ויהי בישורון מלך, זכאי
הוא מי ששומר ברית].

תיקוני זוהר דף מ"א עמוד ב'

י.

ערב רב שאלו בשר ונתן להם, ומה כתוב הבשר עודנו בין שיניהם טרם יכרת ואף ה' וכו', והיה בשר היורד מן השמים, זה המן שאכלו ערב רב, ועם כל זה אמרו עליו אין דבר טמא יורד מן השמים – וסוד זה הבשר לחכמי לב נמסר, וזה בש"ר בהיפוך שב"ר, ועליו נאמר שבר רעבון בתיכם, אם זכו בשר קודש, שנאמר בו ומבשרי אחזה אלוק, ואם לא שומרים בזה בש"ר אות ברי"ת, נהפך להם בשב"ר וערב רב שאיל"ו בשרא ויהיב לון. ומה כתיב (במדבר י"א) הבשר עודנו בין שניהם טרם יכרת ואף ה' כו'. והאי בשר הא אוקמוהו מארי מתניתין בבשר היורד מן השמים. דא מנא דאכל"ו ערב רב. ועם כל דא אמרו על"ה אין דבר טמא (ס"א רע) יורד מן השמים. [וערב רב שאלו בשר ונתן להם, ומה כתוב הבשר עודנו בין שיניהם טרם יכרת ואף ה' וכו'. וזה הבשר הרי העמידוהו בעלי המשנה בבשר היורד מן השמים. זה המן שאכלו ערב רב, ועם כל זה אמרו עליו אין דבר טמא (ס"א רע) יורד מן השמים].

ורזא דהאי בשר מאי ניהו. אלא כמה דאת אמר בשגם הוא בשר. ורזא דא לחכימי לבא אתמסר. והאי בש"ר בהפוכא שב"ר. ועל"ה אתמר שבר רעבון בתיכם. אם זכו בשר קדש. דאתמר ביה ומבשרי אחזה אלו"ה. ואם לא נטרין בהאי בש"ר. אות ברי"ת. אתהפך לון בשב"ר. [וסוד זה הבשר מה הוא, אלא כמו שאתה אומר בשגם הוא בשר, וסוד זה לחכמי לב נמסר, וזה בש"ר בהיפוך שב"ר. ועליו נאמר שבר רעבון בתיכם, אם זכו בשר קודש, שנאמר בו ומבשרי אחזה אלוק. ואם לא שומרים בזה בש"ר אות ברי"ת, נהפך להם בשב"ר].

תיקוני זוהר דף מ"ב עמוד א'

יא.

אחר שבאו ערב רב ועשו את העגל, גרמו שעלתה ה' לגבי ו"י ונעשה הו"י, ומי גרם זה הוי גוי חוטא, ונשארה ה' אחרונה יחידה, זה הוא שכתוב איכה ישבה בדד – גרמו שגלתה שכינה והתערבה בין אומות העולם, ושומרת אותם בגלות

אמר ליה הא ודאי אתגליא לי מה דלא ידענא עד השתא. ולא עתיד לאתגליא עד יומין דייתי מלכא משיחא. אמר ליה אי הכי אשתמודע דאית אדם קדמון לכל קדומים. ואית אדם אחרא. [אמר לו, הרי וודאי נגלה לי מה שלא ידעתי עד עכשיו ולא עתיד להתגלות עד ימים שיבוא המלך המשיח, אמר לו אם כך ניכר שיש אדם קדמון לכל קדומים ויש אדם אחר, אמר לו, בני, כך הוא וודאי, אדם שברא אותו עלת העילות בדיוקן שלו סתום וגנוז, זה גרם שהסתלק עלת העלות, אדם שני חטא במחשבה, ואדם שלישי חטא במעשה, ששלשה אדם הם, אדם של בריאה, אדם של יצירה, אדם של עשיה, שאין כל חטאים שווים].

אמר ליה ברי הכי הוא ודאי. אדם דברא ליה עלת העלות בדיוקנא דיליה סתים וגנוז. האי גרם דאסתלק עלת העלות. אדם תנינא חאב במחשבה. ואדם תליתאה חאב במעשה. דתלת אדם אינון. אדם דבריאה. אדם דיצירה. אדם דעשיה. דלאו כל חובין שוין. אמר ליה ברי עם כל דא הוה ה' קיימא קמיה דאדם. בתר דאתו ערב רב ועבדו ית עגלא. גרמו דאסתלק ה' לגבי ו"י. ואתעביד הו"י. ומאן גרם דא. הוי גוי חוטא. ואשתארת ה' בתראה יחידה. הדא הוא דכתיב איכה ישבה בדד. דבקדמיתא ותלכנה שתיהן ה"ה. לבתר אסתלקת ה' עלאה. אשתארת ה' תתאה בתראה יחידה. בתר דאתערבו טוב עם רע. מה דאפריש קודשא בריך הוא. הדא הוא דכתיב ויבדל אלקי"ם

בין האור ובין החשך. גרמו דגלת שכינתא ואתערבת בין אומין דעלמא. (ס"א בין אומין דעלמא ובנהא עמה) ומנטרא לון (ס"א לנטרא לה) בגלותא. בההוא זמנא נחית קודשא בריך הוא בכל אתווי דאסתלקו בגלותא. הדא הוא דכתיב (ישעיה מ"ב) אני ה' הוא שמי וכבודי לא אחר לא אתן כו'. [אמר לו, בני, עם כל זה היתה ה' קיימת לפני האדם, אחר שבאו ערב רב ועשו את העגל, גרמו שעלתה ה' לגבי ו"י ונעשה הו"י, ומי גרם זה הוי גוי חוטא, ונשארה ה' אחרונה יחידה, זה הוא שכתוב איכה ישבה ברד. שבתחילה ותלכנה שתיהן, ה' ה', אחר כך הסתלקה ה' עליונה, נשארה ה' תחתונה אחרונה יחידה, אחר שהתערבו טוב עם רע מה שהבריל הקדוש ברוך הוא, זה שכתוב ויברל אלוקים הין האור ובין החושך, גרמו שגלתה שכינה והתערבה בין אומות העולם (ס"א בין אומות העולם ובניה עמה), ושומרת אותם (ס"א לשמור אותם) בגלות, באותו זמן יורד הקדוש ברוך הוא, בכל אותיותיו שהסתלקו בגלות, זה הוא שכתוב אני ה' הוא שמי וכבודי לא אחר לא אתן וכו'].

תיקוני זוהר דף מ"ט עמוד א'

יב.

אזל"א גר"ש, השכינה אומרת להקדוש ברוך הוא גרש האמה הזאת ואת בנה, אלו ערב רב, שגרשוני מהסתפח בנחלת ה', גרש אותם מן העולם הזה ומהעולם הבא, שלא יהיה להם חלק עם ישראל

ועוד אזל"א גר"ש. שכינתא אמרת לקודשא בריך הוא. גרש האמה הזאת ואת בנה אלין ערב רב. דגרשוני מהסתפח בנחלת ה'. גרש לון מן עלמא דין ומעלמא דאתי. דלא יהא לון חולקא עם ישראל. שופ"ר הול"ך. רבי"ע. שני"י גרישי"ן.

שלש"ת. בההוא זמנא נט"ל קודשא בריך הוא רומ"ח. דאיהו רמ"ח תיבין דאית בקריאת שמע ושית תיבין דיחודא. ובה וידקר את שניהם. דכר ונוקבא. דא סמא"ל ונחש. ורבי"ע דיוקנא דומיא דרומ"ח. [נעוד אז"א גר"ש השכינה אומרת להקדוש ברוך הוא גרש האמה הזאת ואת בנה, אלו ערב רב, שגרשוני מהסתפח בנחלת ה'; גרש אותם מן העולם הזה ומהעולם הבא, שלא יהיה להם חלק עם ישראל, שופ"ר הול"ך, רבי"ע, שנ"י גרישי"ן, שלש"ת, באותו זמן נוטל הקדוש ברוך הוא רומ"ח, שהיא רמ"ח תיבות שיש בקריאת שמע ושש תיבות היחוד, ובו וידקור את שניהם זכר ונקיבה, זה סמא"ל ונת, ורבי"ע דיוקן כמו הרומח].

שנ"י גרישי"ן. תריך לון קודשא בריך הוא מן שמיא וארעא. בההוא זמנא שקר הסוס לתשועה וכו'. דקודשא בריך הוא רדיף אבתרייהו. ונטיל לון בשלש"ת על צואריהון. ולבתר קטיל לון ברומחא דאיהו רבי"ע. בקדמיתא תריך לון. ולבתר רדיף אבתרייהו ותפיש לון. ולבתר קטיל לון. [שנ"י גרישי"ן, גרש אותם הקדוש ברוך הוא מן שמים וארץ, באותו זמן שקר הסוס לתשועה וכו', שהקדוש ברוך הוא רודף אחריהם, ולוקח אותם בשלש"ת על צואריהם, ואחר כך הורג אותם ברומח שהוא רבי"ע, בראשונה מגרש אותם, ואחר כך רודף אחריהם ותופס אותם, ואחר כך הורג אותם].

תיקוני זוהר דף ג' עמוד ב'

יג.

ובגלות חל"ק לבס, שהם ע"ב צדיקים שהם כמו הסנהדרין, וסוד הדבר אשרי כל חוכי לו, ל"ו בחשבון עולה שלשים ושש, והם ל"ו בארץ ישראל, ול"ו בחוץ לארץ ישראל, וזה הוא חל"ק לב"ס, ומי חלק לב"ס, שאור וחמץ שהם ערב רב,

וסוד הדבר ויהי מבדיל בין מים למים, שעליהם נאמר אך ביום הראשון תשביתו שאור מבתכם, אך חלק, ושבועה שימחו בי"ד, שהם ארבעה עשר ימי הפסח, לקיים כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות

ואורייתא אית לה רישא וגופא ולבא ופומא ואברין. כגוונא דאית בישראל. דאינון רישין רישי עמא. ומנהון

עיינין הדא הוא דכתיב והיה אם מעיני העדה. ואית מנהון לבא.

דאינון לקבל שבעין סנהדרין ומשה ואהרן על גבייהו. דלא חסרין בעלמא כוונתייהו. ודא איהו ללבי גליתי. אבל אחרנין דאינון

כשאר אברין אתמר בהון ולאברי לא גליתי. וכן באורייתא שבעין אנפין תליין מתרין תורות. אורייתא דבכתב ואורייתא דבעל פה.

[והתורה יש לה ראש וגוף ולב ופה ואיברים. כמו שיש בישראל, שהם ראשים ראשי עם, ומהם עינים, זה שכתוב והיה אם מעיני העדה, ויש

מהם לב, שהם כנגד שבעים סנהדרין, ומשה ואהרן על גביהם, שלא חסרים מהעולם כמותם, וזה ללבי גליתי, אבל אחרים שהם כשאר

איברים נאמר בהם ולאברי לא גליתי, וכן בתורה שבעים פנים תלויים משתי תורות, תורה שבכתב ותורה שבעל פה].

ובגלותא חלק לב"ם. דאינון ע"ב צדיקים דאינון כגוונא דסנהדרין. ורזא דמל'ה (ישעיה ל') אשרי כל חוכי לו.

ל"ו בחושבנא סליק תלתין ושית. ואינון ל"ו בארעא דישראל. ול"ו לבר מארעא דישראל. ודא איהו חלק לב"ם. ומאן חלק לב"ם.

שאור וחמץ דאינון ערב רב. ורזא דמל'תא ויהי מבדיל בין מים למים. דעלייהו אתמר אך ביום הראשון תשביתו שאור מבתכם.

אך חלק. ואומאה דיתמחון בי"ד. דאינון ארבע סרי יומי דפסחא. לקיימא כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות. (ודא שבעה

יומי דפסחא דגלותא קדמאה. ושבעה יומי דפסחא דגלותא בתראה.) הדא הוא דכתיב חג שבעת ימים מצות יאכל. [ובגלות

חלק לב"ם, שהם ע"ב צדיקים שהם כמו הסנהדרין, וסוד הרב אשרי כל

הערב רב על פי ספר הקדוש תיקוני זוהר לא

חוכי לו, ל"ו בחשבון עולה שלשים ושש, והם ל"ו בארץ ישראל, ול"ו בתוך לארץ ישראל, וזה הוא חלק לב"ם, ומי חלק לב"ם, שאור וחמץ שהם ערב רב, וסוד הדבר ויהי מבדיל בין מים למים, שעליהם נאמר אך ביום הראשון תשביתו שאור מבתים, אך חלק, ושבעה שימחו בי"ה, שהם ארבעה עשר ימי הפסח, לקיים כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, (וזה שבעה ימי הפסח של גלות ראשונה, ושבעה ימי הפסח של גלות אחרונה), זה הוא שכתוב חג שבעת ימים מצות יאכלן.

ובגין דא אור לארבעה עשר בודקין את החמץ לאור הנר. ודא אור הנר דאיהי אורייתא ופקודיא. דאתמר בהון כי נר מצוה ותורה אור. נר בלבא. אור בעינין. דאיהו אור הנר. בדחילו ורחימו בי"ה. מתעברין חשוכא וקדרותא מנייהו. ובגין דא כי יום נקם בלבי. [ומפני זה אור לארבעה עשר בודקים את החמץ לאור הנר, וזה אור הנר שהוא תורה ומצוות, שנאמר בהם כי נר מצוה ותורה אור, נר בלב, אור בעינים, שהוא אור הנר, ביראה ואהבה בי"ה, נעברים חושך וקדרות מהם, ומפני זה כי יום נקם בלבין].

תיקוני זוהר ג"ב עמוד א'

יד.

ולחושך קרא לילה, ששלטונו בגלות שהוא לילה, ובגלות השעה עומדת לו, שהיא לילי'ת, אימא של ערב רב, והיא שחוק הכסיל, ובגללה נאמר כלה ענן וילך כן יורד שאול לא יעלה

דבר אחר ועשה לי מטעמים כאשר אהבתי מפקודין דעשה. ולא כאשר שנאתי מפקודין דלא תעשה. פקודין דלא תעשה תליין מדחילו דיראה. ואינון לרחקא השמן מנייהו. דלא יתקריב לגבי כורסיא דאיהו לבא. לתבעא דינין על אברין קדישין

דאינון ישראל, ולבא שכינתא בינייהו. [דבר אחר ועשה לי מטעמים, כאשר אהבתי ממצות עשה, ולא כאשר שנאתי ממצות לא תעשה, מצוות לא תעשה תלויות מיראת היראה, והן לרחק השטן מהם, שלא יתקרב אצל הכסא שהוא הלב, לתבוע דינים על איברים קדושים שהם ישראל, ולב שכינה ביניהם].

השטן איהו סמא"ל. שלטנותא דיליה בכבד. דעליה אתמר עשו הוא אדום. ערקין דכבדא היילין ומשריין דיליה. וכבד נטיל כל לכלוכין וחובין דערקין. הדא הוא דכתיב (ויקרא ט"ז) ונשא השעיר עליו את כל עונותם אל ארץ גזרה. עונות תם. דההוא איש תם. אל ארץ גזירה. אתר דגזרת עירין. [השטן הוא סמא"ל, השלטון שלו בכבד, שעליו נאמר עשו הוא אדום, עורקי הכבד, צבאות ומחנות שלו, וכבד נוטל כל לכלוכים וחטאים של העורקים, זה הוא שכתוב ונשא השעיר עליו את כל עונותם אל ארץ גזירה, עונות תם של אותו איש תם, אל ארץ גזירה מקום גזירת מלאכים].

מרה חרבא דיליה. עלה אתמר ועל חרבך תחיה. ומנלן דמרה איהי חרבא דמלאך המות. דכתיב (משלי ה') ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות. איהי חיים לכבד. וסם המות ללבא. מרה איהי גיהנם. ואית לה תרי פיות דאמרין הב. הדא הוא דכתיב (שם ל') לעלוקא שתי בנות הב. שתי בנות דאמרין הב חייבין לגיהנם. [מרה, החרב שלו, עליה נאמר ועל חרבך תחיה, ומנין לנו שמרה היא חרב של מלאך המות, שכתוב ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות, היא חיים לכבד וסם המות ללב, מרה היא גיהנם, ויש לה שתי פיות שאומרות הב הב, זה הוא שכתוב לעלוקא שתי בנות הב הב, שתי בנות שאומרות תן רשעים לגיהנם].

שבעין ערקין אינון בכבדא. לקבל שבעין ממנן. כבד ויותרת ע"ב. יותרת דיליה איהי נחש אשת זנונים. בגין דשיריין דיליה (נ"א דיליה) נטלא טחול דאיהו חשך. ועלה אתמר ולחשך

קרא לילה. דשלטנותה בגלותא דאיהו לילה. ובגלותא שעתא קיימא ליה. דאיהי לילי"ת אימא דערב רב. ואיהי שחוק הכסיל (ס"א הטחול). ובגינה אתמר כלה ענן וילך כן יורד שאול לא יעלה. [שבעים עורקים הם בכבר, כנגד שבעים ממונים, כבד ויותרת ע"ב, יותרת שלו היא נחש אשת זנונים, מפני ששירים שלו (נ"א שלה) נוטל טחול שהוא חושך, ועליו נאמר ולחושך קרא לילה, ששלטונו בגלות שהוא לילה, ובגלות השעה עומדת לו, שהיא לילי"ת, אימא של ערב רב, והיא שחוק הכסיל (ס"א הטחול), ובגללה נאמר כלה ענן וילך כן יורד שאול לא יעלה].

טו.

מוריד שאול ויעל, אוי לנשמה כאשר בולע אותה טחול, אוי לישראל כאשר נבלעים בערב רב, שעליהם נאמר ולא נודע כי באו אל קרבנה ומראיהן רע כאשר בתחלה

ודא איהו צדיק ממנו בולע. דרשע ודאי דאיהו כסיל. עליה אתמר למה תביט בוגדים תחריש כבלע רשע צדיק ממנו. ואוקמוהו מארי מתניתין. צדיק ממנו בולע אבל צדיק גמור אינו בולע. ובגינה אתמר מוריד שאול ויעל. ווי לנשמתא כד בלע לה טחול. ווי לישראל כד אתבלעו בערב רב. דעלייהו אתמר ולא נודע כי באו אל קרבנה. ומראיהן רע כאשר בתחלה. [וזה הוא, צדיק ממנו בולע, שרשע וודאי שהוא כסיל, עליו נאמר למה תביט בוגדים תחריש כבלע רשע צדיק ממנו, והעמידוהו בעלי המשנה, צדיק ממנו בולע אבל צדיק גמור אינו בולע, ובגללו נאמר מוריד שאול ויעל, אוי לנשמה כאשר בולע אותה טחול, אוי לישראל כאשר נבלעים בערב רב, שעליהם נאמר ולא נודע כי באו אל קרבנה ומראיהן רע כאשר בתחלה].

טז.

בזמן הגלות, כל ממוני אומות העולם וערב רב, נאמר בהם היו צריה לראש אויביה שלו, צריה וודאי הם ערב רב, עליהם נאמר שריך סוררים וחברי גנבים כולו אוהב שוחד וגו'. אויביה שלו, אלו עשו וישמעאל ושבעים ממונים, שהם כולם בשלוח ועושר, וישראל בדוחק בעניות, ומפני זה, אוי לעולם כאשר נבעלו בערבוביה רעה, ומי גרם שנבלעו במעיהם ולא נודע כי באו אל קרבנה, מפני שמעשיהם רעים בידיהם, זה הוא שכתוב ויתערבו בגויים וילמדו מעשיהם – אני ה' הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן ותהלתי לפסילים, אלו שבעים ממונים, שלא נותן להם הקב"ה רשות לשלוט עליה, שהם עורקי הכבוד, הוא אל אחר, טחול נחש, יותרת הכבד אשת זנונים, אחר שעושה זיוף (ס"א ניאוף) עם אלהים אחרים, ומחלקת הדם שלה שהיא תמצית שלה לכל עורקים, השיור מקריבה אצל טחול שהוא בעלה כסיל, שלא נוטל טחול אלא תמצית הדם, ולא נותנת לו מדם אחר

בזמנא דגלותא כל ממנן דאומין דעלמא וערב רב. אתמר בהון היו צריה לראש אויביה שלו. צריה ודאי אינון ערב רב. עליהו אתמר שריך סוררים וחברי גנבים כלו. אהב שחד וגומר. אויביה שלו אלין עשו וישמעאל ושבעין ממנן. דאינון כלוהו בשלוח בעותרא. וישראל בדוחקא בעניותא. ובגין דא זוי לעלמא כד אתבלעו בערבוביא בישא. ומאן גרם דאתבלעו במעייהו ולא נודע כי באו אל קרבנה. בגין דעובדיהון בישין בידיהון. הדא הוא דכתיב ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם. כגזונא דא נשמתא אידי כנסת ישראל. כד אידי שלימא בפקודין דעשה. אתמר בה כלך יפה רעיתי ומום אין בך. בההיא זמנא שריא שם ה' עלה. ואתמר בה וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך. וממנן דכבד וערקין דיליה וממנן דטחול וערבוביא בישא דיליה. מתכפיין תחות לבא דתמן נשמתא. ואם נשמתא אידי מתמנפא

(ס"א פגימא) בחובין. או גרע מינה אפילו פקודא חדא מאינון פקודין. כמה דאוקמוה מארי מתניתין עבירה מכבה מצוה. בההוא אתר (נ"א אבר) דשריא עבירה ואסתלק מצוה מניה. ההוא אבר איהו פגים. ואיהו מום דנשמתא. בגיניה לא שריא קודשא בריך הוא על נשמתא. הדא הוא דכתיב כל אשר בו מום לא יקרב. נשמתא דאית בה מום בחד מרמ"ח פקודין דיליה לא אתקריב בגיניה לגבי קודשא בריך הוא. [בזמן הגלות, כל ממוני אומות העולם וערב רב, נאמר בהם היו צריה לראש אויביה שלו, צריה וודאי הם ערב רב, עליהם נאמר שריך סוררים וחברי גנבים כולו אוהב שוחד וגו'. אויביה שלו, אלו עשו וישמעאל ושבעים ממונים, שהם כולם בשלוח ועושר, וישראל ברוחק בעניות, ומפני זה, אוי לעולם כאשר נבעלו בערבוביה רעה, ומי גרם שנבלעו במעיהם ולא נודע כי באו אל קרבנה, מפני שמעשיהם רעים בידיהם, זה הוא שכתוב ויתערבו בגויים וילמדו מעשיהם, כמו כן הנשמה היא כנסת ישראל, כאשר היא שלימה במצוות עשה, נאמר בה כולך יפה רעיתי ומום אין בך, באותו זמן שורה שם ה' עליה, ונאמר בה וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך, וממוני הכבד ועורקים שלו, וממוני הטחול וערבוביה רעה שלו, נכפים תחת הלב ששם הנשמה. ואם הנשמה היא מטונפת (ס"א פנומה) בחטאים, או נגרע ממנה אפילו מצוה אחת מאלו מצוות, כמו שהעמידוהו בעלי המשנה עבירה מכבה מצוה, באותו מקום (נ"א איבר) ששורה עבירה ומסתלקת מצוה ממנו, אותו אבר הוא פגום, והוא מום הנשמה, בגללו לא שורה הקדוש ברוך הוא על הנשמה, זה הוא שכתוב כל (איש) אשר בו מום לא יקרב, הנשמה שיש בה מום באחד מרמ"ח מצוות שלה, לא מתקרבת בגללו אצל הקדוש ברוך הוא].

אבל נשמתא מסטרא דשכינתא לית בה מום. הדא הוא דכתיב כלך יפה רעיתי ומום אין בך. אם יצר הרע בעי לקרבא לההוא אתר. כיון דשכינתא שריא תמן דאיהי נשמתא. אתמר בה והזר הקרב יומת. בגין דעלה אתמר אני ה' הוא שמי וכבודי לא אחר

לא אתן. דהיינו אל אחר אל זר. דנשמתא איהי יקריה. ואיהי תושבחתיה. דבה משבח בר נש לקודשא בריך הוא בצלותא בכל יומא בכמה תושבחן והודאן. ובגין דא אני ה' הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן ותהלתי לפסילים. אלין שבעין ממנן. דלא יהיב לון קודשא בריך הוא רשו לשלטאה עלה. דאינון ערקין דכבד דאיהו אל אחר. טחול נחש יותרת הכבד אשת זנונים. בתר דעבדת זיופא (נאופא) עם אלקים אחרים. ופליגת דמא דילה דאיהי תמצית דילה לכל ערקין. שיורא קריבת לגבי טחול דאיהו בעלה כסיל. דלא נטיל טחול אלא תמצית (נ"א שמרים) דדמא. ולא יהיב ליה מדמא אחרא. ובגין דא אתקריאת יותרת הכבד. בגין דלא יהיב ליה אלא שיורין. וכבד איהו קטרוגא דריאה. דסליק לגבי לבא נורא מניה. ואי לאו דנשיב ביה כנפי ריאה. הוה אוקיד ללבא (ס"א והוה אוקיד כל גופא נורא דלבא). הדרא דכנתא לויתן. לקבל חלב טמא. ועליה אתמר אפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק. אבל עקרב פוסק. שרף איהו מרה קטרוגא דריאה. בגין דמרה איהי שריפת כל גופא. נאבל הנשמה מצד השכינה אין בה מום, זה הוא שכתוב כולך יפה רעיתי ומום אין בך, אם יצר הרע רוצה להתקרב לאותו מקום, כיוון שהשכינה שורה שם שהיא הנשמה, נאמר בה והזר הקרב יומת, מפני שעליה נאמר אני ה' הוא וכבודי לאחר לא אתן, שזהו אל אחד אל זר, שהנשמה היא כבודו, והיא תשבחתו, שבה משבח בן אדם לקדוש ברוך הוא בתפילה בכל יום בכמה תשבחות והודאות, ומפני זה אני ה' הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן ותהלתי לפסילים, אלו שבעים ממונים, שלא נותן להם הקדוש ברוך הוא רשות לשלוט עליה, שהם עורקי הכבד, הוא אל אחר, טחול נחש, יותרת הכבד אשת זנונים, אחר שעושה זיוף (ס"א ניאוף) עם אלהים אחרים, ומחלקת הדם שלה שהיא תמצית שלה לכל עורקים, השיור מקריבה אצל טחול שהוא בעלה כסיל, שלא נוטל טחול אלא תמצית (נ"א שמרי) הדם, ולא נותנת לו מדם אחר, ומפני זה נקראת יותרת הכבד, מפני שלא

הערב רב על פי ספר הקדוש תיקוני זוהר

נותנת לו אלא שירים, וכבוד הוא קטרוג הריאה, שעולה לגבי הלב אש ממנו, ואם לא שנושב בו כנפי הריאה, היה שורף הלב, (ס"א והיתה שורפת כל הגוף אש של הלב). המעי הדק לזיתן, כנגד חלב טמא, ועליו נאמר אפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק, אבל עקרב פוסק. שרף הוא מרה קיטרוג הריאה, מפני שמרה היא שריפת כל גוף].

תיקוני זוהר דף ג"ג עמוד ב'

יז.

וימן ה' דג גדול, זה טחול לילי"ת שהיא ערב רב מאותו רב החובל שנאמר בו וגם ערב רב וכו', וטחול הוא שחוק הכסיל, עליו נאמר כי כעס בחיק כסילים ינוח – דג גדול הוא ערב רב, שהם רב החובל, מי הוא חובל, אלא גדול מכל מלאכי חבלה, הוא חובל, והיא חבלה, ערב רב בני לילית הרשעה, שבהם חטאו ישראל והשחיתו את בשרם באות ברית, הם גדולים עליהם בגלות, והם דגה לישראל, ומפני זה אמרו זכרנו את הדגה וכו' – ובזמן שיצאו ישראל ממצרים הרג מהם הרבה, ובגלות אחרונה עתיד הקדוש ברוך הוא להרוג אותם, וזה הוא והדגה אשר ביאור מתה ויבאש היאור

ועוד וימן ה' דג גדול דא טחול לילית דאיהי ערב רב מההוא רב החובל (נ"א דא סמא"ל). דגה דא נח"ש לילי"ת בת זוגיה מההוא רב החובל טחול דאיהו ערב רב) דאתמר ביה וגם ערב רב וכו'. וטחול איהו שחוק הכסיל. עליה אתמר כי הכעס בחיק כסילים ינוח. לבלוע את יונה דא נפשא. מסטרא דיליה ולא שמעו אל משה מקצר רוח. ומעבודה קשה מסטרא דכבוד. דאתמר ביה כבוד לב פרעה. תכבד העבודה. מסטרא דמרה וימררו את חייהם. [ועוד, וימן ה' דג גדול, זה טחול לילי"ת שהיא ערב רב מאותו רב החובל (נ"א זה סמאל, דגה זה נח"ש לילי"ת בת זוגו מאותו רב החובל

טחול שהוא ערב רב), שנאמר בו וגם ערב רב וכו', וטחול הוא שחוק הכסיל, עליו נאמר כי (ה) כעס בחיק כסילים ינוח, לבלוע את יונה זו הנפש, מצד שלו ולא שמעו אל משה מקוצר רוח ומעבודה קשה, מצד הכבד שנאמר בו כבד לב פרעה, תכבד העבודה, מצד המרה, וימררו את חייהם].

דג גדול איהו ערב רב. דאינון (נ"א דאיהו) רב החובל. מאן חובל אלא רב מכל מלאכי חבלה. איהו חובל. ואיהי חבלה. ערב רב בנין דלילית חייבא. דבהון האבו ישראל וחבילו ית בשרייהו באת ברית. אינון רב עלייהו בגלותא. ואינון דגה לישראל. ובגין דא אמרו זכרנו את הדגה וכו'. נדג גדול הוא ערב רב, שהם (נ"א שהוא) רב החובל, מי הוא חובל, אלא גדול מכל מלאכי חבלה, הוא חובל, והיא חבלה, ערב רב בני לילית הרשעה, שבהם חטאו ישראל והשחיתו את בשרם באות ברית, הם גדולים עליהם בגלות, והם דגה לישראל, ומפני זה אמרו זכרנו את הדגה וכו'.

ובזמנא דנפקו ישראל ממצרים קטיל מנייהו סגיאין. ובגלותא בתראה עתיד הקדוש ברוך הוא לקטלא לון. ודא איהו והדגה אשר ביאור מתה. ויבאש היאור דא אורייתא. דאתמר בה ותורה אור. סרחת לגבייהו. ואתמר בישראל כל הבן הילוד היאורה תשליכהו. אור איהו ר"ז. היאורה בת זוגיה דהתוא אור. דאתמר בה ולכל בני ישראל היה אור במושבותם. כגזונא דא בגלותא בתראה (היאורה) הזוהר ביה הוה ר"ז. דאיהו אור דפורקנא בתרייתא. לקיים כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות. ודא איהו כל הבן הילוד היאורה תשליכהו. וכל הבת תחיון. אלין דמשתדלין באורייתא דבעל פה. [ובזמן שיצאו ישראל ממצרים הרג מהם הרבה, ובגלות אחרונה עתיד הקדוש ברוך הוא להרוג אותם, וזה הוא והדגה אשר ביאור מתה ויבאש היאור זו התורה, שנאמר בה ותורה אור, באשה אצלם, ונאמר בישראל כל הבן הילוד היארה

תשליכהו, אור הוא ר"ז, היאורה בת זוגו של אותו אור, שנאמר בה ולכל בני ישראל היה אור במושבותם, כמו כן בגלות האחרונה (היאורה) הזוהר בו יש ר"ז שהוא אור הגאולה האחרונה, לקיים כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, וזה הוא כל הבן הילוד היארה תשליכהו, וכל הבת תחיון, אלו שעוסקים בתורה שבעל פה].

תיקוני זוהר דף ג"ה עמוד א'

יח.

רשעים שהם ערב רב נאמר בהם סו"ף פסו"ק, שהם מזרע עמלק שנאמר בו ויאמר כי יד על כס י"ה, והם, חמשה מינים עמלקים גיבורים נפילים ענקים רפאים, שכולם עולים ומתגברים על ישראל בגלות – ועליהם נאמר סוף פסו"ק, שפוסק אותם הקדוש ברוך הוא לסוף ימים מהעולם ורשיעיא דאינון ערב רב אתמר בהון סו"ף פסו"ק. דאינון מזרעא דעמלק דאתמר ביה ויאמר כי יד על כס י"ה. ואינון חמש מינים עמלקים גבורים נפילים ענקים רפאים. דכלהו מסתלקין ומתגברין על ישראל בגלותא. הדא הוא דכתיב (בראשית ז) ויגברו המים וירבו מאד על הארץ. ארבע זמנין כתיב ויגברו ויגברו. לקבל ארבע גליון. ועלייהו אתמר סו"ף פסו"ק. דפסיק לון קודשא בריך הוא לסוף יומיא מעלמא. [ורשעים שהם ערב רב נאמר בהם סו"ף פסו"ק, שהם מזרע עמלק שנאמר בו ויאמר כי יד על כס י"ה, והם, חמשה מינים עמלקים גיבורים נפילים ענקים רפאים, שכולם עולים ומתגברים על ישראל בגלות, זה הוא שכתוב ויגברו המים וירבו מאד על הארץ, ארבע פעמים כתוב ויגברו ויגברו, כנגד ארבע גליות ועליהם נאמר סוף פסו"ק, שפוסק אותם הקדוש ברוך הוא לסוף ימים מהעולם].

יט.

באותו זמן שימחו עמלקים מהעולם, יהיה הקב"ה מניח
מנוחה לישראל, וישב על כסאו – ולגבי עשו וישמעאל כתוב
כרסיה שביבין די נור, ומאלו שביבים של כסאו נשרפים כל
אלילים שלהם

ובהוא זמנא הקטן יהיה לאלף מסטרא דשמאלא. והצעיר
לגוי עצום מסטרא דימינא. אני ה' בעתה אחישנה
מסטרא דעמודא דאמצעיתא. ומיד יתפסקון עמלקים מן עלמא.
וקודשא בריך הוא יתיב על כורסיה. ודא איהו שופ"ר הול"ך
אתנ"ח יתי"ב. בההוא זמנא דיתמחון עמלקים מעלמא. יהא
קודשא בריך הוא נח נייחא לישראל. ויתיב על כורסיה. כמה
דאתמר ביה ועתיק יומין יתיב. לבושיה כתלג חור. לקיימא אם
יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו. [ובאותו זמן הקטן יהיה לאלף,
מצד השמאל, והצעיר לגוי עצום, מצד הימין, אני ה' בעתה אחישנה מצד
עמוד האמצע, ומיד יכרתו עמלקים מן העולם, והקדוש ברוך הוא ישב
על כסאו, וזה הוא שופ"ר הול"ך אתנ"ח יתי"ב, באותו זמן שימחו עמלקים
מהעולם, יהיה הקדוש ברוך הוא מניח מנוחה לישראל, וישב על כסאו,
כמו שנאמר בו ועתיק יומין יתב לבושה כתלג חור (פי' ועתיק ימים יושב,
לבושו לבן כשלג), לקיים אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו].

ולגבי עשו וישמעאל כתוב כרסיה שביבין די נור. ומאינון
שביבין דכורסייה יוקדון כל טעוון דילחון. גלגלוהי נור
דליק. דנחתין מיניה עשר גלגלין מסטרא דאת י'. ושביבין
מסטרא דאת ה'. תרין אתוון יתערון בנורא לאוקדא טעוון
דילחון. בההוא זמנא והיה החסן לנעורת וכו'. [ולגבי עשו וישמעאל
כתוב כרסיה שביבין די נור (פירוש כסאו שביבי אש). ומאלו שביבים של
כסאו נשרפים כל אלילים שלהם, גלגלוהי נור דלק (פירוש גלגליו אש
דולקת) שיורדים ממנו עשרה גלגלים מצד האות י', וניצוצות מצד האות

ה'. שתי אותיות יתעוררו באש לשרוף אלילים שלהם. באותו זמן והיה החסן לנעורת וכו'.

תיקוני זוהר דף ע"ה עמוד ב'

כ.

באשר תלכי אלך בגלות – ובאשר תליני אלין שהמשכב שלך בגלות, זה הוא שכתוב על משכבי בלילות – עמך עמי אלו ישראל – ואלוקיך אלוקי זה הקב"ה – ערפה אימא של ערב רב, שנאמר בהם כי עם קשה עורף הוא, שחזרה לסרחונה, והחזירה עורף לגבי חמותה

דבר אחר באשר תלכי אלך בגלותא. דאתמר בה ובפשעיכם שלחה אמכם. ובאשר תליני אלין דמשכבה דילך בגלותא. הדא הוא דכתיב על משכבי בלילות. עמך עמי אלין ישראל. ואלקייך אלקיי דא קודשא בריך הוא. אלימלך דא י'. נעמי דא ה'. מחלון ו'. רות בה אתדבקה ה' ואתעבדת תורה. ועלה אתמר וקול התור נשמע בארצנו. [דבר אחר, באשר תלכי אלך בגלות, שנאמר בה ובפשעיכם שלחה אמכם, ובאשר תליני אלין שהמשכב שלך בגלות, זה הוא שכתוב על משכבי בלילות עמך עמי אלו ישראל, ואלוקיך אלוקי זה הקדוש ברוך הוא, אלימלך זו י'. נעמי זו ה'. מחלון ו'. רות בה נדבקה ה' ונעשתה תורה, ועליה נאמר וקול התורה נשמע בארצנו].

ערפה אימא דערב רב. דאתמר בהון כי עם קשה עורף הוא. דחזרת לסרחנה. וחזרת ערף לגבי חמותה. כליון בעלה דערפה. יצר הרע דאתיא כלייה מניה לעלמא. ואיהו כליון. ואתתיה לילית כלייה. [ערפה אימא של ערב רב, שנאמר בהם כי עם קשה עורף הוא, שחזרה לסרחונה, והחזירה עורף לגבי חמותה. כליון

בעלה של ערפה. יצר הרע שבאה כליה ממנו לעולם, והוא כליון. ואשתו לילית כליה].

תיקוני זוהר דף צ"ו עמוד ב'

כא.

אוי להם לאלו שמניחים לעסוק בתורה שנאמר בה ולקח גם מעץ החיים, ובמצוות שלה שהם פרי האילן שנאמר בו ואכל וחי לעולם, והולכים אחר אלו שמפתיים אותם מצד הנחש הקדמוני, שאומרים להם התעסקו במלאכים שממונים על הכוכבים והשמש והלבנה, ועל אלו שממונים על רוחות ושדים. להיות כאלוקים יודעי טוב ורע – ויש"ו הרשע בזה היה מתעסק, ודור אנוש ודור המבול ודור הפלגה, והקב"ה עקר אותם מהעוה"ז ומהעוה"ב – כי ביום אכלך ממנו מות תמות, מות בעולם הזה ותמות בעולם הבא – וחטא זה גרם חורבן בית המקדש וגלות ישראל בין אומות העולם ונהרגו מהם – שכל אחד היה מזבח ומקטר, והיו יורדים צבאות שלמעלה וכאשר היה נביא מייסר אותם וכו'.

אמר רבי שמעון וזו לון לאינון דמניחין לאשתדלא באורייתא דאתמר בה ולקח גם מעץ החיים. ובפקודין דילה דאינון איבא דאילנא דאתמר ביה ואכל וחי לעולם. ואזלין בתר אילין דמפתי לון מסטרא דנחש הקדמוני. דאמרי לון השתדלין במלאכיא דממנן על ככביא ושמשא וסיהרא. ועל אילין דממנן על רוחין ושדין. למיהוי כאלקיים יודעי טוב ורע. ועלייהו אתמר. כה אמר ה' למזבחים ולמקטרים לככבים ולמזלות ולשמש ולירח ולכל צבא השמים אשר לא ציותי. ודא איהו דמני קודשא בריך הוא לאדם ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו וגומר. ויש"ו חייבא בהאי הוה משתדל. ודור אנוש ודור המבול ודור הפלגה.

וקודשא בריך הוא אעקר לון מעלמא דין ומעלמא דאתי. ודא איהו כי ביום אכלך ממנו מות תמות. מות בעלמא דין ותמות בעלמא דאתי. וחובא דא גרים חורבן בי מקדשא וגלות ישראל בין אומין דעלמא ואתקטילו מנייהו. [אמר רבי שמעון, אוי להם לאלו שמניחים לעסוק בתורה שנאמר בה ולקח גם מעץ החיים. ובמצוות שלה שהם פרי האילן שנאמר בו ואכל וחי לעולם, והולכים אחר אלו שמפנים אותם מצד הנחש הקדמוני, שאומרים להם התעסקו במלאכים שממונים על הכוכבים והשמש והלבנה, ועל אלו שממונים על רוחות ושרים. להיות כאלוקים יודעי טוב ורע, ועליהם נאמר כה אמר ה' למזבחים ולמקטרים לכוכבים ולמזלות ולשמש ולירח ולכל צבא השמים אשר לא צויתי, וזה הוא שצוה הקדוש ברוך הוא לאדם ומעץ הדעת טוב ורע אל תאכל ממנו וגו'. ויש"ו הרשע בזה היה מתעסק, ודור אנוש ודור המבול ודור הפלגה, והקדוש ברוך הוא עקר אותם מהעולם הזה ומהעולם הבא, וזה הוא כי ביום אכלך ממנו מות תמות, מות בעולם הזה ותמות בעולם הבא. וחטא זה גרם חורבן בית המקדש וגלות ישראל בין אומות העולם ונחרגו מהם].

דכל חד הוה מזבח ומקטר. והוון נחתין חיילין דלעילא. וכד הוה נביא מייסר לון. מה כתיב בהון ולא שמעו לקול נביא וחווה. ובמה הוה מייסר לון נביא. הוה אומר להון דיהון חזרין בתשובתא. ואי לאו ועצר את השמים ולא יהיה מטר והאדמה לא תתן את יבולה. ואינון הוון מזולזלין ביה. והוון אמרין אנן אומינן לאלין דממנן על מטר. וכפינן להון לנחתא מטר. וקודשא בריך הוא אחליף להון לממנן בשליחותיהו בניניהו. וקטיל לון וחריב בי מקדשא בניניהו. וגלו ישראל בין אומין דעלמא. ודא איהו חובא דאדם דגרם ליה חויא מיתה ליה ולא תתיה. דפתי לון בהווא אילנא. הדא הוא דכתיב כי יודע אלקים וכו'. ובגין דא מני קודשא בריך הוא לבר נש במה שהורשת התבונן אין לך עסק בנסתרות. [שכל אחד היה מזבח ומקטר, והיו יורדים צבאות שלמעלה

והוּו ידעין כִּל גוּוּנִין דַּעֲנַפִּין דַּאִילָנָא דַּאִינוּן מַזְלוֹת וּכְכַבִּים. וְהוּו
 לְקַטְיִן עֲשִׁבִין כַּגּוּוּנָא דַּאִלִּין גּוּוּנִין. וְהוּו עֲבָדִין דִּיוֹקְנִין כַּפּוּם הַהוּא
 מִזְלָ דְהוּו בַּעָאן לְנַחְתָּא לִיה. כַּגּוּן מְלָה אִו שׁוּר אִו בַּתּוּלָה אִו
 תַּאֲוִמִים דַּאִיהוּ צוּרַת אָדָם דּוּ פִרְצוּפִין. דַּאִיהִי דִיוֹקְנָא דְנוֹקְבָא. אִו
 סַרְטֵן אִו אַרְיָה אִו מַאֲזִנִים אִו עַקְרָב אִו קֶשֶׁת אִו גְּדִי אִו דְּלִי אִו
 דִּגִים. וְהוּו מַקְטְרִין לִוּן בַּאִלִּין עֲשִׁבִין בְּכִל גּוּוּן. לְכִל חַד כַּפּוּם גּוּוּן
 דִּלְיָה לְעִילָא. וְהָכִי הוּו עֲבָדִין דִּיוֹקְנִין דְּצוּרַת חַמָּה וּלְבַנָּה וּשְׁבַעַה
 כְּכַבִּי לְכַת. וְהוּו מַקְטְרִין לְכִל צוּרָה דְהוּו בַּעָאן לְנַחְתָּא לְעִלָּמָא.
 וּבְגִין דַּא אַתְמַר עֲלִייהוּ כַּה אִמַר ה' לְמַקְטְרִים וּלְמַזְבְּחִים לְכַכְּבִים
 וּלְמַזְלוֹת וּלְשֶׁמֶשׁ אִו לִירַח אִו לְכִל צַבָּא הַשְּׁמַיִם אֲשֶׁר לֹא צוֹיִתִי.
 [וּמִזָּה הַאִילָן יוֹרְדוֹת נִשְׁמוֹת הָעֶרֶב רַב שְׁהֵם עֶרְבּוּבִיה שֶׁל טוֹב וְרַע, וְכַמָּה
 נִימִים תְּלוּיּוֹת מִזָּה הַאִילָן שְׁהֵם צַבָּא הַשְּׁמַיִם, אֲשֶׁר מְמוּנִים עַל כּוֹכְבִים
 וּמַזְלוֹת, וְכוּלָם מְעוֹרְבִים טוֹב וְרַע, וְהִיוּ עֲנָפִים תְּלוּיִים מִזָּה הַצַּד וּמִזָּה
 הַצַּד, אֱלוּ מְמִיתִים וְאֱלוּ מַחִיִים, אֱלוּ שְׁדִים מַצַּד הַשְּׁמַאֲל, וְאֱלוּ מְלַאכִים
 מַצַּד הַיַּמִּין, וְהִיוּ יוֹדְעִים כֹּל גּוּוּנִים שֶׁל עֲנָפֵי הַאִילָן שְׁהֵם מַזְלוֹת וּכּוֹכְבִים,
 וְהִיוּ לוֹקְטִים עֲשִׁבִים כְּמוֹ אֱלוּ הַגּוּוּנִים. וְהִיוּ עוֹשִׂים דִּיוֹקְנִים כְּפִי אוֹתוֹ מִזְל
 שְׁהִיוּ רוֹצִים לְהוֹרִיד אוֹתוֹ, כַּגּוּן מְלָה אִו שׁוּר אִו בַּתּוּלָה אִו תַּאֲוִמִים שְׁהוּא
 צוּרַת אָדָם שְׁנֵי פִרְצוּפִים, שְׁהִיא דִיוֹקְנָא נְקִיבָה, אִו סַרְטֵן אִו אַרְיָה אִו
 מַאֲזִנִים אִו עַקְרָב אִו קֶשֶׁת אִו גְּדִי אִו דְּלִי אִו דִּגִים, וְהִיוּ מַקְטְרִים בְּאֱלוּ
 עֲשִׁבִים בְּכִל גּוּוּן, לְכִל אַחַד כְּפִי גּוּוּן שֶׁלוֹ לְמַעְלָה, וְכַךְ הִיוּ עוֹשִׂים דִּיוֹקְנֵי
 צוּרַת חַמָּה וּלְבַנָּה וּשְׁבַעַה כּוֹכְבֵי לְכַת, וְהִיוּ מַקְטְרִים לְכִל צוּרָה שְׁהִיוּ
 רוֹצִים לְהוֹרִיד לְעוֹלָם, וּמִפְּנֵי זֶה נֹאמַר עֲלֵיהֶם כַּה אִמַר ה' לְמַקְטְרִים
 וּלְמַזְבְּחִים לְכּוֹכְבִים וּלְמַזְלוֹת וּלְשֶׁמֶשׁ אִו לִירַח אִו לְכִל צַבָּא הַשְּׁמַיִם אֲשֶׁר
 לֹא צוֹיִתִין].

אִמַר לִיה מַאי לְמַזְבְּחִים. אִמַר לִיה לְכִל דִּיוֹקְנָא הוּו עֲבָדִין.
 דְּנִטְלִין בַּעֲרִין אִו עוֹפִין כַּפּוּם הַהוּא מִזְלָ. וְהוּו דְּבַחִין
 עֲלִייהוּ. וְדַא אִיהוּ לְמַזְבְּחִים. וְהוּו נַחְתִּין לִוּן וּמִמְלָלִין עֲמַהוּן וְהוּו
 עֲבָדֵי רַעוּתַהוּן. וְהוּו סַגְדִין לִוּן וְהַמְנִין בַּהוּן. אִמַר לִיה בְּמַאי הוּו

נחתין לון. אמר ליה ברי הוו ידעין כל שמהן דשמא מפרש. והוו משביעין לון. ולבתר עאלין שמא מפרש. בפומיהון דאלין דיוקנין והוו ממללן. ודא איהו רזא דקרא (ירמיה נ"א) והוצאתי את בלעז מפיו. נפל שמא מפרש ומיד נפלת צלמא על אנפודי. אמר ליה רבי אלעזר וכי איך הוה שמא דקודשא בריך הוא מליף בהון. אמר ליה ברי על האי אתמר לא תשא את שם ה' אלקיך לשוא כי לא ינקה וכו'. אמר ליה וכי יכיל בר נש לאולף שמא דקודשא בריך הוא למגנא. אמר ליה אין. [אמר לו, מהו למזבחים, אמר לו, לכל דיוקן היו עושים, שנוטלים בהמות או עופות כפי אותו מזל, והיו זובחים עליהם, וזה הוא למזבחים, והיו מורידים אותם ומדברים עמהם והיו עושים רצונם, והיו משתחווים להם ומאמינים בהם. אמר לו, כמה היו מורידים אותם, אמר לו, בני, היו יודעים כל שמות השם המפורש, והיו משביעים אותם. ואחר כך מכניסים השם המפורש בפי אלו הדיוקנים, והיו מדברים, וזה הוא סוד הפסוק והוצאתי את בלעז מפיו, נפל שם המפורש, ומיד נפל הצלם על פניו, אמר לו רבי אלעזר, וכי איך היה שם הקדוש ברוך הוא מדבר בהם, אמר לו, בני, על זה נאמר לא תשא את שם ה' אלוקיך לשוא כי לא ינקה וכו', אמר לו, וכי יכול בן אדם ללמוד שם הקדוש ברוך הוא לחנם, אמר לו, כן].

ובגוונא דא מאן דנפיק מרשות היחיד ועאל ברשות הרבים. או דאפיק זרע מניה מאות ברית קדש ואעיל ברשות נוכראה. כאלו האי נטע אילנא דטוב ורע. ובגין האי בר דנטע בזונה או שפחה או גויה או נדה. אתמר לא תעשה לך פסל. ועל ברית דאתעבדת בגוונא דא אתקריאת מסכה. ועלייהו אתמר ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה וגומר. ושם בסתר. מאי בסתר בסתרו דעלמא. ובגין דא אמר קודשא בריך הוא לא תעשון (אתי) אלקי כסף ואלקי זהב. והכי אוקמוה חבריא לא תעשון אתי כדמות שמישי שמשמשין אותי (נ"א לפני) במרום. לצירא בסתר דילי שום ציור או דמיון. דכל מאן דצייר לעיל

לקודשא בריך הוא. בסתר (דאיהי שכינתיה. כלילא מעשר ספיראן). שום ציור וצלם ודמות כגוונא דמציירין בשמשין דיליה. נשמתיה אתלבשא בהחוא צלמא. כד נפקת מהאי עלמא. קלא נפקת לגבה לצלמא תוקדון בנורא. ובגין דא אמר קודשא בריך הוא (ישעיה מ') ואל מי תדמיוני ואשוה יאמר קדוש. ואל מי תדמיון א"ל ומה דמות תערכו לו. [וכמו כן מי שמוציא מרשות היחיד ומכנים ברשות הרבים, או שמוציא זרע ממנו מאות ברית קודש ומכנים ברשות זרה, כאילו זה נטע אילן של טוב ורע, ומפני זה הבן שנטע בזונה או שפחה או גויה או נדה, נאמר לא תעשה לך פסל, ועל הבת שנעשית באופן זה נקראת מסכה, ועליהם נאמר ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה וגו' ושם בסתר, מהו בסתר, בסתר העולם, ומפני זה אמר הקדוש ברוך הוא לא תעשון אתי אלהי כסף ואלהי זהב, וכך העמידוהו החברים לא תעשון אתי כדמות שמשו שמשמשים אותי (נ"א לפניו) במרום, לצייר בסתר שלי שום ציור או דמיון, שכל מי שמצייר למעלה לקדוש ברוך הוא, בסתר (שהיא שכינתו, כלולה מעשר ספירות), שום ציור וצלם ודמות כמו שמציירים בשמשים שלו, נשמתו מתלבשת באותו צלם, כאשר יוצאת מזה העולם, קול יוצא אצלה את הצלם תשרפו באש, ומפני זה אמר הקדוש ברוך הוא ואל מי תדמיוני ואשוה יאמר קדוש, ואל מי תדמיון א"ל ומה דמות תערכו לו].

וברי ודאי כל מאן דנפיק מרשות הרבים ואעיל ברשות היחיד או מרשות היחיד ואעיל ברשות הרבים. כאלו ערב שמא דקודשא בריך הוא בעבודה זרה. ועביד אילנא דטוב ורע. ודא הוא רזא דהוה נפיק בלעו מפיו. דביה הוה אמר צלמא דנבוכדנצר אנכי ה' אלקיך. ובגין דא לא תשא את שם ה' אלקיך לשוא. ועתיד הקדוש ברוך הוא לאעקרא האי אילנא מעלמא ולאוקדא ליה בגיהנם. הדא הוא דכתיב (שם א') והיה החסן לנעורת וגומר. [ובני, וודאי כל מי שמוציא מרשות הרבים ומכנים ברשות היחיד או מרשות היחיד ומכנים ברשות הרבים כאילו ערב שם

הקדוש ברוך הוא בעבודה זרה, ועושה אילן של טוב ורע, וזה הוא סוד שהיה יוצא בלעו מפיו, שבו היה אומר צלם נבוכדנאצר אנכי ה' אלקיך, ומפני זה לא תשא את שם ה' אלוקיך לשוא, ועתיד הקדוש ברוך הוא לעקור זה האילן מהעולם ולשרוף אותו בניהנם, זה הוא שכתוב והיה החסון לנעורת וגו'.

כד.

ישראל בגלות עובדי עבודה זרה בטהרה הם

אמר ליה רבי אלעזר, אם כן אמיר לעמא לאשתמשא בשום מלאך ולא בשמא בעלמא בתר דאית ערבוביא, אמר ליה ברי לאו הכי, דהא אמר קודשא בריך הוא לאדם מכל עץ הגן אכול תאכל, ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל, אמר רבי אלעזר האי הוה קדם דחאב, בתר דחב נחית מאתריה ואתערב באילנא דטוב ורע, אמר ליה ודאי הכי הוא, ובזמנא דישראל אינן בגלותא, כאלו הוו מעורבין באילנא דטוב ורע, ובגין דא אוקמוהו קדמאין, ישראל בגלותא עובדין עבודה זרה בטהרה הם, [אמר לו רבי אלעזר, אם כן אסור לעם להשתמש בשום מלאך ולא בשם בעולם אחר שיש ערבוביה, אמר לו, בני, לא כך, שהרי הקדוש ברוך הוא לאדם מכל עץ הגן אכול תאכל ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל, אמר רבי אלעזר, זה היה לפני שחטא, אחר שחטא וירד ממקומו והתערב בעץ של טוב ורע, אמר לו, וודאי כך הוא, ובזמן ישראל הם בגלות, כאילו הם מעורבים בעץ של טוב ורע, ומפני זה העמידוהו קדמונים ישראל בגלות עובדי עבודה זרה בטהרה הם].

כה.

אלו שיודעים האילן של הקדוש ברוך הוא שהוא עץ החיים, נטוע בגן שלו שהיא השכינה שלו, שנאמר בה לא יגורך רע, יכולים להוריד כח משם לגבי שכינתו בלי ערבוביה כלל, בכל מצוה ומצוה, הוא עץ פרי עושה פרי למינו, נטוע בגן בלי ערבוביה כלל, ומפני זה אמר למינו, אבל עץ הדעת טוב ורע לא נאמר בו למינו

אבל אֵלֶּיךָ דִּידְעִין אֵילָנָא דְקוּדְשָׁא בְרוּךְ הוּא דְאִיהוּ עֵץ הַחַיִּים. נטוע בגן דיליה דאיהו שכינתא דיליה. דאתמר בה לא יגורך רע. יכלין לנחתא חילא מתמן לגבי שכינתיה בלא ערבוביא כלל. בכל פקודא ופקודא. איהו עץ פרי עושה פרי למינו. נטוע בגן בלא ערבוביא כלל. ובגין דא אמר למינו. אבל עץ הדעת טוב ורע לא אתמר ביה למינו. אבל מעורב מין דלא במיניה. ובגיניה אתמר שדך לא תזרע כלאים וכו'. שעטנו לא יעלה עליך. [אבל אלו שיודעים האילן של הקדוש ברוך הוא שהוא עץ החיים, נטוע בגן שלו שהיא השכינה שלו, שנאמר בה לא יגורך רע, יכולים להוריד כח משם לגבי שכינתו בלי ערבוביה כלל, בכל מצוה ומצוה, הוא עץ פרי עושה פרי למינו, נטוע בגן בלי ערבוביה כלל, ומפני זה אמר למינו, אבל עץ הדעת טוב ורע לא נאמר בו למינו, אבל מעורב מין שלא במינו, ובגללו נאמר שדך לא תזרע כלאים וכו'. שעטנו לא יעלה עליך].

כו.

זכאי הוא מי שמעלה אמונת הקדוש ברוך הוא – כך צריך בן אדם שלא מוציא זרע לחוץ מבת זוגו, שהיא מין שלו יחוד שלו

זכאה איהו מאן דסליק אמונה דקודשא ברוך הוא דאיהו שכינתיה כלילא מעשר אמירן. במחשבתא חדא ברעותא

תיקוני זוהר דף קי"ב עמוד א'

כז.

ומה היא אימא של ערבוביה רעה, פרי האילן של טוב ורע, שנאמר בה ותקח מפריו ותאכל ותתן גם לאישה עמה, ומה היא, לילית, משם באים ערב רב שהם מעורבים בישראל, שנאמר זרע מרעים בנים משחיתים וכו', ואמרו אלה אלהיך ישראל לעגל, ומפני זה ואל קין ואל מנחתו לא שעה

ויהי מקץ ימים ויבא קין מפרי האדמה מנחה ל'. מאן אתר אייתי ליה מקץ ימים. משוורין דיליה. כגון בר נש דאיהו בסוף יומוי חזר בתשובתא. כד לא אית ליה חילא למעבד טב וביש. ובעולמוי בתוקפיה לא תב. כמה דאוקמוהו מפני שיבה תקום. ובגין דא ואל קין ואל מנחתו לא שעה. אבל הבל מבכורות צאנו אייתי ליה קרבנא משפירו דיליה. ובגין דא וישע ה' אל הבל. ועוד אל קין ואל מנחתו לא שעה. בגין דקרבנא דיליה הוה מההוא אתר דאקרי ערוה. ומאי הוה פשתים. דאתמר ביה (שמות כ"ח) ועשה להם מכנסי בד לכסות בשר ערוה. ויהי מקץ ימים ויבא פרי האדמה מנחה ל', מאיזה מקום הביא לו, מקץ ימים, משיררים שלו, כגון בן אדם שהוא בסוף ימיו חוזר בתשובה כאשר אין לו כח לעשות טוב ורע, ובנערותו בחזקו לא שב, כמו שהעמידוהו מפני שיבה תקום, ומפני זה ואל קין אל מנחתו לא שעה, אבל הבל מבכורות צאנו הביא לו קרבן, מיופי שלו, ומפני זה וישע ה' אל הבל, ועוד אל קין ואל מנחתו לא שעה, מפני שהקרבן שלו היה מאותו מקום שנקרא ערוה, ומה היה פשתים, שנאמר בו ועשה להם מכנסי בד לכסות בשר ערוה].

אמר ליה רבי אלעזר. (אם כן) דאתכסי ביה בשר ערוה טב איהו. אמר ליה ברי לאו כל עריות שוין. הא לא קריב קרבנא דא אלא לקרבא ערוה דיליה ל'. דאתמר ביה איש איש אל כל שאר בשרו לא תקרבו לגלות ערוה אני ה'. ומאי ערוה

דיליה זוהמא בישא ערלה. נוקבא דערלה. ההיא דאתמר בה אדם הראשון מושך בערלתו הוה. ומאי ניהי אימא דערבוביא בישא. איבא דאילנא דטוב ורע. דאתמר בה ותקח מפריו ותתן גם לאישה עמה. ומאי ניהו ליליית. מתמן קא אתיין ערב רב דאינון מעורבין בישראל. דאתמר בהון הוי גוי חוטא. דאינון זרע מרעים בנים משחיתים וכו'. ואמרו אלה אלקיך ישראל לעגלא. ובגין דא ואל קין ואל מנחתו לא שעה. [אמר רבי אלעזר, שמתכסה בו בשר ערוה טוב הוא, אמר לו, בני, לא כל עריות שוות, זה לא הקריב קרבן זה אלא להקריב ערוה שלו לה, שנאמר בו איש איש אל כל שאר בשרו לא תקרבו לגלות ערוה אני ה', ומהי ערוה שלו, זוהמא רעה ערלה, נקיבה של ערלה אותה שנאמר בה אדם הראשון מושך בערלתו היה, ומה היא אימא של ערבוביה רעה, פרי האילן של טוב ורע, שנאמר בה ותקח מפריו (ותאכל) ותתן גם לאישה עמה, ומה היא, לילית, משם באים ערב רב שהם מעורבים בישראל, שנאמר זרע מרעים בנים משחיתים וכו', ואמרו אלה אלהיך ישראל לעגל, ומפני זה ואל קין ואל מנחתו לא שעה].

והא קודשא בריך הוא אתמר (בהון) ביה ורחמיו על כל מעשיו. ואתמר ביה כי לא אחפוץ במות המת. וקביל לון. כל שכן לקרבנא דקין. אלא דהוה רעותיה לביש כמה דאתמר. אבל הבל הוה רעותיה בקרבנא דיליה. לקרבא שכינתא להווא דאתמר ביה ועתיק יומין יתיב לבושיה כתלג חוזר ושער רישיה כעמר נקי. במאי. בהווא דקריב מככורות צאנו ומחלבהן. ובגין דא וישע ה' אל הבל והא אתמר. [והרי הקדוש ברוך הוא נאמר בו ורחמיו על כל מעשיו, ונאמר בו כי לא אחפוץ במות המת, ומקבל אותם, כל שכן את קרבן קין, אלא שהיה רצונו לרע כמו שנאמר, אבל הבל היה רצונו בקרבן שלו, לקרב השכינה לאותו שנאמר בו ועתיק יומין יתב לבושה כתלג חור ושער ראשה כעמר נקא (פירוש ועתיק ימים יושב לבושו

כש'לג לבן, ושער ראשו כצמר נקי), במה, באותו שהקריב מבכורות צאנו ומחלביהן, ומפני זה וישע ה' אל הבל והרי נאמר].

וּמִיָּד דְּלֵא אַתְקַבֵּל קַרְבְּנָא דְקִין. וַיַּחַר לְקִין מֵאֵד. וַיֹּאמֶר ה' לְקִין לְמָה חָרָה לְךָ דְּלֵא מִתְקַבֵּל קַרְבְּנְךָ. אִם תֵּטִיב עֹבֵדְךָ בְּגִלְגּוּלָא. שֶׁאֵת לְךָ בַעֲלָמָא. וְתִתְקַבֵּל בְּתִיּוֹבְתָא. וְאִם לֹא לִפְתַּח חֲטָאת רֹבֵץ. אָמַר רַבִּי אֲלֵעֶזֶר הֵכָא לֹא צָרִיךְ לְאַתְכַּסֵּיא רֹזָא. מַאי שְׁא"ת. וְלֹא אֲתִינָא לְדַרְשָׁא בְהָאֵי קְרָא. אֲלֵא דְהָא שֶׁאֵת מִשָּׂא אִיהוּ וּבְהַפּוּךְ אֲתוּוּן. שֶׁאֵת אִיהוּ אֲש"ת. הֵכָא רִמּוּז דְעֵבֶר עַל וְאֵל אֵשֶׁת עֲמִיתְךָ לֹא תִתֵּן שִׁכְבֶּתְךָ וְכו'. דֹּאֲתָא עַל תְּאוּמָתוֹ שֶׁל הַבֵּל. וְדָא אִיהוּ וַיִּקַּם קִין אֶל הַבֵּל. קָם עַל תְּאוּמָתוֹ. וְלִבְתֵּר קָטִיר לְבַעֲלָהּ. כְּגִוּוֹנָא דְמִצְרִי. וְרֹזָא דְמַלְּהָ וַיִּפֶן כַּה וְכַה. וְאָמְרוּ קְדַמָּאִין מַאי וַיִּפֶן כַּה וְכַה. אֲלֵא רֵאָה מַה עִשָּׂה בְּבֵית. וְמַה עִשָּׂה בְּשַׂדֵּה. וְלִית שַׂדֵּה אֲלֵא אֵשֶׁה. כַּמָּה דֹּאֲתָא אָמַר כִּי בְּשַׂדֵּה מִצָּאָה. הַדָּא הוּא דְכַתִּיב וַיְהִי בְהִיּוֹתָם בְּשַׂדֵּה. וַיִּפֶן כַּה וְכַה. אֲסַתְכֵּל אִם הוּוּה בֵּיה מִסְטְרָא דְטוֹב. דְּלִזְמִינִין אֲתַפְרֵשׁ טוֹב מִן רַע וּמִתְמֵן אֵינּוּן גִּרִים. וּבְגִין דָּא אֲסַתְכֵּל מְכַל סְטְרָא עַד שְׁתִּין רְבוּא. וְלֹא חִזָּא תְּמֵן גִּיּוֹרָא דְנִפְיָק מְנִיָּה. וַיִּךְ אֶת הַמִּצְרִי. [וּמִיָּד שְׁלֵא הַתְקַבֵּל קַרְבֵּן קִין, וַיַּחַר לְקִין מֵאֵד, וַיֹּאמֶר ה' אֶל קִין לְמָה חָרָה לְךָ שֶׁלֹּא מִתְקַבֵּל קַרְבְּנְךָ, אִם תֵּטִיב מַעֲשֶׂיךָ בְּגִלְגּוּל, שֶׁאֵת לְךָ בַּעֲלָמָא וְתִתְקַבֵּל בְּתִיּוֹבָה, וְאִם לֹא לִפְתַּח חֲטָאת רֹבֵץ, אָמַר רַבִּי אֲלֵעֶזֶר, כֹּאן לֹא צָרִיךְ לְהִתְכַסּוֹת סוּד, מַהוּ שְׁא"ת, וְלֹא בִּאתִי לְדַרְשָׁה בְּזֵה הַפְּסוּק, אֲלֵא שֶׁהֲרִי שֶׁאֵת מִשָּׂא הוּא, וּבְהִיפּוּךְ אוֹתִיּוֹת שְׁא"ת הוּא אֲש"ת, כֹּאן רִמּוּז שֶׁעֵבֶר עַל וְאֵל אֵשֶׁת עֲמִיתְךָ לֹא תִתֵּן שִׁכְבֶּתְךָ וְכו' שְׁבָא עַל תְּאוּמָתוֹ שֶׁל הַבֵּל, וְזֵה הוּא וַיִּקַּם קִין אֶל הַבֵּל, קָם עַל תְּאוּמָתוֹ, וְאַחַר כֵּךְ הִרְגָא אֶת בַּעֲלָהּ, כְּמוֹ הַמִּצְרִי, וְסוּד הַדְּבַר וַיִּפֶן כַּה וְכַה, אֲלֵא רֵאָה מַה עִשָּׂה בְּבֵית וְמַה עִשָּׂה בְּשַׂדֵּה, וְאִין שַׂדֵּה אֲלֵא אֵשֶׁה, כְּמוֹ שֶׁאֲתָה אָמַר כִּי בְּשַׂדֵּה מִצָּאָה, זֵה הוּא שִׁכְתוֹב וַיְהִי בְהִיּוֹתָם בְּשַׂדֵּה, וַיִּפֶן כַּה וְכַה, הֲסַתְכֵּל אִם הִיָּה בּוּ מִצַּד הַטּוֹב, שְׁלֵעִיתִים נִפְרוּשׁ טוֹב מִן רַע

ומשם הם גרים, ומפני זה הסתכל מכל צד עד ששים רבוא, ולא ראה שם גר שיוצא ממנו, וידך את המצרין].

כח.

הראה לקין שעתידים להיות ישראל בדוחק בגלות, עני ורוכב על חמור, שיהיו כחמור משא על כתפיו מעול המס בגלות ומכובד המלאכה, וזה הוא רובץ תחת משא בגלות, ובני קין שהם עשירים וחזקים במלכים בחוזק רב, ומפני זה אמר הלא אם תיטיב שאת, הלא אם תיטיב להיות שאת לעניי ישראל שהם כבדים במשא כבד, אני אסבול לבניך בעולם ומאריך עליהם, ואם לא, לפתח חטאת רובץ, שער הגיהנם נפתח, לקחת נקמה ממך ומבניך

ולביתך מה כתיב ואם לא תיטיב. אל תקרי ואם אלא ואם. דאיהו יתר שאת ויתר עו. לפתח חטאת רובץ. מאי רובץ. אלא כי תראה חמור שנאך רובץ כו'. דאיהו לא יכיל למסבל על כתפיו חמרא דאורייתא. לא יכיל למסבל עליה עול מלכות בגלותא. וחדלת מעזוב לו. הכא אחזי לקין דעתידין למהוי ישראל בדוחקא בגלותא. עני ורוכב על חמור. דיהון כחמור משאוי על כתפוי. מעול המס בגלותא ומכובד המלאכה. ודא איהו רובץ תחת משאו בגלותא. ובנוי דקין דהוו עתירין ותקיפין כמלכים בתוקפא סגיא. ובגין דא אמר הלא אם תיטיב שאת. הלא אם תיטיב למהוי שאת לעניי ישראל דאינון כבדים במשא כבד (יכבדו ממנו). אנא אסביל לבריד בעלמא. ומאריך עלייהו. ואם לאו לפתח חטאת רובץ. לתרעא דגיהנם אתפתחת. לנמלא נוקמא מינד ומברך. [ואחר כך מה כתוב ואם לא תיטיב, אל תקרא ואם אלא ואם, שהוא יתר שאת ויתר עו, לפתח חטאת רובץ, מהו רובץ, אלא כי תראה חמור שונאך רובץ אלא כי תראה חמור שונאך רובץ וכו'. שהוא לא יכול לסבול עליו עול מלכות בגלות, וחדלת מעזוב לו, כאן הראה

לקין שעתידים להיות ישראל בדוחק בגלות, עני ורוכב על חמור, שיהיו כחמור משא על כתפיו מעול המם בגלות ומכובד המלאכה, וזה הוא רובץ תחת משא בגלות, ובני קין שהם עשירים וחזקים במלכים בחזק רב, ומפני זה אמר הלא אם תיטיב שאת, הלא אם תיטיב להיות שאת לעניי ישראל שהם כבדים במשא כבד (יכבדו ממני). אני אסבול לבניך בעולם, ומאריך עליהם, ואם לא, לפתח חטאת רובץ, שער הגיהנם נפתח, לקחת נקמה ממך ומבניך].

כט.

**ברוך בני לעתיק ימים, שהרי רוח הקודש התעורר אצלך
גלות כאן חידושים שלא נודעו עד עכשיו – וודאי זה הוא
קול דמי אחיך צועקים אלי, אלו דמי ישראל שעתידים לגזול
אותם בני קין ערב רב רשעים בגלות**

**אמר רבי שמעון. בריך ברי לעתיק יומין. דהא רוח קודשא
אתער לגבך. לגלאה הכא חידושים דלא אשתמודעו עד
השתא. אמר ודאי דא איהו קול דמי אחיך צועקים אלי. אינון
דמים דישראל. דעתידין למגזל לון בנוי דקין ערב רב רשיעיא
חיביא בגלותא. ודא איהו כי מלאה הארץ חמס מפניהם. ודא
הוא קמולא דקין להבל. דעני חשוב כמת. [אמר רבי שמעון, ברוך
בני לעתיק ימים, שהרי רוח הקודש התעורר אצלך לגלות כאן חידושים
שלא נודעו עד עכשיו, אמר, וודאי זה הוא קול דמי אחיך צועקים אלי,
אלו דמי ישראל, שעתידים לגזול אותם בני קין ערב רב רשעים בגלות,
וזה הוא כי מלאה הארץ חמס מפניהם, וזה הוא הריגת קין את הבל,
שעני חשוב כמת].**

ס.

ראה שעתידים לצאת ממנו מחבלי כרמים, שהם ישראל שנאמר בהם כי כרם ה' צבאו'ת בית ישראל, משום כך ואל קין ואל מנחתו לא שעה, וראה שעתידים לצאת מהבל כמה צדיקים, משום כך וישע ה' אל הבל ואל מנחתו

ויהי מקץ ימים וגומר. פתח רבי שמעון ואמר מאי מקץ ימים. אלא מההוא אתר דעתיד ל'מימר ביה קץ כל בשר בא לפני. קץ שם לחשך. ותרגם יונתן בן עוזיאל קץ כל בשר. חבילו דכל בשרא. מלאכי חבלה. חמא דעתידין ל'מיפק מניה מחבלים כרמים. דאינון ישראל דאתמר בהון כי כרם ה' צבאות בית ישראל. בגין כך ואל קין ואל מנחתו לא שעה. וחמא דעתידין ל'מיפק מהבל כמה צדיקיא. בגין דא וישע ה' אל הבל ואל מנחתו. ויהי מקץ שנתים ימים וגו'. פתח רבי שמעון ואמר, מהו מקץ ימים, אלא מאותו מקום שעתיד לומר בו קץ כל בשר בא לפני, קץ שם לחושך, ותרגם יונתן בן עוזיאל קץ כל בשר, השחתת כל בשר, מלאכי חבלה, ראה שעתידים לצאת ממנו מחבלי כרמים, שהם ישראל שנאמר בהם כי כרם ה' צבאו'ת בית ישראל, משום כך ואל קין ואל מנחתו לא שעה, וראה שעתידים לצאת מהבל כמה צדיקים, משום כך וישע ה' אל הבל ואל מנחתו].

סא.

קול הזרע שעתיד לצאת מן אחיך, אלו ששים רבוא שעתידים לצאת מהבל, באותו שנאמר בו בשגם זה הבל, כולם צווחים מן הארץ, כאן רמוז עינוי הדין ועוות הדין וחמס ושוד ושבר שעתידים בני קין לעשות לבניו של הקב"ה – אחר שיאסף הוא, יתעוררו בני קין להחריב

העולם, ומהם קול דמי אחיך צועקים, זה הוא שכתוב משוד עניים מאנקת אביונים וכו'.

וַיֹּאמֶר קוֹל דְּמֵי אַחִיךָ צוֹעֲקִים אֵלַי. מֵאֵי דְמֵי. דָם מִבְּעֵי לֵיה. אֵלֵא מֵאֵי דְמֵי ד"ן כְּחוֹשְׁבֵן דְּמ"י. וְדֵא אִיהוּ דָן אֲנָכִי וְאַחֲרֵי כֵן יֵצְאוּ בְּרִכּוּשׁ גְּדוֹל. וְעוֹד מֵאֵי קוֹל דְּמֵי. קוֹל דָם מִבְּעֵי לֵיה. אֵלֵא תְּרַגְּם אֲנַקְלוֹם. קֵל זִרְעִין דְּעֵתִידִין לְמִיפְּק מִן אַחוּךְ. אֵינּוֹן שְׁתִּין רְבוּא דְּעֵתִידִין לְמִיפְּק מִהַבֵּל. בְּהַחֲוֹא דְאַתְמֵר בֵּיה בְּשִׁגְם זֶה הַבֵּל. כִּלְהוּ צוּוּחִין מִן אֲרַעֵא. הִכֵּא רְמִיז עֲנֵי הַדִּין וְעוֹת הַדִּין וְחַמְס וְשׁוֹד וְשִׁבֵר דְּעֵתִידִין בְּנֵי דְקִין לְמַעַבְד לְבִנְוֵי דְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא. וְדֵא אִיהוּ קוֹל דְּמֵי אַחִיךָ. אַחִיךָ אַתְקֵרִי מִסְטְרָא דְאֵינּוֹן דְאַתְמֵר בְּהוֹן וְהִרְגוּ אִישׁ אֶת אַחִיו. [וַיֹּאמֶר (וּגו') קוֹל דְּמֵי אַחִיךָ צוֹעֲקִים אֵלַי, מֵהוּ דְּמֵי, דָם הִיךָ צָרִיךְ לוֹ, אֵלֵא מֵהוּ דְּמֵי, ד"ם כְּחוֹשְׁבֵן דְּמ"י, וְזֶה הוּא דָן אֲנָכִי וְאַחֲרֵי כֵן יֵצְאוּ בְּרִכּוּשׁ גְּדוֹל, וְעוֹד מֵהוּ קוֹל דְּמֵי, קוֹל דָם הִיךָ צָרִיךְ לוֹ, אֵלֵא תְּרַגְּם אֲנַקְלוֹם, קוֹל הַזֶּרַע שְׁעֵתִיד לְצֵאת מִן אַחִיךָ, אֵלוֹ שְׁשִׁים רְבוּא שְׁעֵתִידִים לְצֵאת מִהַבֵּל, בְּאוֹתוֹ שְׁנֵאמֵר בּוֹ בְּשִׁגְם זֶה הַבֵּל, כּוֹלֵם צוּוּחִים מִן הָאָרֶץ, כֵּאֵן רְמוּז עֲנֵי הַדִּין וְעוֹת הַדִּין וְחַמְס וְשׁוֹד וְשִׁבֵר שְׁעֵתִידִים בְּנֵי קִין לַעֲשׂוֹת לְבִנְוֵי שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְזֶה הוּא קוֹל דְּמֵי אַחִיךָ, אַחִיךָ נִקְרָא מִצַּד אֵלּוֹ שְׁנֵאמֵר בְּהֵם וְהִרְגוּ אֶת אִישׁ אֶת אַחִיו].

אָמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר אִם כֵּן אֲשֶׁתְּמוֹדַע דְּכֵל עֲאֲקוּ דֵא יְהֵא בְּגִלּוֹתָא בְּתֵרָאָה. אִמְאֵי אַתְמֵר קִנִּיתִי אִישׁ אֶת ה'. אִי תִימָא בְּנִין קִנִּי דְנִפְיָק מִנִּיהּ זִרְעָא מַעֲלִיא. בְּתֵר דִּיתְכַנְיֵשׁ אִיהוּ יִתְעֲרוֹן בְּנֵי דְקִין לְחֶרְבָא עֲלֵמָא. וּמִנִּיּהוּ קוֹל דְּמֵי אַחִיךָ צוֹעֲקִים. הַדֵּא הוּא דְכֵתִיב (תְּהִלִּים י"ג) מִשׁוֹד עֲנִיִּים מֵאַנְקַת אֲבִיוֹנִים וְכו'. [אָמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר, אִם כֵּן נוֹדַע שְׁכַל צָרָה זֹו תְּהִיָּה בְּגִלּוֹת הָאַחֲרוֹנָה, מִדּוּע נֵאמֵר קִנִּיתִי אִישׁ אֶת ה', אִם תֵּאמֵר מִפְּנֵי קִנִּי שִׁיּוּצָא מִמֶּנּוּ זֶרַע מְעוּלָה, אַחַר שִׁיאַסֵּף הוּא, יִתְעוֹרְרוּ בְּנֵי קִין לְהַחְרִיב הָעוֹלָם, וּמֵהֶם קוֹל דְּמֵי אַחִיךָ צוֹעֲקִים, זֶה הוּא שְׁכֵתוֹב מִשׁוֹד עֲנִיִּים מֵאַנְקַת אֲבִיוֹנִים וְכו'.]

ל.ב.

קין מצד האילן של טוב ורע היה, והתפשטות של טוב היה בגלגול עד קני חותן משה, משם ואילך התפשטות של רע, ומפני שהראה לו הקדוש ברוך הוא מה שעתידיים לעשות בניו לישראל בכל דור ודור, זה הוא שכתוב הן גרשת אותי היום מעל פני האדמה ומפניך אסתר והייתי נע ונד ודאי, כאן רמז הגלגול שלו ובניו וכו' – הן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר, ועליהם נאמר על שלשה פשעי ישראל, ועל ארבעה לא אשיבנו, שלא מחזיר אותם בגוף רביעי, ולא בפדיון רביעי, אלא נאמר בישראל ה' בדם ינחנו ואין עמו אל נכר. משום כך העמידוהו בעלי המשנה אין מקבלים גרים לימות המשיח

אמר ליה רבי שמעון. ברי. קין מסטרא דאילנא דטוב ורע הוה. ואתפשטותא דטוב הוה בגלגולא עד קני חותן משה. מתמן ואילך אתפשטותא דרע. ובגין דאחזי ליה קודשא בריך הוא מה דעתידין למעבד בנוי לישראל בכל דרא ודרא. דכלא אחזי ליה. אמר גדול עוני מנשוא. ומנלן דאחזי ליה גלגולא דיליה בכל דרא ודרא. הדא הוא דכתיב הן גרשת אותי היום מעל פני האדמה ומפניך אסתר והייתי נע ונד בארץ. נע ונד ודאי. הכא רמיז גלגולא דיליה ובנוי. הדא הוא דכתיב (קהלת ח) ובכן ראיתי רשעים קבורים ובאו. והא אוקימנא לון. ומשלם לשנאיו וכו'. הן גרשת אותי דא גלגולא קדמאה. היום כההוא דאתמר ביה היום אם בקולו תשמעו. והייתי נע ונד תרין גלגולין אחרנין. אסתר הכא רמיז ויאמר אסתירה פני מהם וכו'. והן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר. ועלייהו אתמר על שלשה פשעי ישראל. ועל ארבעה לא אשיבנו. דלא אהדר לון בגופא רביעאה. ולאו בפורקנא רביעאה. אלא אתמר בישראל (דברים ל"ב) ה' בדם ינחנו ואין עמו אל נכר. בגין דא אוקמוה מארי מתניתין אין מקבלים גרים לימות המשיח. [אמר לו רבי שמעון, בני, קין מצד

האילן של טוב ורע היה, והתפשטות של טוב היה בגלגול עד קני חותן משה, משם ואילך התפשטות של רע, ומפני שהראה לו הקדוש ברוך הוא מה שעתידים לעשות בניו לישראל בכל דור ודור, זה הוא שכתוב הן גרשת אותי היום מעל פני האדמה ומפניך אסתר והייתי נע ונד וודאי, כאן רמוז הגלגול שלו ובניו, זה הוא שכתוב ובכן ראיתי רשעים קבורים ובאו, והרי העמדנו אותם ומשלם לשונאיו וכו'. הן גרשת אותי זה גלגול ראשון, היום, כאותו שנאמר בו היום אם בקולו תשמעו, והייתי נע ונד שני גלגולים אחרים, אסתר, כאן רמוז ויאמר אסתירה פני מהם וכו', והן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר, ועליהם נאמר על שלשה פשעי ישראל, ועל ארבעה לא אשיבנו, שלא מחזיר אותם בגוף רביעי, ולא בפדיון רביעי, אלא נאמר בישראל ה' ברד ינחנו ואין עמו אל נכר. משום כך העמידוהו בעלי המשנה אין מקבלים גרים לימות המשיח].

תיקוני זוהר דף קי"ז עמוד א'

לג.

בזמן שהולידה את קין, ידע את כל אשר נעשה אותה זוהמא, ועד אותו מקום שמגיעה ומתפשטת אותה זוהמא בכל דורות וזו הידיעה של קין היא שהתגלתה לו עד אותו מקום שמתפשט, שעליו נאמר כי משורש נחש שהטיל זוהמה בחוה, מלאך המות שגרם מיתה לאדם ולכל הדורות שלו

דבר אחר והאדם ידע את חוה אשתו ותהר ותלד את קין. ידע ודאי. כגון ומרדכי ידע. אית ידיעה לטב ואית ידיעה לביש. בזמנא דאולידת לקין ידע את כל אשר נעשה ההוא זוהמא. ועד ההוא אתר דמטי ואתפשט ההוא זוהמא בכל דרין. (ותלת גלגולי עליהו אתמר הן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר בתר דיתגבר ביצריה דלא עביד חטאה). והאי ידיעה דקין

איהו דאתגלי ליה. עד ההוא אתר דאתפשט. דעליה אתמר כי משרש נחש יצא צפע. בגין דאיהו משרש נחש דאטיל זוהמא בחוה. מלאך המות דגרם מיתה לאדם ולכל דרין דיליה. הכי האי דרכיה לקטלא. ובגין דא קטיל להבל. נדבר אחר והאדם ידע את חוה אשתו ותהר ותלד את קין, ידע וודאי כגון ומרדכי ידע. יש ידיעה לטוב ויש ידיעה לרע, בזמן שהולידה את קין ידע את כל אשר נעשה אותה זוהמא, ועד אותו מקום שמגיעה ומתפשטת אותה זוהמא בכל דורות, ושלשה גלגולים, עליהם נאמר הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. אחר שיתגבר על יצרו שלא עושה חטא, וזו הידיעה של קין היא שהתגלתה לו עד אותו מקום שמתפשט, שעליו נאמר כי משורש נחש שהטיל זוהמה בחוה, מלאך המות שגרם מיתה לאדם ולכל הדורות שלו, כך, זה דרכו להרוג, ומפני זה הרג את הבל.

לד.

זו הזוהמא שנלקחה ממנו, היא ליליית אימא של ערב רב, עליה נאמר רגליה יורדות מות וכו', שהיא סם המות של אל אחר שהוא סמא"ל, והיא פרי של

והאי זוהמא דאתנטייל מניה איהי ליליית אימא דערב רב. עלה אתמר רגליה יורדות מות וכו'. דאיהו סם מות דאל אחר דאיהו סמא"ל. ואיהי איבא דיליה. גם לרבות אל אחר נחש. בגינה אתמר ותקח מפריה ותאכל. הכא רזא דחוה. ותתן גם לאישה עמה ויאכל. גם לרבות. ולבתר חזא ליה דאתחרט כמה דאת אמר גדול עוני מנשוא. ובגין דא קניתי איש את ה'. הכא רמז קני חותן משה דעתיד לאהדרא בתשובה ולקבלא אות ברית. הדא הוא דכתיב וישם ה' לקין אות. אות ברית מיליה לאגנא עליהו. [נוזו הזוהמא שנלקחה ממנו היא ליליית אימא של ערב רב, עליה נאמר רגליה יורדות מות וכו'. שהיא סם המות של אל אחר

שהוא סמא"ל, והיא פרי שלו, גם לרבות אל אחר נחש בגללה נאמר ותקח מפריו ותאכל, כאן הסוד של חוה ותתן גם לאישה עמה ויאכל, גם לרבות, ואחר כך ראה אותו שמתחרט כמו שאתה אומר גדול עווני מנשוא, ומפני זה קניתי איש את ה' כאן רמוז קני חותן משה, שעתיד לחזור בתשובה ולקבל אות ברית, זה הוא שכתוב וישם ה' לקין אות, אות ברית מילה להגן עליו].

לה.

כיוון שראה את הבל שהתפשטותו בכל דור לטוב, אמר ותוסף ללדת, הוסיפה היא כמה קרבנות וכמה תחנונים וכמה בכיות בשבילו, כיוון שהוא היה עתיד לטהר הזוהמא שלו מהעולם, והרי קהלת אמר יש הבל אשר נעשה על הארץ אשר יש צדיקים אשר מגיע אליהם כמעשה הרשעים ובגין דא ותוסף ללדת את אחיו את הבל. מאי ותוסף אלא רוא דמלח ולא יסף עוד לדעתה. בגין ההוא זוהמא דנפיק מניה. וחמא אתפשטותיה בכל דרא. כיון דחמא להבל דאתפשטותיה בכל דרא לטב. אמר ותוסף ללדת. אוסיפת איהי כמה קרבנין וכמה תחנונין וכמה בכיין בגיניה. כיון דאיהו הוה עתיד לדכאה זוהמא דיליה מעלמא. (והא קהלת אמר (קהלת ח) יש הבל אשר נעשה על הארץ אשר יש צדיקים אשר מגיע אליהם כמעשה הרשעים הכא אתגלי צדיק ורע לו רשע וטוב לו. אית הבל ואית הבל ועליהו אתמר לב חכם לימינו ולב כסיל לשמאלו). בשגם זה הבל. והא אוקמוהו בשגם זה משה. משה זה שת. ואיהו שם. ואיהו הבל. והן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר. [ומפני זה ותוסף ללדת את אחיו את הבל, מהו ותוסף, אלא סוד הדבר ולא יסף עוד לדעתה, מפני אותה זוהמא שיוצאת ממנו, וראה התפשטותו בכל דור, כיוון שראה את הבל שהתפשטותו בכל דור לטוב,

אמר ותוסף ללדת, הוסיפה היא כמה קרבנות וכמה תחנונים וכמה בכיות בשבילו, כיוון שהוא היה עתיד לטהר הזוהמא שלו מהעולם, והרי קהלת אמר יש הבל אשר נעשה על הארץ אשר יש צדיקים אשר מגיע אליהם כמעשה הרשעים, כאן מתגלה צדיק ורע לו רשע וטוב לו, יש הבל ויש הבל, ועליהם נאמר לב חכם לימינו ולב כסיל לשמאלו, בשגם זה הבל, והרי העמידוהו בשגם זה משה, משה זה שת, והוא שם, והוא הבל, והן כל אלה יפעל א"ל פעמים של עם גבר].

תיקוני זוהר דף קי"ט עמוד א'

לו.

אע"פ שהבל הרג אותו קין, שממנו היה יוצא מי שיעמיד אותו, זה הוא שכתוב אז ישיר משה, רועה יעמיד רועה, ואחר כך אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרא כולם בשם ה', אבל כאשר עמלק שהם בכורי מצרים ערב רב מעורבים בישראל, עליהם נאמר תמחה את זכר עמלק, שלא נשאר מהם שריד, שאלו הם ערבוביה מכל אומות ואפילו מקין, ומיד שימחו מהעולם אז הוחל לקרא בשם ה'

וידע אדם עוד את אשתו ותלד בן ותקרא את שמו. ש"ת סיומא דאלפא ביתא. ועליה אמר איוב (איוב ל"ח) מי שת בטוחות חכמה. מאי חכמה דא דחסר מניה י'. דבה הוה שית. דאיהו ברא שית. ואיהו ראשית. והוה אתמר ביה מגיד מראשית אחרית. הוה משמש שת באתר דהבל. ובגין דחסר מניה י' אתקרי אחר. בגין דכד חב אדם פרח מניה י'. ועבד שת בלא י' דאיהו חכמה. ובגין דא שירותא הוה מן ח'. דאינון ח' יומין דברית מילח. כמה דאת אמר אז הוחל לקרא בשם ה'. ומתמן עברו ברית מילח. ואעברו מניה ערלה ופריעה למעלה בד' ולא בח'. דשירותא דח' איהו בינה. למנצח על השמינית. ועלה אתמר אז

הוחלף, ועוד אז הוחלף לישנא דצלותא. כמה דאת אמר אז תקרא
 וה' יענה. דא הוא נטורא טבא. דאף על גב דהבל קמיל ליה קין.
 דמניה הוה נפיק מאן דנוקים ליה. הדא הוא דכתיב (שמות מ"ו)
 אז ישיר משה. רועה נוקים לרועה. ולכתר אז אהפוך אל עמים
 שפה ברורה לקרא כלם בשם ה'. אבל כד עמלק דאינון בכורי
 מצרים ערב רב מעורבין בישראל. עלייהו אתמר תמחה את זכר
 עמלק. דלא אשתאר מנחון שריד. דאלין אינון ערבוביא מכל
 אומין ואפילו מקין. ומיד דיתמחון מעלמא אז הוחלף לקרא בשם
 ה'. נידע אדם עוד את אשתו ותלד בן ותקרא את שמו ש"ת, סיום האלף
 בית, ועליו אמר איוב מי שת בטוחות חכמה. מה חכמה זו שחסר ממנו
 י. שבה היה שית. שהוא ברא ששה, והוא ראשית. והיה נאמר בו מגיד
 מראשית אחרית, היה משמש שת במקום הבל, ומפני שחסר ממנו י'
 נקרא אח, מפני שכאשר חטא אדם פרחת ממנו י', ועשה שת בלי י' שהיא
 חכמה, ומפני זה ההתחלה היתה מן ח', שהם ח' ימים של ברית מילה,
 כמו שאתה אומר אז הוחלף לקרוא בשם ה', ומשם עברו ברית מילה,
 והעבירו ממנו ערלה ופריעה למעלה בד' ולא בח' שהתחלה של ח' היא
 בינה למנצח על השמינית, ועליה נאמר אז הוחלף לשון תפילה, כמו
 שאתה אומר אז תקרא וה' יענה, זו היא שמירה טובה, שאף על פי שהבל
 הרג אותו קין, שממנו היה יוצא מי שיעמיד אותו, זה הוא שכתוב אז
 ישיר משה, רועה יעמיד רועה, ואחר כך אז אהפוך אל עמים שפה ברורה
 לקרא כולם בשם ה', אבל כאשר עמלק שהם בכורי מצרים ערב רב
 מעורבים בישראל, עליהם נאמר תמחה את זכר עמלק, שלא נשאר מהם
 שריד, שאלו הם ערבוביה מכל אומות ואפילו מקין, ומיד שימחו
 מהעולם אז הוחלף לקרא בשם ה'.

תיקוני זוהר דף קכ"ח עמוד ב'

לז.

מי שאין תוכו כברו אל יכנס לבית המדרש, שוודאי הוא מעץ של טוב ורע – אחר שאין תוכו כברו שאין פיו ולבו שוים, עליו נאמר ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו, שוודאי זה הוא ערבוביה רעה שמשקר מטבע המלך שמערב כסף בעופרת, וזה היה חטא של חוה שהטיל בה נחש זוהמא, שהיא עופרת שהתערבה בטיפה לבנה כסף מזוקק, ולא נטהרה הזוהמא ממנו עד שבא אברהם ונכנס באש, והתלבן הכסף, ויצאה עופרת לחוץ שהוא ישמעאל, ונאמר באדם מושך בערלתו היה, התערבה ערבוביה בזהב, נצרף ביצחק, והוציא הזוהמא לחוץ וזה עשו, ביעקב נח והשתרש והוציא תולדות, וגדל עץ החיים בענפיו ושרשיו

ב' בתוספת. תרין כיסות פומא ולבא. דהכי אוקמוהו מארי מתניתין עלייהו. מי שאין תוכו כברו אל יכנס לבית המדרש. דודאי איהו מאילנא דטוב ורע. דאיהו יימא חד בלב וחד בפה. מאן דאיהו מאילנא דחיי איהו תוכו כברו. פומא ולבא שוים. ועלייהו אתמר ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם. אבל אחרא דאין תוכו כברו דלאו פומיה ולביה שוין. עליה אתמר ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו. דודאי דא איהו ערבוביא בישא. דמשקר מוניטא דמלכא. דמערב כספא בעופרת. ודא הוה חטא דחוה דהטיל בה נחש זוהמא. דאיהו עופרת דאתערב בטפה (נ"א בכספא) חוורא כספא מזוקק. ולא אתדכי זוהמא מניה עד דאתא אברהם ועאל בנורא ואתלבן כספא. ונפיק עופרת לבר דאיהו ישמעאל. ואתמר באדם מושך בערלתו הוה. אתערב ערבוביא בדהבא. אצטריף ביצחק. ואפיק זוהמא לבר ודא עשו. ביעקב נח ואשתרש ואפיק תולדין. ואתרבי עץ החיים בענפיו ושרשוי. [ב' בתוספת, שני כיסים פה ולב, שכך העמידוה בעלי המשנה עליהם, מי

שאינ תוכו כברו אל יכנס לבית המדרש, שוודאי הוא מעץ של טוב ורע, שהוא יאמר אחד בלב ואחד בפה, מי שהוא מעץ החיים הוא תוכו כברו, פה ולב שוים, ועליהם נאמר ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם, אבל אחר שאין תוכו כברו שאין פיו ולבו שוים, עליו נאמר ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו, שוודאי זה הוא ערבוביה רעה שמשקר מטבע המלך שמערב כסף בעופרת, וזה היה חטא של חוה שהטיל בה נחש זוהמא, שהיא עופרת שהתערבה בטיפה לבנה (נ"א בכסף לבן) כסף מזוקק, ולא נטהרה הזוהמא ממנו עד שבא אברהם ונכנס באש, והתלבן הכסף, ויצאה עופרת לחוץ שהוא ישמעאל, ונאמר באדם מושך בערלתו היה, התערבה ערבוביה בזהב, נצרף ביצחק, והוציא הזוהמא לחוץ וזה עשו, ביעקב נח והשתרש והוציא תולדות, וגדל עץ החיים בענפיו ושרשיו].

תיקוני זוהר דף קל"ח עמוד א'

לח.

כל נשמות שבאות שלש פעמים ולא נתקנות, נקראות פושעי ישראל ערב רב – אבל צדיקים שבכל פעם שיבואו נתקנים, יבואו עד ארבעה, אפילו עד ששים דור, וזה הוא דור הולך ודור בא

תא חזי ואתה תחזה מכל העם. הכא אוקימנא למנדע תקונין אלין. אנשי חיל עיינין. יראי אלקי"ם אודנין. הדא הוא דכתיב (חבקוק ג) ה' שמעתי שמעך יראתי. אנשי אמת חוטמא. שונאי בצע פומא. אם חוטמא לאו איהו בשוה עם תקונין אחרנין. דעיינין אריכין. ואנפין אריכין. ואודנין אריכין. ופומא אריכא. וחוטמא עבה. תמן אתגליא גלגולא דנפשא. ואם עיינין לא בשוה מאחרנין. תמן אתגליא גלגולא דנשמתא. ואם אודנין לאו בשוה.

תמן אתגליא גלגולא דרוחא. פומא בגין דאיהו כללא דכלא. אם לאו איהו בשוה. הא אתמר ביה פקד עון אבות על בנים על שלשים ועל רבעים. ואם על ארבע גלגולין לא אתתקנת. אתמר בהדיא שעתא ועל ארבעה לא אשיבנו. [בא ראה, ואתה תחזה מכל העם, כאן העמדנו לדעת תיקונים אלו, אנשי חיל עינים, יראי אלוקים אזנים, זה הוא שכתוב ה' שמעתי שמעך יראתי, אנשי אמת החוטם, שונאי בצע הפה, אם החוטם הוא לא בשוה עם תיקונים אחרים, שעינים ארוכות, ופנים ארוכים, ואזנים ארוכות, והפה ארוך, והחוטם עבה, שם מתגלה גלגול הנשמה, ואם אזנים לא בשוה, שם מתגלה גלגול הרוח, הפה מפני שהוא הכלל של הכל, אם אין הוא בשוה, הרי נאמר בו פקד עון אבות על בנים על שלשים ועל רבעים, ואם על ארבעה גלגולים לא נתקנת, נאמר באותם שעה ועל ארבעה לא אשיבנו].

ובל נשמתי דאתין תלת זמנין ולא מתתקנין. אתקריאו פושעי ישראל ערב רב. אבל צדיקיא דבכל זמנא דייתון מתתקנין. יתון עד ארבעה. אפילו עד שתין דור. ודא איהו דור הולך ודור בא. ודא נשמתא דאיהו משה רבינו. כלילא משתי רבוא. ושכינתא עלאה דאיהו נשמת חיים כד שריא במשה. אתחשב ליה כאלו אתא בשתי רבוא. ובגינה אתמר אשה אחת ילדה ששים רבוא בכרם אחד. [וכל נשמות שבאות שלש פעמים ולא נתקנות, נקראות פושעי ישראל ערב רב, אבל צדיקים שבכל פעם שיבואו נתקנים, יבואו עד ארבעה, אפילו עד ששים דור, וזה הוא דור הולך ודור בא, וזו הנשמה שהיא משה רבינו כלולה מששים רבוא, והשכינה העליונה שהיא נשמת חיים כאשר שורה במשה, נחשב לו כאילו בא אשה אחת ילדה ששים רבוא בכרם אחד].

ל"ט.

כאשר החליים של בני אדם, שנאמר בהם וחליים רעים, הם בראש הצדיקים, אז רפאות תהי לשרך – אבל כאשר הן בראש הרשעים, כנסת ישראל אומרת אצלם אל תראני שאני שחרחרת, שאלו מתחילים להם לפתות בני אדם, כמו שהיו מפתים את ישראל בעגל בשש שעות

ואינן מרעין דבני נשא. דאתמר בהון וחלים רעים. רפאות תהי לשרך. כד אינון ברישא דצדיקיא. אבל כד אינון ברישא דרשיעיא. כנסת ישראל אמרת לגביהו אל תראוני שאני שחרחרת. דאלין שריין לון לפתאה לבני נשא. כמה דהוּוּ מפתו לישראל בעגלא בשית שעתין. הדא הוא דכתיב (שמות ל"ב) וירא העם כי בשש משה. הא אוקמוהו בשית שעתין עבדו ית עגלא. בין שש לשבע. אפרישו בין עמודא דאמצעייתא לשבע. דגופא ושכינתא. ובגין דא מני קודשא בריך הוא לאפרשא לון משבע. הדא הוא דכתיב (שם י"ב) אך ביום הראשון. אך חלק בין שית לשבע. בגין דא אמרה כנסת ישראל ששזפתני השמש. שש זפתני השמש. דאסתלק מני ו' דאיהו השמש. דנהיר בשית תיבין דאינון שמע ישראל ה' אלקיננו ה' אחד. [ואלו חליים של בני אדם, שנאמר בהם וחליים רעים, רפאות תהי לשרך, כאשר הם בראש הצדיקים, אבל כאשר הן בראש הרשעים, כנסת ישראל אומרת אצלם אל תראני שאני שחרחרת, שאלו מתחילים להם לפתות בני אדם, כמו שהיו מפתים את ישראל בעגל בשש שעות, זה הוא שכתוב וירא העם כי בשש משה, הרי העמידוהו בשש שעות עשו את העגל, בין שש לשבע, הפרידו בין עמוד האמצע לשבע, של הגוף והשכינה, ומפני זה ציווה הקדוש ברוך הוא להבדיל אותם משבע, זה הוא שכתוב אך ביום הראשון, אך חלק בין שש לשבע, משום כך אמרה כנסת ישראל ששזפתני השמש, ששזפתני השמש, שהסתלק ממני ו' שהוא השמש, שמאיר בשש תיבות שהם שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד].

תיקוני זוהר דף ק"מ עמוד א'

ב.

טחו"ל זו לילי"ת אימא של ערב רב, שחוק הכסיל, מי כסיל, זה אל אחר סמא"ל, וערב רב הם בניה, שהם מעורבים בישראל רשעים גמורים, ועליהם נאמר אם ראית רשע שהשעה משחקת לו אל תתגרה בו, עליהם נאמר למה תביט בוגדים תחריש בבלע רשע צדיק ממנו, רשע זה כסיל, ערב רב בגלות הם רשע, בבלע צדיק ממנו, זה ישראל, ומי גורם שבולע אותם מפני שאין הם צדיקים גמורים כמו שנאמר צדיק ממנו בולע אבל צדיק גמור אינו בולע

אמר רבי שמעון ברי. ועוד ברזא דקרבנין. לבא איהו מזבח דביה דם דקרבנין. ועל דא אתמר וזבחת עליו. אם זכו אריה הוה נחית למיכל קרבנא. ואי לא כלבא נחית. ובאן אתר בכבוד. דתמן מרה גיהנם. דאיהי עלוקה דאית לה תרי בנות הב. כמה דאת אמר לעלוקה זכו. וכלבא בהון צווח הב הב. ומרה איהי גיהנם. חרבא דמלאך המות דאית לה תרי פיות כגוונא דגיהנם. דאתמר בה לעלוקה שתי בנות הב הב. כגוונא דא אתמר בחרבא ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות. [אמר רבי שמעון, בני, ועוד בסוד הקרבנות, הלב הוא מזבח שבו דם הקרבנות, ועל כן נאמר וזבחת עליו, אם זכו, אריה היה יורד לאכול הקרבן, ואם לא, כלב יורד, ובאיזה מקום, בכבוד, ששם מרה גיהנם, שהיא עלוקה שיש לה שתי בנות הב הב, ומרה היא גיהנם, חרב של מלאך המות שיש לה שתי פיות, כמו הגיהנם שנאמר בה לעלוקה שתי בנות הב הב, כמו כן נאמר בחרב ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות].

וכבר איהו סמא"ל. מרה סם המות דיליה. כד שלטא מרה על ערקין דילה ומתגברא בחובין. אתמר בפרקין דכבוד ומרה. ויבאו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם.

בההוא זמנא אינון ערקין דלבא בדוחקא ומתמרין בלבא. כגוונא דנח ואתתיה ובנוי וחיוון ובעירין ועופין דמתמרין בתיבה. ולבא איהו בדוחקא בהון. דאם מרה מטא ללבא מיד ימות בר נש. ומרה לא מתגברה על ישראל דאינון לבא אלא בחובין. אי חזרין בתיובתא דאיהי נשמת חיים שכינתא עלאה. הא אסוותא תהא ללבא ולערקין דיליה. ואתמר בהון וימתקו המים ואתסין ערקין (גופא) ואברים דיליה. [נכבד הוא סמא"ל, מרה סם המות שלו, כאשר שולטת מרה על עורקים שלה ומתגברת בחטאים, נאמר בפרקים של כבד ומרה ויבואו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם, באותו זמן הם עורקי הלב בדוחק, ונחבאים בלב, כמו נח ואשתו ובנוי וחיות ובהמות ועופות שנחבאו בתיבה, והלב הוא בדוחק בהם, שאם מרה מגיעה ללב מיד ימות בן אדם, ומרה לא מתגברת על ישראל שהם הלב אלא בחטאים, אם חוזרים בתשובה שהיא נשמת חיים שכינה עליונה, הרי רפואה תהיה ללב ולעורקים שלו, ונאמר בהם וימתקו המים, ונרפאים עורקים (הגוף) ואיברים שלו].

טחול דא לילי"ת אימא דערב רב. שחוק הכסיל. מאן כסיל דא אל אחר סמא"ל. וערב רב אינון בנהא. דאינון מעורבין בישראל רשעים גמורים. ועלייהו אתמר אם ראית רשע שהשעה משחקת לו אל תתגרה בו. עלייהו אתמר למה תביט בוגדים תחריש בבלע רשע צדיק ממנו. רשע דא כסיל. ערב רב בגלותא אינון רשע. בבלע צדיק ממנו דא ישראל. ומאן גרים דבלע לון. בגין דלאו אינון צדיקים גמורים. כמה דאתמר צדיק ממנו בולע אבל צדיק גמור אינו בולע. [טחול"ל זו לילי"ת אימא של ערב רב, שחוק הכסיל, מי כסיל, זה אל אחר סמא"ל, וערב רב הם בניה, שהם מעורבים בישראל רשעים גמורים, ועליהם נאמר אם ראית רשע שהשעה משחקת לו אל תתגרה בו, עליהם נאמר למה תביט בוגדים תחריש בבלע רשע צדיק ממנו, רשע זה כסיל, ערב רב בגלות הם רשע, בבלע

צדיק ממנו, זה ישראל, ומי גורם שבולע אותם מפני שאין הם צדיקים גמורים כמו שנאמר צדיק ממנו בולע אבל צדיק גמור אינו בולע].

מא.

וטחול הוא לילי"ת, מארת ה' בבית רשע, והיא אסכרה לתינוקות שהם הרשעים, צוחקת בהם בעשירות בזה העולם, ואחר כך הורגת בהם, ומדוע נקראו תינוקות, מפני שאין בהם דעת להנצל ממנה, ששם צדיק, וסוד הדבר טוב לפני האלוקים ימלט ממנה וחוטא ילכד בה

וטחול איהו לילי"ת. מארת ה' בבית רשע. ואיהו אסכרה לרביי דאינון חייביא. חייכת בהון בעותרא בהאי עלמא. ולבתר קטילת בהון. ואמאי אתקריאו רביי. בגין דלית בהון דעת לאשתזבא מניה. אבל לב מבין אשתזב מניה. דתמן צדיק. ורזא דמלח טוב לפני האלקי"ם ימלט ממנה. וחוטא ילכד בה. נוטחול הוא לילי"ת, מארת ה' בבית רשע, והיא אסכרה לתינוקות שהם הרשעים, צוחקת בהם בעשירות בזה העולם, ואחר כך הורגת בהם, ומדוע נקראו תינוקות, מפני שאין בהם דעת להנצל ממנה, ששם צדיק, וסוד הדבר טוב לפני האלוקים ימלט ממנה וחוטא ילכד בה].

כליות אינון יועצות. אם זכו עאל בהון נבואה דאיהו נר ה' נשמת אדם. ואתעבידו נביאים. ואינון יועצים לטב. ואית בהון עצה ותושיה. [כליות הן יועצות, אם זכו, נכנסת בהן נבואה שהיא נר ה' נשמת אדם ונעשים נביאים, והם יועצים לטוב, ויש בהם עצה ותושיה].

בנפי ריאה. אם זכו שריא בהון רוח קודשא. ואתמר בהון ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה'. ועלייהו אתמר והיו הכרובים פורשי כנפים. הכרובים כגון צורת אדם. פרשי כנפים לקבל תלת חיוון דפרשין גדפין

לְקַבְּלֵיהָ דְאָדָם. וְאִינוּן שִׁית גְּדִפִין. תְּרִין לְכָל חַיָּה. מִסְטָרָא דְשְׂכִינְתָא גְּדִפִין דְחִיּוּן מְרֻבְעִים. שִׁית גְּדִפִין לְקַבְּלֵי שֵׁשׁ מַעְלֹת לְכַסָּא. אַרְבַּע גְּדִפִין לְקַבְּלֵי כּוֹרְסִיא מְרֻבְעָה. פְּרָשֵׁי כְּנָפִים לְמַעְלָה סַכְכִים בְּכַנְפֵיהֶם עַל הַכְּפֹרֶת. דָּא כְּפֹרֶת דְלֵבָא קֹדֶשׁ קֹדֶשִׁין. וְדָא לְבָא. [כְּנָפֵי רִיאָה, אִם זָכו שׁוֹרֵה בְהֶם רוּחַ הַקּוֹדֶשׁ, וְנֹאמַר בְּהֶם וְנַחַח עֲלֵיו רוּחַ ה' רוּחַ חֲכָמָה וְבִינָה רוּחַ עֲצָה וְגַבְרָה רוּחַ דַּעַת וִירָאֵת ה', וְעֲלֵיהֶם נֹאמַר וְהָיוּ הַכְּרוּבִים פּוֹרְשֵׁי כְּנָפִים, הַכְּרוּבִים, כְּגוֹן צוֹרֵת אָדָם, פּוֹרְשֵׁי כְּנָפִים, כְּנֶגֶד שְׁלֹשׁ חַיּוֹת שְׁפוֹרְשׁוֹת כְּנָפִים כְּנֶגֶד הָאָדָם, וְהֵן שֵׁשׁ כְּנָפִים שְׁתֵּים לְכָל חַיָּה, מִצַּד הַשְּׂכִינָה כְּנָפֵי הַחַיּוֹת מְרֻבְעוֹת, שֵׁשׁ כְּנָפִים כְּנֶגֶד שֵׁשׁ מַעְלֹת לְכַסָּא, אַרְבַּע כְּנָפִים כְּנֶגֶד כַּסָּא מְרֻבְעָה, פּוֹרְשֵׁי כְּנָפִים לְמַעְלָה סוֹכְכִים בְּכַנְפֵיהֶם עַל הַכְּפֹרֶת, זֶה כְּפֹרֶת הַלֵּב קוֹדֶשׁ קֹדֶשִׁים, זֶה הַלֵּב].

נֶפֶשׁ רוּחַ נִשְׁמָה. כְּהֵן לֵוִי וְיִשְׂרָאֵל. כְּהֵן אִיהוּ נִשְׁמָה. אִם זָכָה נֵר ה' נֵר הוּוּה נְהִיר בֵּיה מְלַבָּא כְּשֶׁמֶשׁ זּוֹרַחַת. וְרוּחָא דְקוֹדֶשׁא הוּוּה נֶפֶק מִבֵּין גְּדִפּוֹי דְכְּרוּבִין דְאִינוּן כְּנָפֵי רִיאָה. וְהוּוּה מִמְלִיל עֲמִיָּה. וְאִם לֹא נֹרָא. וְדָא נֶפֶשׁ הוּוּה דְלִיק. וְנֶפֶק אִשָּׁא מְלַבָּא וְאֻקִּיד לֵיָּה. קֶרְקֶבְנָא וְקִיבָה כֵּד נְאִים אֲתַקְרִי קִיבָה יִשָּׁן. [נֶפֶשׁ רוּחַ נִשְׁמָה, כְּהֵן לֵוִי וְיִשְׂרָאֵל, כְּהֵן הוּוּה נִשְׁמָה, אִם זָכָה נֵר ה', נֵר הוּוּה מְאִיר בּוֹ מִהַלֵּב כְּשֶׁמֶשׁ זּוֹרַחַת וְרוּחַ הַקּוֹדֶשׁ הוּוּה יּוֹצֵא מִבֵּין כְּנָפֵי הַכְּרוּבִים שְׁהֶם כְּנָפֵי רִיאָה, וְהוּוּה מְדַבֵּר עִמּוֹ, וְאִם לֹא, אִשׁ, וְזוֹ נֶפֶשׁ הִתְהָ דוֹלְקָת, וְיוֹצֵאת אִשׁ ה' וְשׁוֹרֶפֶת אוֹתוֹ, קוֹרְקֶבֶן וְקִיבָה, כְּאִשְׁרֵי יִשָּׁן נִקְרֵאת קִיבָה יִשְׁנָה].

וְאִית שִׁינָה לְטַב וְאִית שִׁינָה לְבִישׁ. לְטַב כְּגוֹן חַלּוּם דְאִיהוּ סִלְמ (נ"א כְּגוֹן חַלּוּם) דְחִזָּא יַעֲקֹב. וְבִיה דְבִיק קִנְה. וְשִׁית עִיזְקִין דְקִנְה אִיהוּ שִׁית דְרַגִין דְנִבּוּאָה. וְסִלְקִין לְשִׁתִּין נִשְׁמִי. דְהוּוּה נְאִים בְּהוֹן דוֹד. דְהָכִי אֻקְמוּה. דוֹד הוּוּה מִתְנַמְנֵם כְּסוּס. וְסוּס לֹא נְאִים אֲלָא שְׁתֵּין נִשְׁמִי. וְאִית שִׁינָה לְבִישׁ חֲלָמָא בִישָׁא. דְאֲתַמַּר בֵּיה לְגַבֵּי אֲבֵרָהֶם וְתִרְדְּמָה נִפְלָה עַל אֲבֵרָם. וְהִנָּה אִימָה חֲשִׁכָה גְדוּלָּה

נפלת עליו. והא אוקמוה בארבע גליות. ובגין דחלום ייתי בתרין דרגין. אוקמוה קדמאין. כמה דאי אפשר לבר בלא תבן כך אי אפשר לחלמא בלא דברים בטלים. בגין דייתי חלמא כאן על ידי מלאך. כאן על ידי שד. בגין דחלמא איהו מסטרא דאילנא דטוב ורע. אבל סטרא דאילנא דחיי לא אתיא (עליה אלא דקיבה) אלא על ידי קיבה (דקב"ה) דאיהי שכינתא דיליה. ולית תמן קיבה רע דאיהו שד. [ויש שינה לטוב ויש שינה לרע, לטוב, כגון חלום שהוא סולם (נ"א כגון חלום) שראה יעקב, ובו דבק קנה, ושש טבעות הקנה הוא שש דרגות הנבואה, ועולים לששים נשימות, שהיה מתנמנם בהם דוד, שכך העמידוהו דוד היה מתנמנם כסוס, וסוס לא מתנמנם אלא ששים נשימות, ויש שינה לרע, חלום רע, שנאמר בו לגבי אברהם ותרדימה נפלה על אברם והנה אימה חשכה גדולה נופלת עליו, והרי העמידוהו בארבע גליות, ומפני שחלום יבוא בשתי דרגות, העמידוהו קדמונים כמו שאי אפשר לתבואה בלא תבן כך אי אפשר לחלום בלא דברים בטלים, מפני שיבוא כלום כאן על ידי מלאך, כאן על ידי שד, מפני שחלום הוא מצד האילן של טוב ורע, אבל מצד עין החיים לא בא (עליו אלא של קיבה) אלא על ידי קיבה (הקדוש ברוך הוא) שהיא השכינה שלו, ואין שם קיבה רעה שהוא שד].

קרקבן טוחן. אי בר נש זכאה איהו טוחנת מן לצדיקים. דאינון אברים קדישין בפקודין דעשה. ואי לא אזלין בפקודין טבין. מתפרנסין בלחם הקלוקל מזונא (הקלוקל) קלא בקלון. וושט שטו העם ולקטו. שטין (שטיין) לקטין בשטותא. וטחנו בריחים בדוחקא. אלין אינון טוחנות בפומא. או דכו במדוכה דא חיד. ובשלו בפרור דא אצטומכא. [קורקבן טוחן, אם בן אדם זכאי הוא טוחן מן לצדיקים, שהם איברים קדושים במצוות עשה, ואם לא הולכים במצוות טובות, מתפרנסים בלחם הקלוקל מזון (הקלוקל) קל בקלון, ושט, שטו העם ולקטו, שטים (נ"א שוטים) לוקטים בשטות, וטחנו

בריחים, בדוחק, אלו הן טוחנות בפה, או דכו במדוכה, זה חיד, ובשלו
בפרור זו קיבה].

מב.

סוד עליון: אם זכו ישראל היתה יורדת להם תורה מן
השמים בלי דוחק, ולא היו צריכים ללמוד אחד לחבירו, זה
הוא שכתוב הנני ממטיר לכם לחם מן השמים, שאין לחם
אלא התורה – לא זכו מפני ערב רב שהם שוטים, נאמר בהם
שטו העם ולקטו, שיטרחו ללמד זה לזה, לפרנסה כל אחד
בדוחק, ולחכמים ברמז – אבל לעתיד לבוא ימחו ערב רב
מהעולם, ונאמר בהם ולא ילמדו עוד איש רעהו ואיש את
אחיו וגו'

ברי, רזא עלאה הכא. אם זכו ישראל הוה נחית לון אורייתא מן
שמיא בלא דוחקא. ולא הוו צריכין לאלפא חד לחבריה.
הדא הוא דכתיב הנני ממטיר לכם לחם מן השמים. דלית לחם
אלא אורייתא. לא זכו בגין ערב רב דאינון שטין. אתמר בהו שטו
העם ולקטו. דיטרחון לאולפא דא לדא. לפרנסה כל חד
בדוחקא. ולחכימיא ברמיזא. אבל לעתיד לבא יתמחון ערב רב
מעלמא. ואתמר בהון ולא ילמדו עוד איש את אחיו וגומר. ובגין
דא וושט איהו לביש ואיהו לטב. חזור וסומק. דינא ורחמי. [בני,
סוד עליון כאן, אם זכו ישראל היתה יורדת להם תורה מן השמים בלי
דוחק, ולא היו צריכים ללמד אחד לחבירו, זה הוא שכתוב הנני ממטיר
לכם לחם מן השמים, שאין לחם אלא התורה, לא זכו מפני ערב רב
שהם שוטים, נאמר בהם שטו העם ולקטו, שיטרחו ללמד זה לזה,
לפרנסה כל אחד בדוחק, ולחכמים ברמז, אבל לעתיד לבוא ימחו ערב
רב מהעולם, ונאמר בהם ולא ילמדו עוד איש (רעהו ואיש את) אחיו וגו'.
ומפני זה ושט הוא לרע והוא לטוב, לבן ואדום, דין ורחמים].

מג.

שלוחי הציבור, כאשר קוראים ספר תורה, צריכים שיחתכו דברים, ולא יאמרו אותם בהלעטה כמו הערב רב שנאמר בהם הבשר עודנו בין שניהם, והיו אוכלים בהלעטה, (וכמו עשו שנאמר בו הלעיטני נא), ולא היו טוחנים אותו, נאמר בהם ואף ה' חרה בעם

וברי, בודאי איננו שלוחיא דצבורא. צריכין כד קראן ספר תורה דיחתכון מלין. ולא יימרון להון בהלעטה. כגוונא דערב רב דאתמר בהון הבשר עודנו בין שניהם. והוון אכלין בהלעטה. (וכגוונא דעשו דאתמר ביה הלעיטני נא). ולא הוון טחנין ליה. אתמר בהון ואף ה' חרה בעם. הדרא דכנתא דא איהו נחש בריח נחש עקלתון. דזמינין צדיקיא למיכל ליה. ואית חלב טמא דאיהו נחש. דאיהו אסיר למיכל עמא קדישא. בגין דעליה אתמר ארור אתה מכל הבהמה. [ובני, בוודאי הם שלוחי הציבור, צריכים כאשר קוראים ספר תורה שיחתכו דברים, ולא יאמרו אותם בהלעטה, כמו הערב רב שנאמר בהם הבשר עודנו בין שניהם, והיו אוכלים בהלעטה, (וכמו עשו שנאמר בו הלעיטני נא), ולא היו טוחנים אותו, נאמר בהם ואף ה' חרה בעם. המעי הדק זה הוא נחש ברה, נחש עקלתון, שעתידים הצדיקים לאכול אותו, ויש חלב טמא שהוא נחש, שהוא אסור לאכול העם הקדוש, מפני שעליו נאמר ארור אתה מכל הבהמה].

תיקוני זוהר דף קמ"א עמוד א'

מד.

להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא, ומפני ששם אוצר שהיא יראת ה', ממנו מתמלא לצדיקים, ואלו יראים לקדוש

ברוך הוא יורשים זה היש – וערבוביה רעה לא היו יראים להקדוש ברוך הוא אלא בשביל עושר, והיו מנסים אותו כמו זה היש בקרבנו אם אין, וכל אלו שמנסים את הקדוש ברוך הוא ויראים לו בעשירות ולא יראים ממנו בעניות כמו בעשירות, אין הם אלא ערבוביה רעה

תקונא רביעא. בראשית תמן י"ש. להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא. ובגין דתמן אוצר דאיהי יראת ה'. מניה אתמליא לצדיקיא. ואינון דחלין לקודשא בריך הוא ירתין האי יש. וערבוביא בישא לא הוו דחלין לקודשא בריך הוא אלא בגין עותרא. והוו מנסין ליה. כגוונא דא היש ה' בקרבנו אם אין. וכל אינון דמנסין לקודשא בריך הוא ודחלין ליה בעותרא ולא דחלין מניה בעניותא כמו בעותרא. לאו אינון אלא ערבוביא בישא. [תיקון רביעי (זהו תיקון כ"ה). בראשית, שם י"ש להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא, ומפני ששם אוצר שהיא יראת ה', ממנו מתמלא לצדיקים, ואלו יראים לקדוש ברוך הוא יורשים זה היש, וערבוביה רעה לא היו יראים להקדוש ברוך הוא אלא בשביל עושר, והיו מנסים אותו כמו זה היש בקרבנו אם אין, וכל אלו שמנסים את הקדוש ברוך הוא ויראים לו בעשירות ולא יראים ממנו בעניות כמו בעשירות, אין הם אלא ערבוביה רעה].

מה.

המנסה להקדוש ברוך הוא בכל מצוה ומעשה, בוודאי זה הוא מאלו ערבוביה רעה, שנאמר בהם היש ה' בקרבנו אם אין

דאית יראה ואית יראה. אית אהבה ואית אהבה. אית מאן דדחיל לקודשא בריך הוא בגין דיחון בנוי או דלא נחית לעניותא. או דרחים ליה בגין דיהיב ליה עותרא. ומנסה ליה כגון

נעביד האי פקודא הכי. ונחזי היש ה' בקרבנו ויהיב לן אנרא בגיניה אם אין. דאי לא יהיב ליה אנרא בגינהא לא רחים ליה. ולא יהיב ליה צדקה ולא יעביד פקודא. ומנסי לקודשא בריך הוא בכל פקודא ועובדא. בודאי האי איהו מאלין ערבוביא בישא. דאתמר בהון היש ה' בקרבנו אם אין. [שיש יראה ויש יראה, יש אהבה ויש אהבה, יש מי שירא לקדוש ברוך הוא בשביל שיחיו בניו או שלא ירד לעניות, או שאוהב אותו מפני שנתן לו עושר, ומנסה אותו כגון נעשה זו המצוה כך, ונראה היש ה' בקרבנו ויתן לנו שכר בגללה אם אין, שאם לא יתן לו שכר בגללה לא אוהב אותנו, ולא יתן לו צדקה ולא יעשה מצוה, ומנסה להקדוש ברוך הוא בכל מצוה ומעשה, בוודאי זה הוא מאלו ערבוביה רעה, שנאמר בהם היש ה' בקרבנו אם אין].

בז.

שוודאי הרבה הם מבני אדם שהם עשירים בעשירות גדולה, והם מחבבים העושר שלהם יותר מהנשמה שלהם, שעושר הנפש הוא מצוות טובות בעולם הבא, ועושר הגוף ממון ועדון בעולם הזה

אלא רחימו ודחילו דקודשא בריך הוא. שלים בכל פקודא ופקודא דעביד. בין דיהיב ליה אנרא במיבו בין דלא יהיב ליה. ובגין דא מני באורייתא. ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך. ואוקמוהו קדמאין. אם חביב עליך נפשך מממונד לכך נאמר בכל נפשך. ואם חביב עליך ממונך מנפשך לכך נאמר בכל מאדך. דאית בר נש דצלי ואזיל בכל פקודין דלא יהיב עלייהו אנרא. ואם הוה יהיב אנרא עלייהו לא הוה עביד לון. דודאי סגיאין אינון מבני נשא דאינון עתירין בעותרא סגיא. ואינון חביבין עותרא דלהון יתיר מנשמתא דלהון. דעותרא דנפשא איהו פקודין טבין בעלמא דאתי. ועותרא דגופא

התורה במאה זוזים לא היו נותנים אותם בשבילה, מפני שהממון חביב עליהם מהנפש, ומה שירא ואוהב אותו אין הוא אלא מפני הממון, זה ששם הממון עיקר והתורה שאוהב הקדוש ברוך הוא טפל, זו האהבה והיראה לא מחשיב לו הקדוש ברוך הוא, אלא עיקר האהבה והיראה של הקדוש ברוך הוא, שאף על פי שהוא אוהב ממנו מנפשו, שיאהב אותו בממונו, במה שהוא חשוב עליו, ולא בטפל שלו, לכך נאמר בכל מאודך, וכן מי שמחשיב נפשו מממונו, והיה נותן כל ממון העולם ולא היה ניזק אפילו באיבר קטן שיש בו, לכך נאמר בכל נפשך במה שאוהב אותך.

תיקוני זוהר דף קמ"א עמוד ב'

מח.

כאשר עשו את העגל חשב משה שישראל עשו אותו ואמר למה ה' יחרה אפך בעמך, אמר לו הקב"ה לך רד כי שחת עמך, מיד ירד וראה עגל דיוקן שור וחמור, שאל אותו מי עשה אותך, אמר חמור, ערב רב אשר בשר חמורים בשרם, שור אמר גם כך, טבעת שעליה מזל שור, בזמן שנאמר בערב רב ויתפרקו כל העם את נזמי הזהב, נזדמנה שם, והשליך הכל אהרון באש, ויצא עגל דיוקן שור וחמור, באותו זמן צווחה רוח הקודש ואמרה ידע שור קונהו וחמור ואבוס בעליו ישראל לא ידע עמי לא התבונן

דבר אחר לא תלין וגומר. העץ אלין ישראל דאתמר בהו כימי העץ ימי עמי. חובא דעבדו עם נבל. לא תהא תליא ליה בישראל. דכד עבדו ית עגלא חשיב משה דישראל עבדו ליה. ואמר למה ה' יחרה אפך בעמך. אמר ליה קודשא בריך הוא לך רד כי שחת עמך. מיד נחית וחזא עגל דיוקנא דשור וחמור. שאיל ליה מאן עבד לך. אמר חמור. ערב רב אשר בשר חמורים בשרם. שור אמר נמי הכי. טבעת דעלה מזל שור. בזמנא

דאתמר בערב רב ויתפרקו כל העם את נזמי הזהב. אזדמנת תמן. וארמי כללא אהרן בנורא. ונפקת עגלא דיוקנא דשור וחמור. בההוא זמנא צווחת רוח הקדש ואמרת. ידע שור קונהו וחמור אבוס בעליו. ישראל לא ידע עמי לא התבונן. [דבר אחר לא תלין וגו', העין אלו ישראל שנאמר בהם כימי העין ימי עמי, חטא שעשו עם נבל לא יהיה תלוי לו בישראל, שכאשר עשו את העגל חשב משה שישראל עשו אותו ואמר למה ה' יחרה אפך בעמך, אמר לו הקדוש ברוך הוא לך רד כי שחת עמך, מיד ירד וראה עגל דיוקן שור וחמור, שאל אותו מי עשה אותך, אמר חמור, ערב רב אשר בשר חמורים בשרם, שור אמר גם כך, טבעת שעליה מזל שור, בזמן שנאמר בערב רב ויתפרקו כל העם את נזמי הזהב, נזדמנה שם, והשליך הכל אהרן באש, ויצא עגל דיוקן שור וחמור, באותו זמן צווחה רוח הקודש ואמרה ידע שור קונהו וחמור ואבוס בעליו ישראל לא ידע עמי לא התבונן].

בט.

והרשעים מה ראו לעשות עגל, אלא וודאי הם היו מכשפי פרעה, יונו"ס וימרו"ס בני בלעם, שנאמר בהם ויעשו כן החרטמים בלטיהם, וראו שלא היתה ממשות בהם, חזרו עם משה וקבלו ברית מילה, והקדוש ברוך הוא שיודע גלויות ונסתרות, שהיה יודע בהם שהם מגזע רע, כאשר היתה יורדת השכינה נאמר בה ויסע מלאך האלוקים ההולך לפני מחנה ישראל, ולא אמר לפני העם, ומפני זה נטלו קנאה בלבם, ואמרו קום עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו, כמו שהיה הולך לפניכם, ומפני זה עשו את העגל בכישופים שלהם, וזה הוא ידע שור קונהו וכו' ישראל לא ידע כשפים, עמי אהרן ומשה בני עמרם לא התבוננו, וזה הוא לא תלין נבלתו על העץ שהם ישראל וכו'.

ורשיעיא מה חזו למעבד עגל. אלא ודאי אינון חזו מכשפין

דפרעה. יונו"ם וימברו"ם בני בלעם. דאתמר בהון ויעשו כן
 החרטומים בלטיהם. וחזו דלא הוה ממשו בהון. אתחזרו עמיה
 דמשה וקבילו ברית מילה. וקודשא בריך הוא דידיע גלויים
 וסתירין. דהוה ידע בהון דאינון מגזעא בישא. כד הוה נחתא
 שכינתא אתמר בה ויסע מלאך האלקי"ם ההלך לפני מחנה
 ישראל. ולא אמר לפני העם. ובגין דא נטלו קנאה בלבייהו.
 ואמרו קום עשה לנו אלקים אשר ילכו לפנינו. כגזונא דהוה אזיל
 קדמיכו. ובגין דא עבדו ית עגלא בחרשין דלהון. ודא איהו ידע
 שור קנהו וכו'. ישראל לא ידע חרשין. עמי אהרן ומשה בני
 עמרם לא התבוננו. ודא איהו לא תלין נבלתו על העץ. חובא דא
 דעם נבל לא תלין נבלתו על העץ דאינון ישראל. [והרשעים מה
 ראו לעשות עגל, אלא וודאי הם היו מכשפי פרעה, יונו"ם וימרו"ם בני
 בלעם, שנאמר בהם ויעשו כן החרטמים בלטיהם, וראו שלא היתה
 ממשות בהם, חזרו עם משה וקבלו ברית מילה, והקדוש ברוך הוא
 שידוע גלויות ונסתרות, שהיה יודע בהם שהם מגזע רע, כאשר היתה
 יורדת השכינה נאמר בה ויסע מלאך האלוקים ההולך לפני מחנה
 ישראל, ולא אמר לפני העם, ומפני זה נטלו קנאה בלבם, ואמרו קום
 עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו, כמו שהיה הולך לפניכם, ומפני זה
 עשו את העגל בכישופים שלהם, וזה הוא ידע שור קנהו וכו' ישראל לא
 ידע כשפים, עמי אהרן ומשה בני עמרם לא התבוננו, וזה הוא לא תלין
 נבלתו על העץ שהם ישראל וכו'.]

ג.

לא תלין וכו', זה גר שלא התגייר לשם הקדוש ברוך הוא, לא
 תלוי בו בישראל שהם עץ

דבר אחר לא תלין וכו'. דא גיורא דלא אתגייר לשמא דקודשא
 בריך הוא. לא תליא ביה בישראל דאינון עץ. כמה

דאוקמוהו כימי העץ ימי עמי. [דבר אחר לא תלין וכו', זה גר שלא התגייר לשם הקדוש ברוך הוא, לא תלוי בו בישראל שהם עץ, כמו שהעמידוהו כימי העץ ימי עמי].

תיקוני זוהר דף קמ"ד עמוד א'

נא.

נשכימה לכרמים, הרי יש כרמים שאין הם ישראל, כגון ששמוני נוטרה את הכרמים כרמי שלי לא נטרתי, והם ערבוביה של ערב רב, שהם מעורבים בהם בישראל בגלות – נשכימה לכרמים, נראה אם פרחה הגפן בהם, שנאמר בה כי כרם ה' צבאות בית ישראל – הנצו הרמונים, אלו וודאי אלו שמלאים מצוות כרמונים – שם אתן את דודי לך, אלו שהם אהובים שלך שם אתן אותם לך – כי הנה הסתיו עבר, שלטון שאר ממוני האומות – הגשם חלף הלך לו, שלטון הערב רב

תא חזי. דודהא כד יתי לגבה. יימא לגבי תרין משיחין נשכימה לכרמים דאינון ישראל. די בהון אתמר כי כרם ה' צבאות בית ישראל. נראה הפרחה הגפן דאיהי שכינתא בהון. הנצו הרמונים אלין אינון דמליין מצות כרמון. [בא וראה, דודה כאשר יבוא אצלה, יאמר לגבי שני משיחים נשכימה לכרמים שהם ישראל, אשר בהם נאמר כי כרם ה' צבאות בית ישראל, נראה (הפרחה) [אם פרחת] הגפן שהיא השכינה בהם, הנצו הרמונים אלו הם שמלאים מצוות כרמון].

קם רבי שמעון ואמר סבא סבא. נשכימה לכרמים. הא אית כרמים דלאו אינון ישראל. כגון דשמוני נוטרה את הכרמים כרמי שלי לא נטרתי. ואינון ערבוביא דערב רב. דאינון מעורבין בהון בישראל בגלותא. ובגין דא כד ייתי קודשא בריך הוא לגבי

עליה פעם אחת או שתיים, יהיה לו שלום עמה ויחזיר אותה לביתו, והוא שואל אותה מי כיבד אותך או מי זלזל בך – כמו כן הקב"ה גירש את השכינה, והשליך אותה מביתו, והלוא כל מי שמכבד אותה בגלות, את הקב"ה הוא מכבד, או מי שמזלזל בה, את הקב"ה הוא מזלזל

תקונא שביעאה. דא איהו בראשית ברא אלקי"ם. בראשית אבא ואימא. יקו"ק אלקינ"ו. ברא יקו"ק. ברא דאבא ואימא. אלקי"ם ברתא. ועלייהו אתמר איש אמו ואביו תיראו. כבד את אביך ואת אמך. אביך דא קודשא בריך הוא. אמך דא שכינתא. דחילו דילה בפקודין דלא תעשה. אוקירו דילה בפקודין דעשה. וכל אינון דמקיימי פקודי דעשה עלייהו אתמר כי מכבדי אכבד. ואינון דעברין על לא תעשה עלייהו אתמר ובזי יקלו. אמר בוצינא קדישא רבי רבי. ומה הוא אוקירו ובזיון לקודשא בריך הוא בפקודין דעשה ולא תעשה. אלא בודאי כד שכינתא איהי בגלותא. כל מאן דעביד מצוה לאקמא לה מן גלותא. כאלו אוקיר לקודשא בריך הוא. [תיקון שביעי (זה תיקון כ"ז)]. בראשית ברא אלהים, בראשית, אבא ואימא, יקו"ק אלוקינו, ברא יקו"ק הבן של אבא ואימא, אלוקים הבת, ועליהם נאמר איש אמו ואביו תיראו, כבד את אביך ואת אמך, אביך זה הקדוש ברוך הוא, אמך זו השכינה, יראה שלח במצוות לא תעשה, כבוד שלח במצוות עשה, וכל אלו שמקיימים מצוות עשה, עליהם נאמר כי מכבדי אכבד, ואלו שעוברים על לא תעשה עליהם נאמר ובזי יקלו, אמר הניצוץ הקדוש, רבי רבי, ומה הוא כבוד ובזיון לקדוש ברוך הוא במצוות עשה ולא תעשה, אלא בודאי כאשר השכינה היא בגלות, כל מי שעושה מצוה להקים אותה מן הגלות, כאילו מכבד את הקדוש ברוך הוא].

למלכא דהוה ליה קטטה עם מטרוניתא. וארמא לה מן היכליה. ואיהי אזלת לגבי שכינהא. והלא כל מאן דמקבל לה בביתה ואוקיר לה (ודאי אוקיר למלכא). ועאל שלם

בינהא ובין בעלה. הלא כל יקרא דעבד לה למלכא עבד. דאם מלכא כעס עלה זמנא חדא או תרין. יהא ליה שלם עמה ויחזיר לה לביתה. ואיהו שאיל לה מאן אוקיר לך או מאן זלזל בך. או אם תריך לה למלכותא אחרא. [למלך שהיתה לו קטטה עם המלכה, והשליך אותה מהיכלו, והיא הולכת אצל שכניה, והלא כל מי שמקבל אותה בביתו ומכבד אותה (וודאי מכבד את המלך), ומכנים שלום בינה ובין בעלה, הלא כל הכבוד שעושה לה, למלך עושה, שאם המלך כעס עליה פעם אחת או שתיים, יהיה לו שלום עמה ויחזיר אותה לביתו, והוא שואל אותה מי כיבד אותך או מי זלזל בך, או אם גירש אותה למלכות אחרת].

בגוונא דא קודשא בריך הוא תריך לה לשכינתא. וארמי לה מביתה. הדא הוא דכתיב (ישעיה ג) ובפשעכם שלחה אמכם. והלא כל מאן דאוקיר לה בגלותא לקודשא בריך הוא אוקיר. או מאן דמזלזל בה לקודשא בריך הוא מזלזל. ובגין דא כי מכבדי אכבד ובזי יקלו. דאף על גב דקודשא בריך הוא זבין לה בחובין דבנהא בגלותא רביעאה. איהו נטיר לה ואיהו יפרוק לה. ורזא דמלה וכי ימכר איש את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים. אלא תפוק בת חורין. בגין דבגלותא קדמאה דלא הוה לה בעלה דאיהי אורייתא חירו דילה. לא נפקת לה בת חורין. ונפקת בחפזון כעבדא דברה מרבניה ולא אית לה שטר חירו. אבל כפורקנא בתרייתא דאית לה בעלה דאיהו בן חורין. לא תצא בחפזון ולא תצא כעבדין. דאתמר בהון עבדים היינו לפרעה במצרים. אלא תפוק בת חורין. ובגין דא כי ימכר איש את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים. [כמו בן הקדוש ברוך הוא גירש את השכינה, והשליך אותה מביתו, זה הוא שכתוב ובפשעכם שלחה אמכם, והלוא כל מי שמכבד אותה בגלות, את הקדוש ברוך הוא מכבד, או מי שמזלזל בה, את הקדוש ברוך הוא הוא מזלזל. ומפני זה כי מכבדי אכבד ובזי יקלו' שאף על פי שהקדוש ברוך הוא מכר אותה בחטאי בניה

בגלות הרביעית, הוא שומר אותה והוא יפדה אותה, וסוד הדבר וכי ימכור איש את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים, אלא תצא בת חורין, מפני שבגלות הראשונה שלא היתה לה בעלה שהיא התורה חירות שלה, לא יצאה לה בת חורין, ויצאה בחיפזון כעבד שבורח מאדונו ואין לה שטר חירות, אבל בגאולה אחרונה שיש לה בעלה שהוא בן חורין, לא תצא בחיפזון ולא תצא כעבדים שנאמר בהם עבדים היינו לפרעה במצרים, אלא תצא בת חורין, ומפני זה וכי ימכור איש את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים].

גג.

בגאולה האחרונה יהיה לה חירות ולבניה מכל חליים רעים של העולם שהם ערב רב

וזמנלן דאורייתא איהו חירות. הדא הוא דכתיב (שמות ל"ב) והמכתב מכתב אלִקיים הוא חרות עלִ הלִחת. ואיהו יהא לָה בפורקנא בתרייתא חירות ממלאך המות. דלא ימות משיח בן אפרים חירות משעבוד מלכיות דלא ישתעבדון בה ובכנהא לעלם. ויהא לָה חירו ולבנהא מכל מרעין בישין דעלמא דאינון ערב רב. וישראל דאינון מסטרא דהחוא נער או מכורסיא קדישא. אף על גב דהוו מחוייבין בכמה חובין. כמה דאמרין אין בן דוד בא עד שיהיה דור שכולו זכאי או כולו חייב. אתמר בהון אם רעה בעיני אדוניה אשר לא יעדה. עם כל דא והפדה בגלותא. ולא ימשול למוכרה בגלותא. בכגדו בה. בגין דבגדו בעבודה זרה. [וזמנין לנו שהתורה היא חירות, זה הוא שכתוב והמכתב מכתב אלוקים הוא חרות על הלוחות, והוא יהיה לה בגאולה האחרונה חרות ממלאך המות, שלא ימות משיח בן אפרים חרות משעבוד מלכיות, שלא ישתעבדו בה ובכניה לעולם, ויהיה לה חירות ולבניה מכל חליים רעים של העולם שהם ערב רב, וישראל שהם מצד אותו נער או

מהכסא הקדוש, אף על פי שהיו מחוייבים בכמה חטאים, כמו שאומרים אין בן דוד בא עד שיהיה דור שכולו זכאי או כולו חייב, נאמר בהם אם רעה בעיני אדוניה אשר לא יעדה, עם כל זה והפרדה בגלות, ולא ימשול למכרה בגלות, בבגדו בה, מפני שבגדו בעבודה זרה].

תיקוני זוהר דף קמ"ז עמוד ב'

גד.

כמו שתיבת נח לא היתה מקבלת ממין אחר אלא מאלו שצוה הקב"ה – כמו כן כל הנחלים שהם תלמידי חכמים כולם עוסקים בתורה הולכים אל הים ורוצים להכניס לשכינה, והיא לא מקבלת אותם בתוכה, אלא את אלו שצוה הקדוש ברוך הוא להכניס אצלה, שהם שבעה רועים, ואת השבטים שיוצאים מהם, ואת כל שבאים מצדם, ויתערבו בהם, הים מקבל אותם ויתערבו בתוכו, אבל האחרים לא מקבל אותם, ומשם הם שבים ללכת

תקונא אחת עשרה. מיד פתח ואמר. בארשית. ברא שית. ואינון שית ימים ברא אלקי"ם מאי אלקי"ם ימא שביעאה. ורזא דמלאה כל הנחלים הולכים אל הים. והים איננו מלא. עלאין שמעו. נונין דרחשין בימא דאורייתא. עלה אתמר שם רמש ואין מספר חיות קטנות עם גדולות. וכלהו שאגין על טרפין. ושכינתא אתמר בה ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה. כל הנחלים דאזלין לימא הא שבע אינון. ואינון שבע נערות הראויות לתת לה לאימא קדישא דאיהי בת שבע. ים אוקינוס כלילא משבע ימים. ואמאי אתקריאת אוקינוס. בגין דכל מיני מיא ונונין ורחשין דלאו אינון דילה. ויתון לאעלא בה. איהי מקיא לון. ומתמן הם שבים ללכת. כגוונא דתיבת נח דלא הוה מקבלא ממינא אחרא. אלא מאלין דמני קודשא בריך הוא. ובגין דא כל

הנחלים דאינון תלמידי חכמים כלהו משתדלי באורייתא הולכים אל הים. ובעאן לאעלא לשכינתא. ואיהי לא מקבלא לון בגווה. אלא לאלין דמני קודשא בריך הוא לאעלא לגבה. דאינון שבע רועים. ולשבטין דנפקין מנייהו. ולכל דאתיין מסטרייהו ויתערבון בהון. ימא קבילת לון ויתערבון בגווה. אבל לאחרנין לא קבילת לון. ומתמן אינון שבין ללכת. [מיד פתח ואמר בראשית, ברא שית (פירוש ששה) והם ששה ימים, ברא אלוקים, מהו אלוקים, הים השביעי, וסוד הדבר כל הנחלים הולכים אל הים והים אינו מלא, עליונים שמעו, דגים שרוחשים בים התורה, עליה נאמר שם רמש ואין מספר חיות קטנות עם גדולות, וכולם שואגים על טרפים, והשכינה נאמר בה ותתן טרף לביתה וחוק לנערותיה, כל הנחלים שהולכים לים הרי שבעה הם, והם שבע נערות הראיות לתת לה לאימא הקדושה שהיא בת שבע, ים אוקיינוס כלול משבעה ימים, ומדוע נקרא אוקיינוס, מפני שכל מיני מים ודגים ורמשים שאין הם שלו ויבואו להכנס בו, הוא מקיא אותם, ומשם הם שבים ללכת, כמו שתיבת נח שלא היתה מקבלת ממין אחר אלא מאלו שצוה הקדוש ברוך הוא, ומפני זה כל הנחלים שהם תלמידי חכמים כולם עוסקים בתורה הולכים אל הים ורוצים להכנס לשכינה, והיא לא מקבלת אותם בתוכה, אלא את אלו שצוה הקדוש ברוך הוא להכנס אצלה (נ"א בתוכה) שהם שבעה רועים, ואת השבטים שיוצאים מהם, ואת כל שבאים מצדם, ויתערבו בהם, הים מקבל אותם ויתערבו בתוכו, אבל האחרים לא מקבל אותם, ומשם הם שבים ללכת].

נה.

כל אלו שיורשים נשמות מן הים ונחל שלו, ביראה ואהבה של י"ק, הוא מקבל אותם – ואחרים שאין הם חלק ה' הוא לא מקבל אותם, ודוחה אותם משם, ומשם הם שבים ללכת

– קמו כולם וברכו אותו, ואמרו: פה של שכינה, סיני סיני, זכאיות אזנים ששומעות דברים אלו מפיד

דודאי איהו ה' ימא. נחל דילא ו'. כל אינון דירתין נשמתין מן ימא ונחל דילא. בדחילו ורחימו די"ה. איהי קבילת לון. ואחרנין דלאו אינון חלק ה' איהי לא קבילת לון. ודחיא לון מתמן. ומתמן הם שבים ללכת. קמו כלהו וברכו ליה. ואמרו פומא דשכינתא. סיני סיני. זכאין אודנין דשמעין מלין אלין מפומך. [שוודאי הוא ה' הים, נחל שלו ו', כל אלו שיוורשים נשמות מן הים ונחל שלו, ביראה ואהבה של י"ק, הוא מקבל אותם, ואחרים שאין הם חלק ה' הוא לא מקבל אותם, ודוחה אותם משם, ומשם הם שבים ללכת, קמו כולם וברכו אותו, ואמרו, פה של שכינה, סיני סיני, זכאיות אזנים ששומעות דברים אלו מפיד].

